

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 33

Dimecres, 15 de novembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 24, segona reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca (tram. 302-00051/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments (tram. 302-00052/06) (p. 9)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica (tram. 302-00055/06) (p. 11)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport (tram. 302-00053/06) (p. 21)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu (tram. 302-00054/06) (p. 28)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural (tram. 302-00056/06) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la previsió d'inversions de l'Estat destinades a Catalunya (tram. 317-00138/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre una proposta catalana de grans inversions en xarxes de transports i comunicació (tram. 317-00139/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les infraestructures de comunicació terrestre (tram. 317-00142/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre l'opinió relativa a la integració dels immigrants extracomunitaris a Catalunya (tram. 317-00146/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre l'orientació del Govern després del congrés del principal partit que li dona suport (tram. 317-00148/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el projecte de millora de la carretera C-1313 d'Oliana a Adrall, de Ribera d'Urgellet (Alt Urgell) (tram. 310-00083/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el pla d'actuacions per a garantir la recuperació de les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00098/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les inversions previstes per a millorar les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00099/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes per a millorar les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00100/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les previsions d'inversió de l'empresa FECSA-Enher durant els propers anys (tram. 310-00106/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre els criteris de prioritització de les inversions de l'empresa FECSA-Enher (tram. 310-00107/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les inversions per a solucionar la falta de subministrament elèctric d'algunes comarques gironines i el problema de la línia elèctrica de les Gavarres (tram. 310-00108/06) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials (tram. 302-00057/06) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 302-00058/06) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària (tram. 302-00060/06) (p. 65)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca (tram. 302-00051/06)

I ho farem amb el punt dinovè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política universitària, amb especial referència a la recerca. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya i per exposar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, vam presentar una interpellació amb relació a la política de recerca a partir del que consideràvem un aspecte fonamental en el context del desenvolupament de Catalunya i que calia fer tots els esforços possibles per estimular, justament, la política de recerca. Vam presentar aquesta interpellació, i així es tradueix en la Moció subsegüent, des d'una vessant general, però també, vull dir, amb un èmfasi específic totes aquelles actuacions que haurien de permetre consolidar i millorar les condicions de treball dels grups de recerca, sigui aquells que es donen en el marc universitari –marc majoritari avui on es desenvolupa la recerca a Catalunya–, sigui en els centres de recerca. I precisament perquè és una interpellació que feia referència a la política de recerca, també –i així es tradueix a la Moció subsegüent– es tracten les diferents dimensions que hi intervenen, des de la planificació, finançament, recursos humans, estructura de la recerca i formació del personal investigador.

També manifestàvem l'altre dia –i també així es tradueix en la Moció– la preocupació pel fet que hi hagi encara tota una sèrie de fons, dependents del Ministeri de Ciència i Tecnologia –en aquest cas, de Madrid–, que estan obstaculitzant el treball dels grups de recerca a Catalunya perquè encara a hores d'ara no s'hi ha pogut tenir accés i arribaran, per tant, amb un retard considerable.

Passant, aleshores, al que planteja la Moció, la primera part fa referència, justament, a expressar aquesta

preocupació per la situació crítica en què es troba la recerca a Catalunya degut a problemes de finançament i d'estructura i també per la congelació i retard dels fons dependents del Ministeri de Ciència i Tecnologia. I proposem, en altres dos punts, com a aspectes ja més essencials de la planificació, el fet de promoure un pacte social per a la recerca i la innovació tecnològica, un element essencial –entenem nosaltres– per poder establir les formes de coordinació i planificació conjunta de la recerca i per poder impulsar accions estratègiques que, de fet, activin les potencialitats en desenvolupament i innovació de Catalunya, i també la necessitat de realitzar un mapa universitari de recerca com a instrument bàsic per planificar les accions de política científica i els recursos necessaris per impulsar el sistema públic de recerca.

Hi ha un altre apartat de la Moció que fa referència a qüestions de finançament; entenem que s'hauria d'arribar –i així ho proposem– a la quantitat d'un 2% del producte interior brut destinat a recerca i desenvolupament i que caldria fer-hi una aportació progressiva de cara que el 2004 s'aconegués aquesta quantitat i, per tant, un increment substancial dels fons de la recerca. També és en aquest punt on incloem que el Parlament de Catalunya insti el Govern de l'Estat –i més en concret el Ministeri de Ciència i Tecnologia– que s'activi el calendari de convocatòries, s'acceleri la resolució de les que estan curs i s'atorguin els fons de recerca de forma retroactiva, d'acord amb el calendari inicial previst, de tal manera que els grups de recerca no se'n vegin perjudicats.

També s'inclou, en aquest punt de finançament, un aspecte que els rectors de les universitats catalanes han demanat en successives ocasions, i és que el fet de tenir grups de recerca competius fa incrementar la quantitat de despesa de la institució universitària, que no pot acabar-se de cobrir amb els *overheads* que generen els propis projectes de recerca, i per això proposàvem que, justament, s'estudiés de poder aportar una part complementària en el marc del finançament universitari per cobrir les despeses addicionals que genera la recerca. I també s'inclou en aquest punt el fet que es potenciï la tasca del Cidem i es puguin incrementar els recursos que es destinen als ajuts que es donen per part del Cidem al que és la innovació tecnològica, perquè entenem que aquests ajuts –que arriben a un màxim de set milions i mig de pessetes– són insuficients de cara a impulsar la innovació.

Hi ha tota una altra part de la Moció que fa referència als recursos humans, un element bàsic i clau de la recerca, tot començant per un aspecte que ens sembla essencial –i que destacàvem ja en la interpellació de l'altre dia–, que és poder solucionar la inestabilitat del personal investigador i la inestabilitat del personal de suport a la recerca, que en molts casos estan pendents de determinats programes i els mateixos grups de recerca es veuen perjudicats per aquesta inestabilitat i hi ha un gran consens que això seria un element molt important per poder solucionar. Assenyallem aquí, tot prenent la proposta que va fer el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, que s'incorporarien investigadors de qualitat a les universitats i centres de recerca i, considerant que aquesta és una proposta po-

sitiva, el que demanem és que es faci efectiu aquest programa.

Hi ha, per altra banda, tot una sèrie de punts que tenen a veure amb les beques predoctorals, amb el fet que es regulin –i això ho considerem molt important– les condicions de treball dels becaris i becàries de recerca, que inexplicablement estan a la pràctica en una situació molt precària, sense cap dels tipus de beneficis que la legislació laboral els podria atorgar, amb tots els inconvenients del que significa ser becaris i becàries quan estan sent aquelles persones que estan assegurant una part del present de la realització de recerca i són el futur de la recerca i, per tant, entenem que s'haurien d'avançar fórmules de contractació temporal, definir una carta de drets i deures..., és molt difícil poder trobar que els becaris i becàries de recerca tinguin clar i definit, justament, quines són les funcions –moltes vegades realitzen funcions que no els són pròpies– i, per tant, entenem que aquest aspecte bàsic que caldria, com a mínim, començar-s'hi a enfrontar i començar a canviar la situació d'aquest tipus de personal, i també intentar, doncs, fer plans d'acció perquè aquelles persones que han arribat a tenir el títol de doctor, que tenen una formació i una capacitat investigadora important, tinguin vies d'accés, sigui en el context universitari, centres de recerca, però sobretot –i aquí caldria impulsar-ho més– una política d'inserció de doctors i doctores a empreses, que és un terreny que encara està molt per explorar i molt per millorar.

Pel que fa referència a l'estructura de la recerca, assenyalo, per no dir totes les propostes, les que em semblen més crucials, el fet que la creació de nous instituts de recerca es faci en coordinació amb les universitats. Ens sembla molt positiva, aquesta creació de nous instituts de recerca, però ens sembla que es pot millorar la manera de coordinar-los amb les institucions ja existents, fins i tot des del punt de vista dels recursos humans que hi existeixen; entenem, també –insisteixo que faig una selecció–, que seria molt important per a la racionalització dels recursos i la racionalització de la despesa crear una taula de coordinació dels serveis científicotècnics de les universitats i centres de recerca de Catalunya –els vicerectors de recerca així ho demanen– i també que des del Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya es pugui racionalitzar i centralitzar l'adquisició, sobretot, d'aquelles revistes científiques que són de més elevat cost i que, a partir de l'acord, evidentment, dels grups de recerca implicats, es pogués centralitzar aquesta adquisició.

Hi ha, finalment, un apartat referit a la formació del personal investigador. Els estudis de tercer cicle, destinats a la formació de doctors i doctores, tenen un problema fort a la Universitat, que és molt sovint la seva dispersió, la seva manca de connexió amb les línies de recerca reals i el fet que, molt sovint, el professorat imparteix aquests cursos més enllà, de forma addicional, del que és la seva activitat docent, i són aquests aspectes els que nosaltres entenem que caldria solucionar a partir d'una major racionalització d'aquesta organització dels programes de doctorat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El Grup Socialista hi ha presentat quatre esmenes; per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, senyores i senyors diputats, no cal dir que el nostre Grup donarà suport a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i, en aquest cas, no només ens limitem a donar-li suport sinó a felicitar el Grup i la diputada Comas per la magnífica exposició i la magnífica translació de la seva interpellació en el text que ens ha presentat.

Pensem que –tots hi estarem d'acord– el tema de la recerca és un tema absolutament vital per a Catalunya i, en bona part, a Catalunya, la recerca –sobretot la recerca pública– es centra o és executada pel món de la Universitat. A Catalunya, a qualsevol país europeu, hem de fomentar la recerca des de la Universitat, des dels altres centres públics de recerca, des del món de l'empresa, no només com un element directament vinculat a la competitivitat del món empresarial –que també–, sinó com un fenomen de civilització, com un element generador d'una cultura científicotècnica, que és una de les característiques de la societat europea occidental. En aquest sentit, donem suport a la Moció, com deia, però, a més, volem destacar la importància estratègica que té en aquest moment que, des dels poders públics catalans, es faci una manifestació explícita, clara i contundent de suport a la recerca universitària.

La Universitat catalana es troba en una cruïlla, es troba en un moment de reflexió i de recomposició de les seves polítiques, de redefinició de les seves polítiques en sentit global, i l'experiència dels països, no només europeus, més avançats ens diu que no és possible definir una política universitària només basada en la política d'ensenyament, en una política de caràcter acadèmic, si no va juntes les polítiques vinculades a l'ensenyament amb les polítiques de recerca, senzillament, la Universitat moderna no existeix, i no només per a aquelles facultats de caràcter experimental o aquelles escoles de caràcter politècnic, sinó per al conjunt de la Universitat –el conjunt, la Universitat–, per desenvolupar la missió que li ha tocat tenir en aquest moment històric, que és la de liderar el procés de generació i difusió del coneixement. Això no ho pot fer sense una política universitària que tingui en compte, simultàniament, els dos elements: la política d'ensenyament, la política de recerca. En aquest sentit, ens sembla essencial iniciar un procés que trenqui amb una tendència que, durant els últims anys, els pressupostos dedicats a recerca a la Universitat han estat pressupostos congelats, no s'han mogut; en termes reals han mantingut el seu pes en el PIB, i això considerem que no és suficient.

Per altra banda, a Catalunya es dona una altra circumstància, que hauríem de començar a pensar en el sistema públic de recerca –no només en la recerca universitària. A Catalunya tenim altres centres públics de recerca que s'haurien d'integrar en el que hauria de passar a ser el sistema públic de recerca català i, avui dia, aquest sistema públic de recerca no existeix per la senzilla raó que el Govern de la Generalitat, durant vint

anys, reclama la transferència dels centres del CSIC. Com que el Govern central no transfereix els centres del CSIC, senzillament, els centres del CSIC no formen part del sistema públic de recerca. I, en aquesta situació, en aquest cercle viciós, ens movem durant els últims anys, i nosaltres pensem que, aquest cercle viciós, l'hem de trencar. A Alemanya, l'institut Fraunhofer és un institut, alhora, de l'Estat federal i, alhora, dels *Länder*; i forma part del sistema públic de recerca dels *Länder* i, alhora, és un instrument de l'Estat federal. Nosaltres volem per a Catalunya, per a Espanya, un model com aquest.

Entrant en el nucli de les esmenes proposades, que només fan que matisar algun aspecte en el sentit que acabo de dir, ens sembla important, en el punt quart, fer una referència concreta i inequívoca que estem parlant de l'indicador de recerca i desenvolupament; no estem parlant d'una mesura complexa, que incorpora, també, la innovació i que no està tan parametritzada com aquesta, eh? Estem parlant de l'indicador de recerca i desenvolupament, que tothom sap el què és, que tothom sap com mesurar-lo i que tots els països tenen les seves estadístiques, i, en aquest sentit, proposem que, el 2003, arribem al 2,3%. Per què? Per dues raons: primer, per coherència amb el nostre programa electoral. Nosaltres, en el nostre programa electoral, ho dèiem així. Per tant, primer, per coherència; però, segon, perquè els països evolucionen amb gran rapidesa, i, quant al que fins ara era cert –que la mitjana europea era d'un 2%–, tots els programes de la Comunitat Europea dels darrers mesos estan posant l'accent en la necessitat que a Europa s'arribi al 3% al més aviat possible i ens equiparem amb els Estats Units i el Japó. Si ens fixem com a objectiu el 2% –que els pressupostos de la Generalitat no arriben ni a això, com veurem quan discutim els pressupostos–, si ens fixem com a foto fixa el 2%, quan nosaltres arribem al 2%, Europa ja estarà al 3% i estarem en un permanent estat de melancolia o de frustració. Per tant, nosaltres proposem el 2,3%.

Després, també, en una segona esmena, el que defensem és aquest concepte –que jo deia abans– de sistema públic de recerca de Catalunya, i aquest sistema públic de recerca de Catalunya ens obliga a parlar de la recerca de les universitats –és ben cert– com un factor fonamental, però afegir-hi, tant en el punt 13 com en el 14, «i d'altres centres públics de recerca», als quals ja m'he referit.

I, finalment, la darrera esmena que proposa el nostre Grup és la que fa referència al punt setzè, que parla dels grups de recerca consolidats, i estem d'acord que s'han d'aplicar criteris transparents però pensem, també, que un dels problemes que tenen actualment aquests grups de recerca consolidats és que... Són dos: el primer és que la proporció entre recursos distribuïts a aquests centres, a aquests grups, i el nombre de grups –que són 435 o 450– ens dona una xifra francament irrisòria, una xifra que se situa a vegades entre un milió o tres milions de pessetes; aquests grups opinen, ells, que, moltes vegades, no fa la despesa del molt treball administratiu que genera aconseguir aquests ajuts. Nosaltres proposem –proposarem en els pressupostos– incrementar els recursos generals; pensem que és una bona mesura mantenir i activar –sobretot, fomentar-la– l'excel·lència

d'aquests grups. Per tant, estem a favor de mantenir la figura i d'activar-la i de primar l'excel·lència dels grups consolidats de recerca, però, en tot cas, demanem, demanarem que s'incrementin els pressupostos –pensem que les xifres actuals són molt modestes– i demanem que s'arbitrin mecanismes automàtics pels quals l'Administració determini, l'Administració sàpiga quina és l'activitat d'aquests grups; és a dir, per saber el que fa cada un d'aquests grups no fa falta que omplin memòries i papers, i més papers i fotocòpies, sinó que, per mesures indirectes de la seva producció científica, dels projectes europeus en els quals participen, etcètera, etcètera, la concessió d'aquest ajut, que –ho repetim– ens sembla molt positiva, sigui atorgada d'una manera automàtica i no comporti els feixucs tràmits administratius als quals actualment es veuen sotmesos.

En definitiva, donem suport entusiasta a la Moció i demanem als proponents que acceptin les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair al Grup d'Iniciativa per Catalunya -Verds que, amb aquesta Moció, ens permeti de parlar, un altre cop, en Ple del tema de la recerca, de la investigació centrada, especialment, en el cas de la política universitària però, com ja ha posat en relleu el diputat que m'ha precedit, que no es pot separar de la recerca pública i d'aquella que es pugui fer des dels estaments privats.

És, certament, una Moció, aquesta, segurament, diferent de la majoria de les mocions que es presenten en Ple perquè és més llarga del normal, és més consistent del normal, però jo crec que era necessari i correcte que així fos perquè aquesta llargària de la Moció, aquesta solidesa, permet a la diputada presentant, la senyora Comas d'Argemir, efectuar un pla de recerca universitària desenvolupat en els punts més importants pel que fa a la planificació, al finançament, als recursos humans, l'estructura de la recerca i la formació del personal investigador.

El primer punt de la Moció, segurament, és un punt clau a partir del qual s'emmarca la necessitat de fer aquesta presentació prolixa, que és el punt en el qual diu, demana que el Parlament manifesti la seva preocupació per la situació crítica en què es troba la recerca a Catalunya, degut a problemes de finançament i d'estructura, i per la congelació i el retard dels fons dependents del Ministerio de Ciencia y Tecnología. És cert que Catalunya té la recerca en una situació crítica, que jo vull entendre que no vol dir negativa, però sí que vol dir preocupant, que sí que vol dir insuficient per a aquest futur immediat que ens espera.

La recerca a Catalunya pateix uns dèficits històrics evidents, dèficits històrics fonamentats en l'allunyament de la recerca de la política universitària franquista i de la centralització, en els pocs elements de recerca que aquesta política universitària franquista tenia, fora de Catalunya. I, evidentment, Catalunya parteix d'una situació d'inferioritat en el començament d'aquesta situació democràtica i de l'aplicació de l'Estatut d'autonomia, però també és cert que d'aleshores ençà no s'ha acabat fent una política decidida.

Aquesta setmana era la Setmana de la Ciència i diverses universitats catalanes van fer aparadors públics de la seva recerca. Els que vam poder assistir a alguns d'aquests aparadors públics vam veure com de grups de recerca a les universitats n'hi ha i com molts d'aquests grups de recerca que hi ha a les universitats plantejaven la seva activitat, i quan t'hi dirigies i preguntaves, el dèficit d'infraestructures i el dèficit de personal d'investigació específic es feia patent en estudis diferents, en facultats diferents, en universitats diferents, amb plantejament diferents; de grups de recerca, de projectes, n'anaves veient en aquests aparadors de la Setmana de la Ciència; els dèficits d'infraestructures se't feien patents; de manca de formació de personal investigador o de manca de personal investigador format específicament, també es feien patents.

Un altre exemple d'aquesta situació crítica de la recerca a Catalunya és un exemple que ja he esmentat més d'una vegada però que el nostre Grup troba essencialment «frapant». L'any 92, des d'aquesta mateixa estrada, el president de la Generalitat ens va anunciar un gran projecte de recerca a Catalunya, un gran projecte de recerca que situaria Catalunya a l'avançada europea. Era el laboratori de llum de sincrotró. Ens ho va anunciar, ens va posar la mel als llavis, i del laboratori de llum de sincrotró del 92 ençà, el més calent és a l'aiguera, si és que hi ha alguna cosa calenta en aquest tema. No només això; nosaltres, preocupats com n'estàvem, vam fer una pregunta fa poc i en la resposta se'ns va dir que sí, que continuava la voluntat del Govern de la Generalitat vuit anys després de fer el laboratori de llum de sincrotró, però –però– que hi havia greus problemes de finançament, que aquests greus problemes de finançament continuaven impeding posar data propera o a mitjà termini per a la realització d'aquesta floreta de la política de recerca de l'any 92. I no només que aquests problemes de finançament impediessin posar data, sinó que, en la mateixa resposta, s'adduïa que ara era més urgent que mai perquè ara era més necessari que mai no només a nivell català sinó a nivell europeu, i que la manca de laboratoris d'aquest tipus situats estratègicament en l'arc del Mediterrani o en la zona d'influència del sud d'Europa encara feia més important poder fer aquest laboratori.

Ahir, no directament relacionat amb la recerca però amb això que els estic comentant, ahir un diari de molta tirada publicava un article, una entrevista amb una persona que afirmava: «Estem foradant el país per posar uns cables que segurament quan estiguin acabats de posar ja seran antiquats.» Doncs, bé, era una entrevista amb una persona que afirmava això. La impressió que tenim en el cas del laboratori de llum de sincrotró, que és el cas exemplar que els estic comentant, és que

quan l'acabem tenint, si és que l'acabem tenint, la seva urgència, la seva efectivitat, la seva importància, que era tan clau el 92, potser ja no serà igual.

Sigui com sigui, els exemples de la Setmana de la Ciència o l'exemple que seria la recerca de base, la recerca universitària de base, amb l'exemple del laboratori de sincrotró, que seria l'exemple màxim de l'excel·lència de recerca, són dos exemples que ens serveixen per dir que és urgent, que és necessari aquest cop de timó en la política de recerca universitària que planteja la Moció d'Iniciativa per Catalunya-Verds, en el nivell de finançament, en el nivell de planificació, en el nivell de recursos humans, en el de l'estructura de la recerca i en el de la formació del personal d'investigació, i que per aquests motius votarem tots i cadascun dels punts que conté aquesta proposta afirmativament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, ens trobem –almenys jo m'hi trobo– amb un problema d'aquests de contradiccions i espero que les contradiccions només siguin en aparença i no en realitat.

La Moció que vostè proposa jo crec que és una bona moció, que fa una anàlisi i un diagnòstic de la situació de la recerca en el nostre país i del que s'hauria de fer, però crec al mateix temps que té un problema –almenys a la nostra manera d'entendre el tema de la recerca–, i és segurament discutible, però crec que el problema és que és un enfocament parcial de la recerca. I intentaré explicar-me.

Evidentment estic totalment d'acord amb vostè que la recerca està en una situació crítica en el nostre país fruit segurament de dèficits històrics, fruit segurament en un país –aquest cop parlo d'Espanya– que ha viscut massa temps del «que inventen ells» i fruit segurament en un país –ara parlo de Catalunya– en què el proteccionisme ha sigut la gran arma perquè ens protegeixin contra el dels altres. I ens trobem evidentment davant d'un món en què ni una fema ni l'altra continuaran funcionant i que, com no ho aportacions en aquest nou món basat en un nou marc de globalització i noves tecnologies, ni el proteccionisme ens salvarà ni el «que inventen ells» serà una solució, perquè ho digui algun d'aquests savis despistats que teníem.

Per tant, la recerca és important, i portem un dèficit pressupostari i segurament de plantejaments històrics. Però, clar, jo almenys personalment, crec que la recerca cada cop que ha anat evolucionant... –perquè primer era recerca, després era recerca i desenvolupament i després ja era recerca, desenvolupament i innovació–, que la recerca sense innovació, sincerament, d'aportació a la riquesa d'un país, no implica res; que si no hi ha innovació no té sentit la recerca. La recerca intel·lectual sempre tindrà sentit, però la recerca és per a un objectiu que faci que el país creixi d'alguna manera. I

la erra segurament –no ho discuteixo– correspon al món dels estudiosos, correspon al món de la universitat, correspon al món dels centres de recerca i inclús es pot planificar, però la i correspon a l'empresa, correspon a la iniciativa, correspon no precisament al món de la universitat, al món de la intel·lectualitat; correspon al món del comerç, del màrqueting, de totes aquestes coses, de l'aplicació pràctica. La de deu estar a mitges. La erra sense la i o la i sense la erra, crec que ho tenen difícil i crec que és molt difícil que aquesta recerca serveixi per a alguna cosa.

I aquí crec que és el que en la meua opinió –en la meua opinió– falla en la seva Moció, segurament fruit també de plantejaments ideològics diferents entre vostès i nosaltres, o vagi a saber; o potser jo estic equivocant, tampoc ho discutiré massa. Però crec que aquí –hi torno a insistir– hi ha una bona anàlisi de la situació de la recerca, però tornem a mirar un cop més la recerca sobre si mateixa sense mirar la recerca en conjunt amb allò que després ha de servir. No cal planificació –jo crec–, calen objectius. És necessari tot això que vostè diu? Segurament. Però també és necessari els concerts, també és necessari els contractes de programa entre empresa i universitat per implementar i per potenciar la recerca que porti innovació, o per potenciar que recerca porti innovació i potenciar també que afanys d'innovació portin recerca, i així també, a més a més, finançem la recerca, no només amb diners públics sinó també amb diners privats.

Es podia esmenar la Moció? Home, ja ho vàrem intentar; però jo crec que no, perquè només és un tros parcial que s'hauria d'haver replantejat. Jo, senyora Comas, anuncio el vot contrari a la Moció que vostè ha plantejat, però –hi insisteixo– per una tema de parcialització, per un tema que falta una peça –per nosaltres una peça important–, no per un tema que el que vostè planteja en el seu tros no estigui malament. Si anem a un..., no hi estiguem d'acord, hi estem totalment d'acord... Si anem a un tema més ampli, si anem realment a enfocar la problemàtica i els objectius i com potenciar la recerca, el desenvolupament i la innovació en el nostre país, jugant-hi tot els actors socials, segurament aquí estarem d'acord i espero que en una altra moció ens puguem trobar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats, jo crec que en aquest debat tots convenim i tots estem d'acord –i ja ve a ser així en les expressions de cada grup parlamentari– amb la interpellació que donava peu a aquesta Moció, de la importància estratègica del nostre país, de la recerca, del desenvolupament, de la innovació en el marc europeu i en el marc global, en general. I crec també que convindrem tots, amb menys o més mesura, que hi ha un reconeixement implícit de la tasca i l'esforç fets pel Govern.

És en aquesta legislatura, i no és casual, que es crea precisament la conselleria d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. De fet, el passat 4 de maig el conseller Mas-Colell, en compareixença, va explicar els eixos principals de la política de recerca del Govern; i després de la interpellació que donava peu a aquesta Moció, i llegint-la jo mateix acuradament, pensava que m'havia perdut alguna cosa.

La Moció, senyora Comas d'Argemir, crec que podria ser un índex d'un programa alternatiu, crec que podria ser un índex d'una bateria de resolucions posteriors a un debat monogràfic sobre política de recerca i desenvolupament en l'àmbit d'aquest Parlament, però no veig que pugui ser, realment, la concreció d'una moció posterior a una interpellació en la qual aprofundim en algun tema que creiem important de posar a debat.

Crec, sincerament, que la millora del nostre sistema d'R+D no passa per l'aprovació total o parcial d'una barreja de vint-i-un punts amb graus de concreció molt variada i poca perspectiva global. La millora del nostre sistema d'R+D ha de passar per la concreció de la política de recerca que farà el tercer Pla de recerca de Catalunya, i amb un esforç permanent i sostingut de tots els sectors implicats per augmentar la qualitat i la quantitat del nostre sistema. I això, evidentment, possem-ho a debat i parlem-ne, concretament de cada un dels punts que el tercer Pla de recerca planteja.

A partir d'aquí, de les iniciatives..., i potser m'equivoco, però d'aquests vint-i-un punts de la Moció, ben bé uns catorze són iniciatives que el Govern ja està tirant endavant, i de vegades potser amb una discreció volguda, per no condicionar el treball de les comissions i grups d'experts. En altres casos, els punts d'aquesta Moció es plantegen en termes massa poc precisos, que impedeixen un debat fonamentat i que segurament són aspectes importants, però caldria definir-los millor per poder-ne discutir la seva conveniència. Entraré, per això, tanmateix, en alguns d'aquests punts, malgrat el poc temps que tinc en la intervenció, i seré molt telegràfic.

Escolti'm, fons, fons transferits del Ministeri: el Govern hi treballa i hi seguirà treballant, i ha estat la prioritat en els últims anys, i seguirem en la línia i el Govern, de ben segur, seguirà en la línia de negociar amb Madrid aquesta transferència.

Mapa universitari i de recerca: el segon Pla ja havia realitzat gran part d'aquest mapa, i el tercer Pla continuarà avançant en la seva precisió.

2004, 2% del PIB: el tercer Pla ja preveu l'augment progressiu del finançament i de la inversió destinada a R+D, però és que, a més, vetllarem o el Govern vetllarà per l'objectiu que contempla ja el Plan nacional, en l'assoliment d'aquest 2% el 2003.

Calendari de convocatòries: escolti'm, l'establert per la Generalitat s'ha complert. Ja ho sé, que vostè fa referència al Ministeri, i en som conscients, i estem en la línia de pressió perquè això sigui així.

Aportacions econòmiques complementàries per fer front a les despeses addicionals que genera la recerca: s'inclou en el nou model de finançament, el nou model de finançament que haurem de debatre i que ja hi havia una resolució en la línia d'establir-lo d'alguna manera.

Implicació de les empreses en R+D+I, potenciant la tasca del Cidem: el Cidem ultima, en aquests moments, el pla d'innovació, que a més complementarà el tercer Pla de recerca de Catalunya en aquesta línia.

(Remor de veus.)

Contractacions i situacions laborals estables, en general: s'hi està treballant, a més d'impulsar els canvis legislatius que són de marc estatal i que en aquesta línia el Govern i el nostre Grup...

El president

Senyor diputat, senyor diputat, esperi's un segon si us plau... Un segon, ja l'avisaré. *(Pausa.)* Pot continuar.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Doncs, deia, en aquesta línia, que és de marc estatal, i seguirem en la línia d'intentar impulsar els canvis legislatius. Però és que, a banda d'això, la Conselleria està acabant de dissenyar un nou organisme, amb nom provisional, que serà la Institució Catalana per a la Recerca, precisament amb l'objectiu de facilitar la contractació estable de personal qualificat, tot promovent una estructura adequada dels tipus de contractes i de la carrera científica dels investigadors.

Inserció de doctors a les empreses: a banda que des de l'any 98 ja hi havia un conveni del Departament de Treball, juntament amb el que era en aquell moment la responsabilitat d'universitats, Foment i Pimec-Sefes, de la creació d'una borsa de doctors en col·laboració amb les empreses per a la seva inserció, sobretot en aquella línia de les petites i mitjanes empreses que, no tenint la capacitat d'invertir en un departament pròpiament dit d'R+D, en aquell moment ho suplien per la contractació de doctors, però, a més, ho seguirem millorant, amb la creació abans esmentada de l'Institut Català per a la Recerca i les accions del pla d'innovació del Cidem.

Creació de nous instituts de recerca: escolti'm, és que és el que s'està fent, i sé que ho ha esmentat, però és el que s'està fent. A part de l'ampliació dels centres ja en funcionament, com poden ser el Centre de Visió per Computador o l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer o el Centre Internacional de Mètodes Numèrics d'Enginyeria, que són centres ja creats i en els quals s'ha estat invertint, a part d'això s'està impulsant una xarxa de nous centres de referència en estreta col·laboració amb universitats, com ara l'Institut Català d'Investigació Química amb la Universitat Rovira i Virgili, o l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars amb la Universitat Autònoma de Barcelona, o l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica amb, també, la Universitat Rovira i Virgili, entre altres.

I faig un parèntesi només, senyor Bargalló, respecte al laboratori de llum del sincrotró. El 27 de juliol passat ja es va constituir el Consorci del laboratori de llum per canalitzar totes les accions, però sap perfectament vostè que estem parlant d'un projecte de calat estatal, d'un projecte amb una necessària inversió importantíssima, i que el Govern n'és conscient, i el Govern segueix oferint el cofinançament del 25% de tot el projecte, que comporta ja un esforç molt important, i que, en tot cas, seguirem en aquesta línia, i que, a més, és una prioritat

que establirà el pla europeu, i que creiem que hem de fer entendre la importància de la creació d'aquest laboratori a Catalunya.

A partir d'aquí –se m'acaba el temps–, jo no em seguiria allargant en els punts. Torno a fer, sincerament, la mateixa reflexió que feia a l'inici: la millora del nostre sistema d'R+D passa per l'aprovació, d'alguna manera, i la concreció de la política de recerca que es farà en el tercer Pla de recerca a Catalunya i amb un esforç permanent i sostingut de tots els sectors implicats.

Nosaltres creiem que s'ha equivocat l'eina, i estem, el nostre Grup i el Govern, oberts absolutament a aprofundir en tots i cada un d'aquests punts i en posteriors interpellacions, amb aquella eina que s'utilitzi d'aprofundiment en cada un d'aquests punts, discutim-ho i parlem-ho. Nosaltres creiem que, en tot cas, una moció sense una concreció global, amb una bateria de punts que podrien ser, com deia, l'índex d'una bateria de resolucions posteriors a un debat monogràfic i que en gran mesura són accions que ja té o que està treballant el Govern, creiem sincerament que no és l'eina més adequada. És per això que nosaltres no hi podem donar suport, a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se en les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

(Remor de veus.)

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, està clar que aquesta Moció no serà aprovada, perquè no compta amb els vots del Grup de la majoria: en un cas, el senyor Vendrell considera que aquesta Moció no parla de prou coses, parla només recerca, però caldria parlar també d'innovació, mentre que el senyor Castellà em diu que es parla de massa coses, que és un programa alternatiu, s'ha arribat a dir, que hauria de ser d'un debat monogràfic... I la veritat és que m'alegro que em diguin que és un programa alternatiu, malgrat que veig alguna contradicció a dir que hi han massa punts...

El president

Esperi's, esperi's...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...amb poca perspectiva global...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. Ja l'avisaré.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Segueixo...

El president

No, no, esperi's un segon. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, es deia, doncs, que aquesta Moció el que presenta és un programa, un índex, es deia, d'un programa alternatiu, i, la veritat, me n'alegro, que el Grup del Govern consideri que és un programa alternatiu a la recerca. En tot cas, això implica que hi ha una perspectiva global, i m'ha cridat l'atenció de com es poden fer concrecions globals, com es demanaven, doncs, des d'aquesta tribuna per part del senyor Castellà; em sembla una mica contradictori això de fer concrecions globals.

En tot cas, passant al posicionament de les esmenes que ha presentat el Grup Socialista, dir que totes elles ens semblen adequades i, per tant, el nostre Grup les accepta i amb molt de gust. La que fa referència al punt 4, en concret, proposa que aquest increment en el pressupost arribi a un 2,3%, i no només a un 2%; per tant, nosaltres, tenint en compte que la qüestió del finançament ens sembla bàsica, perquè si alguna cosa manca en recerca –i aquí s'ha dit– és en infraestructures i és en personal i això es resol amb recursos, evidentment, doncs, anar a un horitzó més enllà en aquests recursos ens sembla absolutament correcte, i ens sembla correcta també l'apreciació que feia que ens cenyim a l'R+D a l'hora d'assenyalar aquest índex. Per tant, aquesta esmena, no hi ha cap inconvenient, sinó tot al contrari, a acceptar-la.

Pel que fa referència a una altra de les esmenes, la que fa referència al punt 16, també hi estem d'acord. És a dir, no solament s'està dient que caldria que a l'hora d'establir criteris per a l'existència i reconeixement dels grups de recerca consolidats hi hagi transparència..., entenem que cal millorar aquesta transparència; hi ha uns avaluadors que fan aquesta tasca, però després mai se sap què passa entre els seus informes i la solució final, però sobretot l'esmena de simplificació dels tràmits en el procediment de la concessió, per reduir la càrrega administrativa dels grups de recerca, que passa a ser molt onerosa.

I estem d'acord també amb les altres dues esmenes que van en el mateix sentit, a afegir..., tot considerant en el sistema públic de recerca no només el paper de la universitat, sinó dels centres públics de recerca. Això es fa en dos punts: al 13, allà on es parla de recerca bàsica, on nosaltres fem la insistència, justament, que cal garantir que continuï havent-hi recerca bàsica –precisament perquè, com que és tan important la relació amb les empreses per a la innovació i per a aquesta creació d'innovació, no ens decantem ara cap a un altre cantó–, però també en aquell en què es diu que la creació de nous instituts de recerca es faci en coordinació amb les universitats, perquè..., i aquí ho volíem comentar que a les universitats i grups de recerca hi ha mancat diàleg, hi ha mancat negociació, hi manca transparència. I potser estaria bé que aquest conseller..., i hi ha hagut..., en aquest sentit l'actitud, a l'hora de considerar aquesta Moció, està clara; potser més diàleg, potser més negociació, potser més explicacions del que s'està fent seria molt bo per impulsar realment la recerca.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara, per tant, a la votació de la Moció. (*El Sr. Castellà i Clavé demana per parlar.*) Senyor Castellà, si vostè considera que és molt important...

El Sr. Castellà i Clavé

Senyor president, per contradiccions, dues frases només.

El president

Digui-les de pressa.

El Sr. Castellà i Clavé

Les dic ben de pressa. Senyora Comas d'Argemir, en cap moment jo he dit que això em suposava o podia suposar que representés un programa alternatiu. Li he dit: «Un índex», un «índex» de programa, un «índex» de bateria de resolucions que en cap cas entren en l'aprofundiment de cap dels conceptes i en els quals la majoria són accions que el Govern ja està duent a terme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a la votació d'aquesta Moció amb les esmenes del Grup Socialista incorporades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments (tram. 302-00052/06)

El punt vintè de l'ordre del dia..., si no em diuen el contrari la senyora Bet Font i el senyor Xavier Vendrell, es poden tractar conjuntament. (*Pausa.*)

Molt bé, gràcies. Per tant, ara anem a substanciar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua, amb especial referència a la política de transvasaments. Té, en primer lloc, la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que varem presentar com a conseqüència... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon. Esperi's un segon.

Pot començar.

La Sra. Font i Montanyà

Deia que aquesta Moció, que és la que vàrem elaborar a partir de la interpellació que vàrem fer al conseller de Medi Ambient sobre la gestió que es fa de l'aigua aquí, al nostre país, és una moció que contempla diferents aspectes. D'una banda, hi ha una proposta, que seria el primer punt, que planteja revisar el Pla hidrològic de les conques internes, i planteja una colla de mesures que enumeraré. D'altra banda, se centra en problemàtiques concretes que hi han en diferents territoris de Catalunya i que pensem que han de tenir una resposta ràpida degut a la gravetat, en alguns casos, del problema. I, finalment, hi han alguns altres punts que tenen a veure amb el Plan Hidrológico Nacional.

Anant pel primer apartat, aquell en què nosaltres plantejem la revisió del Pla hidrològic de les conques internes, totes les propostes que nosaltres fem són dirigides a què la gestió de l'aigua aquí al nostre país es faci d'una forma: seguint els criteris de desenvolupament sostenible. I els ho repeteixo, tot i que ja els ho he dit en altres ocasions, que els punts claus són: hem d'aprofitar al màxim els recursos naturals de què disposem, i l'altre és que no els hem de fer malbé. Estem parlant, per tant, que si l'aigua és un recurs limitat ens hem d'adaptar a aquesta limitació. Vivim en un país mediterrani que en determinades èpoques de l'any no hi plou o hi plou molt poc i, per tant, no és correcte de dir que «Ja ens inventarem d'on la portarem.» i que «Aquí màniga ampla, i que tothom gastí l'aigua que vulgui.»

Nosaltres plantejem que hi ha d'haver mesures d'estalvi molt més fortes, molt més insistents que les que hi ha actualment, tant a l'àmbit industrial com a l'agrícola, com al domèstic. Ja s'estan fent coses, és cert, però se n'haurien de fer moltes més. Plantejem un altre element, que és el de la reutilització de les aigües depurades a partir d'un tractament que faci possible aquesta reutilització. Plantejem, també, reduir i controlar les pèrdues de la xarxa que arriben a ser molt importants. Plantejem que es regulin i es revisin les concessions hidroelèctriques i de les plantes envasadores, perquè uns usos podríem dir-ne particulars, privats, d'unes empreses que estan obtenint un benefici econòmic important, que estan deixant sense aigua trams de riu o estan deixant sense aigua determinats aqüífers...

Plantejem, també, en relació amb aquest punt anterior, que es controli la quantitat que extreuen les concessions, no només la de les hidroelèctriques i no només la de les envasadores, sinó també dels pous, tenint en compte que, a més a més, hi ha gran quantitat de pous que no tenen cap mesura de control, perquè qui dóna els permisos per extreure l'aigua dels pous és la Direcció General de Mines, que depèn d'Indústria, i no pas l'Agència Catalana de l'Aigua que hauria de ser qui controlés, qui tingués aquesta autoritat única en la gestió de l'aigua que tant es predica. Plantejem, també, que es recuperin els cabals ecològics. Per tant, això vol dir que es plantegi com s'ha de fer per garantir aquests cabals ecològics. Els punts anteriors, per exemple, del control de les concessions hidroelèctriques en són un exemple.

La recuperació de les aigües subterrànies és important si tenim en compte que en algunes comarques s'està plan-

teiant de construir potabilitzadores o d'extreure aigua del riu, que moltes vegades també ja baixa força sec, perquè els llocs d'on es treia l'aigua per abastar les poblacions, que eren els pous, han quedat inutilitzats per contaminació d'aquests aqüífers, bàsicament per excés de nitrats. Estem plantejant, també, que es protegeixin aquests aqüífers per tal d'evitar que en altres indrets passi això, aquesta contaminació que ja ha passat.

I finalment un aspecte, en aquesta revisió, que ha de tenir en compte les mesures, que en podríem dir més de caire econòmic, més relacionades amb les taxes, en el sentit que qui més ús fa de l'aigua més cara l'ha de pagar. I per tant, si en un municipi hi ha qui..., en funció del nombre de persones que habiten en una casa, es pot controlar quanta aigua necessiten per tenir els mínims per viure dignament. Aquest és el primer punt del Pla hidrològic de les conques internes, però plantejem altres propostes com és, per exemple, desplegar mesures de caire legislatiu. Si està claríssim que determinades aixetes o determinats sistemes que s'utilitzen en la construcció dels edificis i permeten estalviar aigua i molta aigua, per exemple, en les cisternes del vàter, per què no ho estem fent a tot arreu? Per què no exigim que es faci a les cases que es construeixen ara de nou? I això es podria regular a partir d'una llei que podria fer-se diguem que fàcilment. També podria haver-hi una llei, també hi hauria d'haver una llei –que per això ho plantejem– que reguli l'ús d'aigües depurades i la seva reutilització.

Evidentment, per acompanyar totes aquestes mesures hi han d'haver unes altres accions més destinades a sensibilitzar la població per tal que, realment, es puguin portar a terme. No n'hi ha prou, només, amb la bona voluntat de l'Administració, si és que n'hi hagués, sinó que cal que les persones, els empresaris hi facin el màxim que puguin, per tal d'estalviar aigua i fer aquesta gestió més sostenible.

Hi ha un altre aspecte, que nosaltres hem incorporat a la Moció, que té a veure amb l'accés a la informació ambiental. Perquè en aquests moments en determinades comarques, quan es volen fer al·legacions, per exemple, a projectes que es plantegen des de l'Agència Catalana de l'Aigua, si tu estàs a Girona no tens accés a la informació que tenen, només, a l'abast les comarques de Barcelona.

A partir d'aquí tenim els punts que deia, abans, de problemàtiques concretes. I començaríem amb el cas de l'aqüífer del riu Tordera. És un aqüífer que ja tothom accepta que ha anat tenint una degradació important i que, per tant, s'han de prendre mesures dràstiques per resoldre la situació. Per tant seria bo, d'una banda, fixar el règim d'explotació d'aquest aqüífer però analitzant la conca globalment, des de la capçalera fins que arriba al mar, no com es planteja des de l'Agència Catalana de l'Aigua, que només es proposa analitzar o plantejar el tram mig i baix, obviant el tram alt en què també hi ha activitats, també hi ha aprofitaments que són importants a tenir en compte.

I és per això que plantejem en el següent punt, també, elaborar un inventari d'aquests aprofitaments. Perquè si a les capçaleres de la Tordera, encara que sigui cap al Montseny i a vegades no s'hi inclogui, allà dalt també

és Tordera; si allà dalt es xuclen recursos hídrics, es xucla aigua de l'aqüífer, després se n'afecta la conca, riu avall.

Un altre element que nosaltres plantejem, concret, és el de revisar les concessions hidroelèctriques i, en concret, les minicentrals d'alguns rius que tenen problemes per mantenir el seu cabal ecològic, i no només per culpa de si plou o no plou. Estem parlant, per exemple, del Ter, del Freser, del Llobregat, del Cardener, que aquí en aquest Parlament ja se n'ha parlat en altres ocasions, però que sembla que encara aquesta resposta que es diu que arribarà, doncs, triga massa a arribar, i s'hauria de plantejar com es pot fer per rescatar determinades concessions o recuperar les concessions on es detecti que hi ha un incompliment o una utilització incorrecta d'aquesta concessió.

Un altre punt que ja varem plantejar, però que per a nosaltres és important i hi tornem a insistir, és què passa amb els aqüífers on hi ha plantes envasadores? En una anterior moció que varem plantejar des d'Iniciativa per Catalunya-Verds aquest Parlament va rebutjar aquesta proposta, però més endavant, la senyora Marta Lacambra mateixa va reconèixer que sí que s'estaven detectant problemes. Per tant, ho tornem a plantejar per si hi hagués hagut un canvi d'opinió en aquest aspecte, que nosaltres desitjaríem que fos així i se'ns votés a favor.

Un altre aspecte concret és el del programa de regeneració dels aqüífers dels rius Besòs i Llobregat, de manera que les aigües subterrànies es poguessin utilitzar per a usos agrícoles, urbans i industrials.

Un altre cas que també és important quan estem parlant d'un tema com el dèficit hídric és el dels camps de golf. El senyor conseller l'altre dia deia: «Però si només són deu hectòmetres cúbics el que gasten». Doncs, miri, deu hectòmetres cúbics és el 10% d'aquest dèficit hídric que es diu que hi ha a curt termini, per tant, Déu n'hi do!, i si, a més a més, aquests camps de golf són en comarques on en determinades èpoques de l'any hi ha problemes per poder garantir l'abastament a determinades poblacions, doncs encara és més greu la situació. Per tant, nosaltres demanem que mentre no es faci aquest pla director de camps de golf que està promès i que ha d'arribar, doncs, no es donin més permisos.

I, en conseqüència, amb tots aquests punts anteriors, si nosaltres creiem que ha d'haver-hi un tipus de gestió sostenible de l'aigua, demanem, també, que aquest Parlament rebutgi el Plan Hidrológico Nacional que, com bé saben, prou problemes ha estat portant de mobilitzacions socials en determinades comarques.

I un altre aspecte que per nosaltres és important i concret és el de rebutjar l'opció dels transvasaments en la planificació hidrològica. Mentre no es demostrï que hem esgotat totes les possibilitats per gestionar correctament l'aigua de la qual disposem, no és lícit de parlar de transvasaments que portarem aigua d'altres llocs. Primer, mirem d'utilitzar correctament l'aigua de què disposem, i utilitzar-la en el sentit de no malgastarla i de no contaminar-la o no fer-la malbé.

Donat que només ens hem de posicionar una vegada, diré que el nostre Grup, sobre la proposta d'Esquerra

Republicana que plantejarà ara el senyor Vendrell, no saltres la compartim perquè, a més a més, coincideix amb força punts dels que nosaltres diem, i, per tant, també hi votarem a favor, sobretot perquè compartim la filosofia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política hídrica (tram. 302-00055/06)

Per presentar la Moció del punt de l'ordre del dia número 23, té la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar aquesta intervenció vull facilitar, com ja he facilitat als grups del Partit Socialista, de Convergència i Unió i del Partit Popular, al conseller de Medi Ambient la proposta d'Esquerra per a la gestió racional de l'aigua i per a l'estalvi econòmic.

En tot cas, ho he fet perquè, arran dels plantejaments i les propostes que he observat d'aquests grups i del Govern, tinc la sensació que no em devia saber explicar bé i que segurament les nostres propostes no han estat prou enteses, i aquelles solucions que ningú ens ha discutit fins avui, doncs, ens agradaria fer-les paleses.

Vostès, des del Govern, des del Partit Popular, des del Partit Socialista i des de Convergència i Unió en la Comissió de Recursos Hídrics, establien en 350 hectòmetres cúbics el dèficit d'aigua al nostre país, amb base en estudis que diuen que s'incrementarà la població a l'àrea de Barcelona, que s'incrementarà el consum, que no és possible realitzar més estalvi, que l'aigua del Llobregat baixa amb mala qualitat i haurem de deixar-ne de potabilitzar una part, amb base en la mala qualitat dels aqüífers, que va en increment, i amb base que cal més aigua per al Ter i el Llobregat.

Davant de tot això, tenim la sensació que hi ha una poca sensibilitat i li he de dir que per a nosaltres, senyor conseller, fins l'última gota d'aigua és important, i en aquest sentit ens va sorprendre la seva intervenció —lleigeixo textualment—, on s'adreçava al senyor Boada i li deia: «Si tot el problema de tot el nostre dèficit hídric està en l'hectòmetre i mig que consumeixen les plantes embotelladores de Catalunya o els set hectòmetres i mig, deu hectòmetres, senyor Boada» —li deia— «que consumeixin tots els actuals i futurs camps de golf que puguin haver-hi al país, home!, segurament que tot el problema no està aquí.» Però no podem ridiculitzar deu hectòmetres cúbics, perquè deu hectòmetres cúbics són 10.000 milions de litres d'aigua, i això no és poca cosa. I no ho podem ridiculitzar, i no podem continuar donant permisos als camps de golf i augmentant llicències a embotelladores d'aigua, perquè això a nosaltres el que ens demostra és una poca sensibilitat, una poca

consciència del que és la necessitat hídrica a Catalunya, i ens demostra una poca consideració per al territori, perquè, mentre aquí donem permisos, als camps de golf a l'Ebre li prenem una aigua que és necessària, imprescindible per a la seva vida i per al seu desenvolupament.

I no ho diem nosaltres. Estudis fets, per exemple, per Aigües Ter-Llobregat, publicats ja l'any 98, deien: «Un informe de l'empresa encarregada del subministrament en la regió de Barcelona, Aigües Ter-Llobregat, assenyala que el tram final de l'Ebre transporta els mesos d'estiu pràcticament el cabal mínim ecològic, 100 metres cúbics per segon, que probablement impediria transvasar aigua cap a Barcelona de manera continuada.» Per tant, si estudis fets per empreses de la seva pròpia confiança els diuen que el cabal mínim és el que és, d'entrada, no podem parlar, no podem plantejar-nos de treure ni una gota més –ni una gota més–, com van manifestar milers de persones pels carrers d'Amposta fa pocs dies, no podem treure ni una gota més de l'Ebre. I en aquest gràfic que els he donat els dic com crec, com creiem des d'Esquerra Republicana, com creuen molts científics, com creuen molts tècnics, com creu tanta i tanta gent que es poden resoldre els problemes d'aigua, els problemes de manca d'aigua a la zona de l'àrea de Barcelona.

Vostès saben perfectament, senyor conseller, els impactes que suposarà treure aigua de l'Ebre; suposarà regressió del Delta, suposarà intrusió marina... Vostès saben que està avançant la falca salina, i vostès saben que això és un càstig per a l'economia i per al sistema, per a l'ecosistema de l'Ebre. Vostès saben que avui trobem la falca salina a 18 quilòmetres de la desembocadura. Durant tot l'any, a l'illa de Gràcia hi ha moments en què es pot arribar a trobar falca salina a Amposta, a 32 quilòmetres de la desembocadura. Saben que això suposa una contaminació de l'aigua, saben que això suposa pèrdues pesqueres, per tant, saben que lesiona el sistema econòmic i ecològic de l'Ebre. Per tant, no comprenem com poden ser còmplices d'aquesta política, la política del senyor Cañete –i, evidentment, avui no ens el podríem descuidar–, la complicitat amb una política basada en la desfilada militar, que també aquest país ja va dir quan tocava què en pensava, de les desfilades militars.

Avui, senyores i senyors de Convergència i Unió, del Partit Popular de Catalunya, fins i tot, i del PSC poden desmarcar-se d'aquesta política, poden desmarcar-se de la política feta per exministres franquistes governant comunitats autònomes i d'actuals ministres que fan polítiques franquistes, perquè les declaracions del senyor Cañete no s'arreglen dient que ha estat un excés verbal, com ha dit el senyor Cañete; no és cap excés verbal, és una jugada política; volen treure aigua d'on no governen per portar-la on governen; d'això se'n diu compra de vots, i això és el que des d'Esquerra Republicana no podem tolerar, i esperem que des d'aquesta cambra, des dels diferents grups d'aquesta cambra, i inclòs el Partit Popular de Catalunya, siguin capaços de desmarcar-se d'aquesta mena de política.

Una arma política que no dubten a utilitzar malgrat la regressió que suposa d'aquestes comarques, ara han d'intervenir tots els grups de la cambra. Molt bé, doncs, voldríem saber, quan vostès diuen, alguns grups que no aca-

ben de veure clar aquest transvasament, però que potser un altre tipus de transvasament podrien veure'l clar, quants hectòmetres cúbics..., vol saber la gent de l'Ebre quants hectòmetres cúbics estan disposats vostès a extreure de l'Ebre per enviar fora de l'Ebre, on sigui, per enviar fora de l'Ebre. Quants hectòmetres cúbics volen restar a l'actual manca d'aigua que té l'Ebre.

Evidentment, donarem suport, també, a la proposta presentada pel Grup Iniciativa-Verds, perquè entenem que va en una mateixa línia, en una línia d'implementar una política de sostenibilitat, de sostenibilitat real, i ens agradaria també saber tant de la Moció d'Iniciativa com de la Moció d'Esquerra Republicana, quins punts, quines polítiques d'estalvi, quines polítiques de recuperació d'aigua estan disposats a implementar els partits que donen suport al Govern i aquells que pretenen donar suport a un futur govern. Per tant, amb això deixo aquí aquesta intervenció, perquè em sembla que ha estat a bastament explicat de paraula en el seu moment, en substanciar la interpellació, i ara, amb el gràfic que els he adreçat, i, per tant, queda clar quin és el nostre posicionament, queda clar d'on volen treure l'aigua i queda clar que, de l'Ebre, ni una gota més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió. Com que acumulem dues mocions disposaran, si els sembla bé, de quinze minuts cada una de les intervencions. En primer lloc, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. El nostre Grup podria entrar en detall en cada un dels grups que proposen els dos grups proposants de les dues mocions; podríem entrar en detall de les onze propostes acompanyades de tretze subproposades del Grup d'Iniciativa. És clar que podríem entrar en detall. Amb moltes, estaríem plenament d'acord. Com es pot dir que no a les mesures d'estalvi, a la reutilització de les aigües residuals, a la recuperació de cabals ecològics, a la protecció dels aqüífers i moltes altres mesures? Com es podria dir que no a moltes de les mesures que ens proposa en aquest gràfic el senyor Xavier Vendrell? És clar, amb moltes estarien d'acord.

Per descomptat, també nosaltres subscrivim plenament la Resolució del debat de política general del 5 d'octubre, que vam votar, perquè es reconeix en aquella Resolució el dèficit de les conques internes, es garanteix el control públic de l'aigua, es demanen les obres pendents a l'Ebre, com el canal Xerta-Sénia, per exemple, i es mostra crític amb el Pla hidrològic nacional; també hi estaríem d'acord. Però nosaltres, arribats en aquest punt, tenim una posició definida que hem mantingut, que hem defensat, que vam presentar el dia 19 d'octubre a la Llosa del Cavall, que nosaltres anomenem el pacte català de l'aigua. Tenim una postura pròpia, i ara passaré a explicar una mica quina és la nostra postura en aquest sentit.

La dividiré en dos punts. Tenim una postura definida quant al que és la política nostra amb relació al Pla hidrològic nacional i quant a les mesures que nosaltres creiem que es poden prendre a curt, a mig termini per tal de solucionar els problemes d'aigua de Catalunya. Sobre el tema del Pla hidrològic nacional, senyor Vendrell, vostè fa dies que va dient a la premsa, fa dies que va dient a les terres de l'Ebre que han presentat aquesta Moció per retratar-nos a tots plegats, perquè ens posicionem. Nosaltres, el nostre Grup, no crec que haguem d'anar a demostrar res perquè ja ho hem demostrat, ens hem posicionat clarament, hem dit que no a aquest Pla hidrològic nacional, hem dit que no a aquesta proposta, hem dit que no a aquest transvasament tal com està plantejat, hem dit que no. Són mil hectòmetres cúbics; perquè vostès es facin una idea, i perdonin que em fiqui un exemple, però és com agaféssim l'aigua del Segre abans d'arribar a Lleida, tota l'aigua del Segre, i la desviéssim tot un any seguit sense deixar-ne ni una gota; és aquesta magnitud de la que estem parlant i diem que no, a això hem dit que no, ho hem dit des del primer dia i ho continuarem dient. Per tant, no cregui que ens hagi de donar lliçons de com ens hem de posicionar en aquest tema.

Nosaltres hem estat sempre al cantó del Govern d'Aragó, que en aquest tema està mantenint gairebé en solitari la defensa de l'Ebre, perquè nosaltres creiem que també l'Ebre és català, ho hem dit el primer dia i ho continuarem dient, i els que som catalans de l'Ebre, que en som molts, ho direm sempre. Hem estat a Aragó, hem estat a la manifestació del 8 d'octubre amb el president d'Aragó, amb el senyor Marcelino Iglesias i amb 300.000 aragonesos més i catalans de l'Ebre; hem estat a Tortosa; vam estar l'altre dia a Aragó, hi hem estat sempre, sempre hem estat allí on s'ha defensat l'Ebre; per tant, no ens vulguin dir el que hem de fer per defensar l'Ebre i per rebutjar aquest Pla hidrològic nacional, perquè hi hem estat des del primer dia.

Entrant ja en el segon punt, que és el que nosaltres proposem, que és el nostre pacte català de l'Ebre... Aquest pacte català de l'aigua, perdó. Estem d'acord amb un altre punt: faltarà aigua; és veritat, ho hem dit, ho vam firmar conjuntament a la Comissió de Recursos Hídrics el dia 25 de juliol, ho hem dit en aquesta cambra el 5 d'octubre al debat de política general. Faltarà aigua; els envasaments de Catalunya presenten les reserves més baixes dels últims anys; la Baells, Susqueda, Sau estan a hores d'ara una mica per sobre del 25% de la seva capacitat, i estem a la tardor, és preocupant, és cert. Els darrers informes del canvi climàtic que s'han donat a conèixer aquests dies a la cimera de l'Haia parlen de prediccions d'augment de temperatura i de manca d'aigua a l'Europa meridional, és cert. Hi ha moltes peticions dels ajuntaments de l'àrea metropolitana que estan demanant aigua, la gent del Maresme, els Vallesos, hi ha problemes a tota la zona d'Igualada per la sobre-explotació de l'aqüífer de Carme-Capellades. És cert, falta aigua i calen solucions, però solucions immediates, solucions que no ha pres de moment el Govern de la Generalitat, solucions que no han pres en vint anys.

Vostès erren el tret quan ens acusen a nosaltres de no tenir una posició clara; no som nosaltres qui hem estat governant vint anys i no s'han pres solucions. Per tant,

nosaltres proposem solucions i solucions immediates, que poden començar a solucionar aquest dèficit a curt i mig termini. Què proposem, en aquest sentit? Proponem la interconnexió immediata de les xarxes d'aigua, de totes les xarxes regionals d'aigua de Catalunya; una conducció directa d'aigua a l'embarcament de la Llosa del Cavall per evitar la salinització de l'aigua el seu pas per Cardona. Mesures que no són traumàtiques, tan traumàtiques com un gran transvasament i que poden solucionar els problemes d'aigua a curt termini.

Però li diré més, senyor Vendrell: nosaltres no podem aprovar ni estar d'acord amb les postures que vostès mantenen quan diuen: «realitzar totes les gestions necessàries per impedir els transvasaments de l'aigua de l'Ebre», perquè llavors hauríem d'estar dient que no al minitransvasament de l'Ebre a Tarragona, que ja existeix; hauríem d'estar dient que no al transvasament que hi ha de Siurana a Riudecanyes, que també és conca de l'Ebre, no podem dir que no.

No podem dir que no, tampoc, a la postura d'Iniciativa quan diu «rebutjar l'opció dels transvasaments en la planificació hidrològica de Catalunya», perquè hauríem de dir que no al minitransvasament, i un dels nostres punts és ampliar el minitransvasament de l'Ebre, ampliar-lo fins a la concessió que ja té dotada. En aquests moments no s'aprofita tota la concessió que té el minitransvasament; volem aprofitar-la tota i volem que es faci ja, que aquesta ampliació es faci de forma immediata, que es canviï la llei de 1981 i que es faci. Per tant, no podem aprovar els punts que diuen «rebutjar qualsevol transvasament a Catalunya», perquè ja existeixen, ja hi són, ja funcionen, i no podem dir que no als que ja hi són.

Però en aquest sentit continuem dient..., nosaltres hem intentat fer, hem intentat arribar a un acord, hem intentat consensuar una transaccional amb el Grup d'Esquerra, amb el Grup d'Iniciativa, basant-nos sobretot en el nostre primer punt de l'esmena, en què volem deixar clar el que és el rebuig al Pla hidrològic nacional. La llegiré. El punt primer de la nostra esmena diu: «Rebutjar l'actual avantprojecte del Pla hidrològic nacional, perquè carrega de forma injusta i abusiva tots els transvasaments d'Espanya sobre la conca del riu Ebre. Exigir, per tant, l'elaboració d'un altre projecte de pla hidrològic nacional.»

Els grups proposants d'aquestes dues esmenes no han volgut entrar a transaccionar aquest punt que creiem que podria haver rebut el suport d'altres grups de la cambra; no, per descomptat, del Grup del PP, sobretot després d'escollar la incontinència verbal del ministre d'Agricultura, però la majoria dels grups d'aquesta cambra podrien haver estat d'acord en aquest punt.

Vostès insisteixen a mantenir la seva postura, diuen que la seva postura és la racional. Nosaltres creiem que la nostra també és racional, mantenim la nostra postura, creiem que el rebuig al Pla hidrològic –ho puc dir més alt però no més clar– està molt manifest i creiem que les mesures que s'han de prendre són les que proposem en el Pacte català de l'aigua.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em posicionaré respecte a les dos mocions que han presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Verds i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, defensaré les esmenes del Grup Popular i a la vegada també em posicionaré respecte a les esmenes presentades pel Grup socialista en cas que fossin acceptades per part d'alguns grups que han presentat aquestes mocions.

Dir d'entrada que nosaltres votarem que no a aquestes mocions, a les dos mocions que s'han presentat, i que han estat defensades per la diputada senyora Bet Font i pel diputat senyor Xavier Vendrell. En tot cas hi ha aspectes que es podrien matisar, aspectes que hi podríem estar d'acord, però hi ha dos aspectes o dos nuclis centrals en cada una de les mocions, és a dir, rebutjar el Pla hidrològic nacional, rebutjar el que és una possibilitat, o possibilitats –que després ja en faré referència–, quan parla d'aquest Pla hidrològic nacional de possibles transvasaments al que és Barcelona i la seva àrea metropolitana. Perquè el Pla hidrològic nacional, i després els hi recordaré –és el cas..., el senyor Vendrell, com que m'ha lliurat un gràfic, jo ara li dic que li lliuraré el Pla hidrològic nacional, perquè en tot cas cal llegir-lo també, i vull dir que cal llegir-lo–, no solament parla de l'Ebre, hi ha d'altres possibilitats, també, de transvasaments, al que és Barcelona i la seva àrea metropolitana; però parlaré de l'Ebre i em referiré durant la meva exposició també al riu Ebre.

Diré que podríem estar d'acord amb alguns plantejaments d'aquestes mocions; podríem estar d'acord amb el que és revisar el Pla hidrològic de les conques internes, que, a més, ha estat aprovat en aquesta cambra la passada legislatura a proposta del Grup Parlamentari Popular en una moció que vàrem substanciar; que podríem estar d'acord en aquells aspectes de mesures –i faig referència a la Moció d'Iniciativa per Catalunya-Verds–, en aquelles mesures en matèria d'educació ambiental i sensibilització, també hi podríem estar d'acord, només faltaria, i també podríem estar d'acord amb tots aquells aspectes que fan referència a l'exploració de l'aqüífer de la Tordera. En tot cas, el mateix també podríem dir dels aqüífers del riu Besòs i del riu Llobregat. Són aspectes que hi podem estar d'acord.

Amb el que no estem d'acord és amb les concessions d'hidroelèctriques i de les plantes envasadores, i en tot cas se n'ha fet també referència per la diputada que ha fet la defensa d'aquesta Moció, i que no són competències, aquestes, del Departament de Medi Ambient, en tot cas són competències del Departament d'Indústria; però bé, en tot cas estem fent una moció al Govern de la Generalitat no concretament al Departament de Medi Ambient. Però la nostra posició és clara i la nostra posició és coneguda pel que fa a les concessions tant a empreses hidroelèctriques com a plantes envasadores.

No estem d'acord que hi hagi falta d'informació per part de l'Agència Catalana de l'Aigua. En tot cas, cal arbitrar uns mecanismes, potser, perquè hi hagi més claredat, perquè hi hagi més transparència, si vostè vol, i fins i tot perquè aquelles exposicions públiques no siguin solament públiques de l'Agència Catalana de l'Aigua a la seva seu central, sinó que estiguin a més indrets de Catalunya. Però, en tot cas, la informació existeix, i, al Grup Popular, quan hem demanat qualsevol informació de l'Agència Catalana de l'Aigua, no hi ha hagut cap moment que se'ns hagi negat al respecte. I tampoc estem d'acord –com és conegut– pel que fa referència als temes dels camps de golf.

Pel que fa referència a la Moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya –que també hi votarem en contra–, en tot cas, ens ha estranyat aquest gràfic que ens ha presentat que, si no m'he equivocat, senyor Vendrell, suma, la seva proposta de gestió racional i d'estalvi, tres-cents hectòmetres cúbics; quatre-cents, en sumen, encara més. És a dir, a vostè li sobra aigua; resulta que a Esquerra Republicana de Catalunya li sobra aigua. Però vostè ha augmentat vint-i-nou hectòmetres cúbics de la Moció de l'altre dia fins avui, eh?; només cal que sumi les dades que ens va presentar en la seva Moció i ha augmentat vint-i-nou hectòmetres cúbics. Si passem uns quants dies més potser ja en tindrà cinc-cents, d'hectòmetres cúbics –van a una velocitat impressionant. I després fan algunes referències també al que és el transvasament del riu Ebre, que nosaltres –com he dit abans– no hi estem d'acord; fan algunes referències també al mateix Pla hidrològic nacional.

Vostès han estat a la Comissió de Recursos Hídrics, en aquesta Comissió que el dia 25 de juliol d'aquest mateix any va fer un pacte a Catalunya. I aquest pacte a Catalunya va estar signat per Convergència i Unió, pel Partit dels Socialistes i pel Partit Popular. I després se'n van anar a la Llosa del Cavall i van fer una gran conferència per part del Partit socialista i van dir: «Ara nosaltres oferim el Pacte català de l'aigua, el nostre Pacte». Bé, nosaltres ja en vam signar un, de pacte; no ens en fa falta signar cap més, de pacte. En tot cas, en aquest Pacte el que vam dir és el que diu el Pla hidrològic nacional, que hi ha una necessitat de recursos a les conques internes de Catalunya, que hi ha una necessitat a curt termini de cent hectòmetres cúbics, i en tot cas, el que diu és que s'ha de treballar dins del Pla hidrològic nacional, cal fer inversions en el que són les conques internes de Catalunya.

Però també a aquest Pacte que vostès van anunciar els voldria fer una referència, i concretament a les seves esmenes. Diu que rebutja l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional i que demanen l'elaboració d'un altre projecte del Pla hidrològic nacional en els seus primers punts. I vostè, senyora Marta Camps, ha fet un símil i ha dit: «És igual que si tota l'aigua de Lleida, el riu Segre a la seva sortida de Lleida, la portéssim tota cap a Barcelona.» El senyor Borrell l'any 93 no hi volia portar l'aigua del Segre, hi volia portar dos vegades el riu Segre, cap a Barcelona, és a dir, 1.800 hectòmetres cúbics. Això és el que va dir el senyor Borrell; gràcies que no ho va fer, i aquesta és la realitat. I volia fer dos-cents cinquanta envasaments –dos-cents cinquanta en-

vasaments va proposar el senyor Borrell; i no va proposar un transvasament, en va proposar deu, de transvasaments. Això és el que va fer el senyor Borrell.

I ara es pot anar a l'Aragó i es pot dir: «No volem que es transvasi aigua de l'Ebre.» I el senyor Marcelino Iglesias, que ahir era entrevistat en un programa del Canal 33 amb connexió directa per a tot Catalunya, ens explicava que no volen que es tregui ni una gota d'aigua de l'Aragó. Nosaltres tampoc –nosaltres tampoc. Nosaltres volem que es tregui aigua de l'Ebre quan hi hagi possibilitats de fer-ho, si és que n'hi ha, però a la desembocadura, no des de l'Aragó. Perquè, en tot cas, el que farà el Partit Popular o el que vol fer el Govern del Partit Popular és complir un pacte amb l'Aragó, que és el Pacte de l'aigua, que és el Pacte de l'any 92, el Pacte aquell que, ara que està recollit en el Pla hidrològic nacional, el Partit Socialista, també el de Catalunya, diu que no hi està d'acord.

I el senyor Marcelino Iglesias, que agafa i parteix el Departament de Medi Ambient pel mig quan diu, en comptes de «medi ambient», «mig ambient», el parteix pel mig..., però en tot cas el senyor Marcelino Iglesias el que fa dient «no, no volem el Pla hidrològic nacional» és rebutjar el Pacte de l'aigua de l'any 92 que preveu unes inversions a l'Aragó de més de 400.000 milions de pessetes amb totes les infraestructures que això suposa. I els hi haurà d'explicar també, als regants de l'Aragó que utilitzen el 80% de l'aigua, perquè no vol aquest Pacte, perquè no vol que es tiri endavant aquest Pacte de l'aigua de l'any 1992. En tot cas, potser vol, el senyor Marcelino Iglesias –i és molt legítim–, que no es treguin 1.000 hectòmetres cúbics des de l'Ebre, de la seva desembocadura, en cas que això sigui necessari, en cas que calgui fer-ho, sinó que se'n treguin 1.800, i això és el que ens haurien de respondre per part del Partit socialista-Ciutadans pel Canvi.

Diu en el segon punt de les seves esmenes..., fan referència a aquest Pacte català de l'aigua, al Pacte que es va signar ni més ni menys el dia 25 de juliol de l'any 2000 i que vostès també van signar en el seu moment, i que vostès demanaven el que han demanat el Grup de Convergència i Unió i el Grup Popular: que el Pla hidrològic nacional estudiés totes les possibilitats, que és el que s'ha fet i que després en farà referència. I vostès parlen també en aquest seu Pacte, a la seva proposta, del que és aprofitaments com és la depuradora del Baix Llobregat; però que no ho han vist això a la Comissió de Recursos Hídrics o és que no hi estaven aquell dia? Que no hi estaven el dia que vam parlar de dessalinització? Jo els vaig veure aquell dia allí. I això també ho van signar vostès en aquest document del dia 25 de juliol del 2000; no ho va signar vostè, senyora Marta Camps, ho va signar en tot cas el portaveu de política territorial, el senyor Manel Nadal, però en tot cas ho van signar i vostè també hi estava present allí.

I després parla del minitransvasament de l'Ebre. Escoltin, siguin coherents d'una vegada, perquè fa pocs dies al Congrés dels Diputats vostès han fet abstenció en el tema del minitransvasament de l'Ebre. Diguin sí o diguin no, el que els sembli; diguin sí o diguin no; no canviïn la posició si estan a l'Aragó, si estan a les terres de l'Ebre, si estan a Lleida, si estan al Congrés dels Diputats; diguin sí o diguin no, i en tot cas, amb aquesta

tranquilitat de dir sí o dir no, podran defensar tranquil·lament les seves propostes o podran recuperar la proposta de transvasar 1.800 hectòmetres cúbics des del riu Ebre; no passa absolutament res, proposin-la vostès.

Però en tot cas –i ja per anar acabant, senyor president– sí que voldria fer unes últimes referències al Pla hidrològic nacional –un pla hidrològic nacional fet des d'un consens inicial en el que és el Consejo Nacional del Agua a través del Llibre blanc de l'aigua presentat a l'anterior legislatura, que governava també el Partit Popular–: que les dades que ens dóna el Pla hidrològic nacional ens diuen que tota l'aigua que es disposa al conjunt de l'Estat espanyol són 110.000 hectòmetres cúbics; que, d'aquests, solament se'n consumeixen 20.000, i que, en tot cas, quan parlem de les possibilitats de transvasaments a Catalunya, una primera possibilitat és transvasar aigua des de la desembocadura –hi insisteixo–, no des de l'Aragó, des de la desembocadura del riu Ebre al que és Barcelona; una segona possibilitat és el transvasament des de la Noguera Pallaresa també fins a Barcelona, i una tercera possibilitat, també, és el que és el transvasament des del riu Roine també fins al sistema d'aigües Ter-Llobregat. Aquestes són les possibilitats.

I n'hi ha una que és per la qual s'aposta, però per a la qual encara no s'ha pres una decisió, com és el transvasament des del riu Ebre; amb anàlisis, amb aquest Pla hidrològic nacional, amb temes ambientals, amb els sistemes hidràulics i amb els sistemes econòmics. I sobretot per tranquil·litzar, també, la ciutadania pel que fa referència a aquells aspectes del riu Ebre.

El cabal mitjà del riu Ebre –va des de l'any 40 a l'any 1997, 1940-1997– és, el cabal mitjà, de 18.000 hectòmetres cúbics. El consum actual –l'actual– són 5.500 hectòmetres cúbics. El que són totes les necessitats presents i futures, complint tot el pacte de l'aigua de l'any 92 que vostès, senyors socialistes, van signar però que no han sabut posar a la pràctica i que ara sembla que rebutja, des del Govern de l'Aragó, el senyor Marcelino Iglesias..., ficant totes aquestes necessitats hi ha un increment de 3.400 hectòmetres cúbics més; tenint en compte el cabal ecològic del riu Ebre, és a dir, 100 metres cúbics/segon, traduït en hectòmetres cúbics, 3.150 hectòmetres cúbics.

Quan fem tota aquesta suma, ens dóna un excedent mitjà –hi insisteixo, un excedent mitjà– anual de 5.200 hectòmetres cúbics; aquest és l'excedent mitjà anual. I sabem que una mitjana tindrà les seves puntes a l'alça i les seves puntes a la baixa, però, en tot cas, d'aquest excedent de 5.200 hectòmetres cúbics, quants se'n proposa transvasar? Doncs, el 20%, entre 1.000 i 1.050 hectòmetres cúbics, el 20% de tot aquest excedent. Amb la qual cosa, el que es proposa és un tema racional, el que es proposa és un tema perquè es pugui afavorir el que és l'equilibri territorial, no solament dins de Catalunya, sinó també en el conjunt de l'Estat espanyol, i el que no es proposa és agafar –com deia la senyora Marta Camps amb aquest símil de traure l'aigua del Segre al seu pas per Lleida–, el que no es proposa és, no solament agafar el Segre una vegada, sinó agafar-lo dues vegades.

Siguin coherents d'una vegada, els hi demanem, al Grup Socialista, i diguin el mateix a tots els llocs, que suposo que els hi donarà, o els hi pot donar –però, en tot cas, és un problema de vostès–, potser, una altra rendibilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, suposo que hauran observat que en el debat que estem substanciant a mi m'ha tocat ser l'únic diputat de les terres de l'Ebre que intervén a la tribuna per posicionar-nos respecte a un tema de tanta transcendència i de tanta importància per al conjunt del país, però especialment per a les terres de l'Ebre. M'hauria agradat –m'hauria agradat, sincerament– escoltar les posicions d'alguns diputats d'aquesta cambra, d'altres grups polítics, que són precisament de les terres de l'Ebre, que han de tornar a les terres de l'Ebre i que han d'explicar allà els seus posicionaments.

A les terres de l'Ebre estem una mica escaldats –una mica escaldats– amb el tema de l'aigua. De tota manera, la meua intervenció ha de començar, com és lògic, per defensar la nostra esmena a la totalitat del text presentat tant pel Grup d'Esquerra Republicana com pel Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds, i la defensaré simplement des de la coherència. Una esmena que presenta Convergència i Unió, que és exactament la voluntat que va manifestar aquesta cambra ara fa un mes i mig, amb el suport d'una àmplia majoria de diputats i diputades.

Per tant, pocs són els arguments que em fan falta per defensar el nostre posicionament. Es van defensar, com he dit, en aquell Ple, i avui són plenament vigents. Una proposta que, com saben, parteix d'acords i treballs conjunts amb la Comissió de Recursos Hídrics, acords signats concretament per tres grups d'aquesta cambra, i que parteix de la base de constatar un dèficit a les conques internes, fa unes propostes de política de futur, tant pel que afecta l'oferta i, per tant, buscar d'incrementar-la, com de reduir la demanda amb mesures de tota mena –moltes d'elles, la majoria, coincidents amb les propostes i mesures que avui es plantegen a les mocions d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana; per tant, en el 90% de les mesures proposades, com he dit, hi estem d'acord i ja vam aprovar i ja vam acordar que s'han de dur a terme; per tant, cap novetat–, i demanar també, molt clarament i amb tota rotunditat, una revisió de la proposta de l'actual Pla hidrològic nacional.

Jo crec que, des d'aquesta coherència i des d'aquest acord ampli del qual havíem partit per discutir i resoldre aquesta tema, el nostre Grup es manté avui en la mateixa posició.

M'interessa més, segurament, posar en evidència algunes contradiccions evidents i alguns posicionaments que crec que haurem de començar a denunciar. De fet, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya-Verds són coherents; és a dir, van tindre un posicionament a la Comissió de Recursos Hídrics, el van mantenir al debat de política general amb la proposta de resolució i l'han mantingut al llarg del seu discurs aquí i a les terres de l'Ebre. Per tant, només he de fer una defensa clara de la seua coherència. Altra cosa –i és evident– és que, igual que el senyor Vendrell em dia –o dia–: «Escolten, vostès es volen desmarcar de les nostres propostes», jo li puc dir: «Senyor Vendrell, vostès es volen desmarcar de les nostres propostes.» Per tant..., i això és legítim, no hi ha cap problema, no hi ha cap contradicció. És evident que, des de la responsabilitat d'uns i d'altres, les propostes són, en alguns casos, diferents. I això és legítim.

Senyor Fabregat, m'ha agradat molt la defensa que ha fet del Pla hidrològic nacional. Només li demano una cosa, a vostè i al seu Partit: que ho expliquen a la seua gent a les terres de l'Ebre. Només li demano això (*veus de fons*), simplement. Simplement demano això, perquè penso que seria bo.

Al Partit Socialista (*remor de veus*), de la intervenció de la senyora Marta Camps esperava sentir una defensa de l'anomenat «pacte català de l'aigua», una defensa que anés més enllà del que ja coneixem per la premsa, i que realment, des del nostre punt de vista, aquesta proposta, aquest pacte català de l'aigua –que nosaltres poguéssim entendre– no va més enllà del que ja vam aprovar fa mesos a la Comissió de Recursos Hídrics, que vam aprovar aquí al Parlament de Catalunya, i, per tant, si pretenen donar una singularitat a les seues propostes, jo crec que no ho han aconseguit; no ho han aconseguit perquè qualsevol..., no diputat o diputada, sinó qualsevol ciutadà que compara les propostes i els acords presos fins ara, evidentment, amb el pacte català anunciat a la Llosa del Cavall no es veu cap novetat.

Sàpiga una cosa. Ha defensat amb molta rotunditat el Govern d'Aragó. Sàpiga que les propostes que fa el Govern d'Aragó són molt i molt perjudicials per a les terres de l'Ebre. I això que ho sàpiguen, que aquest punt de vista no el compartim a les terres de l'Ebre, perquè el Govern d'Aragó l'únic que diu i el que pretén és que, efectivament –i ahir vaig sentir el seu president; vull dir que és recent–, no surti aigua de l'Ebre, ni una gota, que s'aprofiti dins de la seua conca i, per tant, que done solució a les propostes de regadius i d'embassaments que proposa per a la seua comunitat autònoma. I això sabem que produirà una gran contaminació a l'Ebre, a la part baixa, i sabem també que produirà..., amb els envasaments que es proposen, també augmentarà la problemàtica de la regressió. Per tant, la proposta del Govern d'Aragó –que ho sàpiguen– pot ser molt important i molt interessant per a la gent d'Aragó, però no és bona per a les terres de l'Ebre.

Senyora Marta Camps, em dol, perquè, evidentment, aquests temes, des dels grups parlamentaris que han tingut responsabilitat, que tenen responsabilitat i que en poden tindre i en tindran en el futur, s'han de tractar, crec, des d'una posició més oberta, més consensuada i,

sobretot, no contradictòria. No és possible que el Grup Socialista defense coses a l'àmbit metropolità, a la mateixa ATLL, a la mateixa Federació de Municipis de Catalunya, que propose coses diferents aquí al Parlament en moments diferents, que propose coses diferents a les terres de l'Ebre, Aragó o a Madrid. I això no és bo.

En definitiva, vostès estan dient que no estan d'acord amb aquest Pla hidrològic nacional; nosaltres tampoc, nosaltres tampoc estem d'acord amb aquest Pla hidrològic nacional. I això ho ha dit tothom. I què vol dir no estar d'acord amb aquest Pla hidrològic nacional? Diuen, simplement, que no estan d'acord en la seua esmena perquè carrega tot el transvasament i tota la proposta de resolució o de solució dels problemes hídrics d'Espanya sobre el riu Ebre. La pregunta nostra és: i si aquesta proposta és compartir-la i, per tant, que sigui aigua de l'Ebre i d'altres llocs, hi estaran d'acord? (*Remor de veus.*)

Segona: de l'Ebre ja n'han fet un, de transvasament; el va aprovar el Govern de la UCD, amb el suport de, en aquells moments, Minoria Catalana, l'any 91, la Llei 18/81. Però qui el va executar, qui va executar el transvasament al Camp de Tarragona va ser el Govern socialista. Per tant, ja en tenim una, d'experiència.

I ara ens proposen allò que molta gent de l'Ebre ja pensàvem des de fa temps. Ens proposen amb tota rotunditat que hi ha aquest transvasament que arriba fins la província de Tarragona, que arribi a la província de Barcelona. I vostès poden fer un discurs i fan un discurs antitransvasista matisat, però en definitiva el que diuen i el que volen i el que proposen és: primer, per resoldre els problemes de, sobretot i especialment, les ciutats metropolitanes, que és on està el dèficit especialment, que vingui l'aigua immediatament de l'Ebre, que ja la tenim a disposició, sense cap compensació; segon, donem raó al Govern d'Aragó, governat pel Partit Socialista, encara que això sigui perjudicial per a les terres de l'Ebre, i en tercer lloc, parlem, en tot cas de cara al futur, d'un nou pla hidrològic, per si no en tenim prou, amb el minitransvasament.

Bé, el senyor Vendrell ha fet una pregunta molt concreta; diu: «Voliem saber i volem saber quants hectòmetres cúbics es poden i volen traure de l'Ebre.» Senyor Vendrell, nosaltres, si és possible, no volem que se'n tragi ni un, si és possible. I l'hi dic amb tota honradesa: si és possible, d'acord? Per tant, la resposta ja la té; és aquesta.

Evidentment que les dades que en aquests moments tenim demostren, demostren evidentment –vostès argumenten que també poden demostrar que no és així– que hi ha un dèficit a les conques internes de Catalunya, i demostren que aquest dèficit, per moltes polítiques i moltes actuacions que es facin, com he dit al principi, per augmentar l'oferta sense transvasaments i per a reduir la demanda, encara seran insuficients. I nosaltres, des de la responsabilitat de govern que tenim, no només a les terres de l'Ebre, al conjunt de Catalunya, no només al conjunt de Catalunya, també a les terres de l'Ebre, diem que probablement farà falta aigua i que aquesta..., una de les alternatives pot ser –pot ser– aigua de l'Ebre. Però també hem dit –i ho hem dit amb tota

rotunditat i amb tota claredat– que hi ha una altra alternativa que no passaria per utilitzar aigua de l'Ebre, que és el transvasament del Roine.

Per tant, és una alternativa que nosaltres hem estudiat, l'hem plantejat a la Comissió de Recursos Hídrics, està damunt la taula i, per tant, no la descartem. Esgotem totes les possibilitats i demanem, per la importància i la transcendència que té aquest tema, demanem, en tot cas, continuar treballant des del consens –continuar treballant des del consens– i, en tot cas, el que sí demano és que quan s'hagi arribat a un consens, si és que al que havíem arribat no és suficient, per favor, portem-lo a les últimes conseqüències; a Barcelona, a Tarragona, a Lleida i a les terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

El president

Sí. Moltes gràcies, senyor Curto. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per una qüestió d'ordre i a l'empara de la presidència, perquè s'ha formulat una al·lusió que, lògicament, entre d'altres, fa referència a aquest diputat, quan s'ha manifestat que els diputats de les terres del Ebre, amb relació que sóc l'únic diputat que he sortit en aquesta tribuna en nom de les terres del Ebre a defensar la qüestió del transvasament; i per conseqüència, president, voldria que la presidència em concedís la paraula en virtut d'aquesta al·lusió implícita de la qual, almenys jo –altres també–, he sigut objecte.

El president

Senyor diputat, té dos minuts per el seu posicionament.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies senyor president. Sembla ser, senyor president, senyores i senyors diputats, que últimament hem caigut en la temptació fàcil de donar lliçons gratuïtes. El passat Ple en va ser un exemple; ara tornem a insistir en una altra qüestió. És a dir, un diputat, senyores i senyors diputats, no pot sortir a aquesta tribuna dient: «Sóc l'únic diputat de Lleida que he defensat no sé que de Lleida; sóc l'únic diputat de les terres del Ebre que surto a defensar les qüestions de transvasament.» És que potser a mi, com a diputat de Tarragona, se'm pot prohibir parlar de la fruita de Lleida, del turisme de Girona o de la capitalitat de Barcelona? Perquè fomentar aquest tipus de manifestacions, senyor Curto, és fer la guerra de tribus; els d'allà baix contra els del nord, els de Lleida contra els de Barcelona, i nosaltres som diputats del Parlament de Catalunya amb deures i obligacions que afecten el conjunt dels interessos de Catalunya.

En tot cas, li manifestaré una qüestió que fa referència a allò que tant ens omplim la boca i que a vegades no practiquem, que és la coherència. Nosaltres hem explicat a la nostra gent, als nostres polítics, als nostres regidors de les terres del Ebre en què consisteix el Plan hidrológico nacional, i si des d'aquí un diputat nostre diu que el Plan hidrológico nacional és bo, com sé

mesurar si és bo o és dolent? És que potser un regidor del partit Popular, un regidor de Convergència i Unió o de qualsevol grup parlamentari té l'obligació d'assumir-lo com a bo perquè un determinat govern digui que és bo? En opinió legítima i lliure de qualsevol regidor, de qualsevol punt de Catalunya, pot ser que el Plan hidrológico nacional, que és bo, per a ells sigui dolent i per consegüent...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, deu segons... i per consegüent, tenen la llibertat, en coherència amb el que sempre hem manifestat, d'estar en contra del transvasament de l'Ebre. És a dir, vehemència, tota la que faci falta, però li aconsello que conservant la pulcritud i el decòrum.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Aquesta és una atribució del president del Ple. Moltes gràcies. *(La Sra. Camps i Torrens demana per parlar.)*

La senyora Marta Camps té la paraula.

La Sra. Camps i Torrens

President, sí, per múltiples al·lusions i contradiccions, tant del senyor Curto com del senyor Fabregat.

El president

Un minut senyora diputada

La Sra. Camps i Torrens

Sí, jo només els volia recordar al senyor Curto i al senyor Fabregat que el nostre Grup... —senyor Marià Curto, perdó, i al senyor Fabregat—, que el nostre Grup ha mantingut la coherència en aquest tema; des del primer dia hem mantingut el rebuig al Pla hidrològic nacional; des del primer dia, el PSC i el PSOE, a Catalunya i Aragó, a tot Catalunya, no només a les terres del Ebre o a Barcelona; perquè també Lleida és conca de l'Ebre, senyor Curto, l'hi recordo, i perquè la meitat del territori de Catalunya és conca de l'Ebre, cosa que vostès obliden molt sovint.

Al senyor Fabregat li hauré de dir que l'obsessió pel Pla Borrell, pel senyor Borrell, no l'acabo d'entendre; és un pla mullat, és un pla passat; a més, li he de recordar que no tenia aquesta obsessió malaltissa per l'Ebre, perquè l'Ebre, el transvasament de l'Ebre que proposava el senyor Borrell s'alimentava del Duero; son coses que vostès obliden fàcilment. També li he de dir que sobre el tema del minitransvasament, del canvi de la llei del minitransvasament que aquests dies es debat a Madrid, són vostès els únics que han votat en contra d'aquest canvi de la llei; per tant, potser que s'ho facin mirar vostès la coherència.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem ara al posicionament de cada una de les persones... *(El Sr. Manel Nadal i Farreras demana per parlar.)* Demana la paraula, senyor Nadal? A veure, per què la demana, si us plau?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Per una al·lusió del senyor Fabregat.

El president

A vostè no se li ha fet...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Se m'ha fet una al·lusió directa a uns pactes que vam signar en nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi.

El president

Té per un minut la paraula.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé, jo vull dir que el Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi, i jo personalment, vam fer aquest pacte, el mantim i considerem que és una peça essencial de la política hidràulica a Catalunya; i en aquest pacte es feia un rebuig al Pla hidrològic nacional i una proposta de reelaboració, i, per tant, la votació d'avui és perfectament coherent amb el pacte que hem signat, que mantim i que hem mantingut a Girona, a Tarragona, a Tortosa, a les terres de Lleida i a Madrid davant del senyor ministre.

El president

Moltes gràcies senyor diputat. A veure estem debatent... *(El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.)* Senyor Fabregat, em demana la paraula per...

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, per al·lusions i per contradiccions, però menys per contradiccions que per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. Fabregat i Vidal

No, només per recomanar-li al senyor Manel Nadal que llegeixi el punt d) i el punt e) del que va signar, i veurà com no rebutja el Pla hidrològic nacional, sinó tot el contrari: és diu que és l'instrument —a més— eficaç per donar resposta al dèficit de les conques internes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Com vostès saben, estem discutint dos textos diferents, l'un presentat per la senyora Bet Font i l'altre presentat pel senyor Xavier Vendrell, i, per tant, ara els prego posicionament sobre les esmenes de ca-

dascun dels seus textos perquè els votarem separatament lògicament. Senyora Bet Font, té la paraula per cinc minuts.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Ha arribat un moment que em pensava que jo no era nostra aquesta interpellació. Bé, vagi per endavant... Ens hem de posicionar davant les esmenes que han presentat els tres grups que quedaven, perquè, tenint en compte que l'altra Moció estava presentada per Esquerra Republicana de Catalunya..., i vagi per endavant una reflexió: aquests tres grups que varen signar aquell pacte de l'aigua segons el qual sembla que hi han unes certes discrepàncies sobre el que es va signar; sí que hi ha una cosa clara, que aquests tres grups coincideixen, que és amb el dèficit hídric.

En el document, en aquell pacte que es va signar i que, com ha dit el senyor Curto, amb la nostra coherència vàrem rebutjar, perquè donem per suposat que aquesta primera premissa ja no la compartim, és a dir, no coincidim que hi ha un dèficit hídric de 100 hectòmetres cúbics ara i de 350 a la llarga, perquè pensem que amb una gestió de l'aigua diferent de la que és fa en aquests moments no seria aquest el dèficit que hi hauria en aquest país i, per tant, va ser per això que vàrem plantejar aquesta Moció per a una gestió de l'aigua diferent aquí a Catalunya. Com que els altres grups parteixen de la idea d'aquest dèficit hídric, tant les esmenes de Convergència i Unió com les del partit Popular, que fan un esment directe, doncs, les rebutgem ja només per aquest punt de partida.

Però hi ha un altre aspecte que també es deia en aquell pacte de l'aigua, en aquell pacte català de l'aigua, i que és la necessitat dels transvasaments. Allà es deia que necessitaven aportacions externes; entenem que aportacions externes volen dir transvasaments, i nosaltres no acceptem ni el transvasament de l'Ebre ni el transvasament del Roine, perquè pensem que no és per aquí per on s'ha d'anar si volem resoldre la problemàtica de l'aigua en el nostre país.

Tenint en compte això, les propostes que nosaltres plantejem –ja les he exposades abans–, penso que n'hi ha moltes que ja estan recollides en la proposta que és fa des del Grup Socialista; per tant, no entenem el perquè d'aquesta alternativa. O és que no es poden acceptar algunes de les propostes que nosaltres diem en comptes de fer-ne una de nova? És que sembla com si es volgués deixar de banda les propostes dels dos grups que fèiem la interpellació per dir: «Aquesta és la nostra, aquesta és la bona.» No s'ha entrat ni en les nostres propostes; es que, d'entrada, se'n carreguen ja nou de cop. Per què és carreguen la proposta que fem de les mesures d'educació ambiental? O per què la d'informació ambiental? O per què no es vol entrar a parlar de l'aquífer de la Tordera? O per què no es parla tampoc de les concessions de les hidroelèctriques?

Tot això el Grup Socialista demana que se suprimeixi, i és per això que nosaltres no hem pogut negociar amb aquesta esmena que se'ns plantejava. Perquè és que, a més, hi han algunes de les propostes que, com deia, ja queden recollides en la nostra Moció i, per tant, entenem que des del Grup Socialista s'haurien de poder

votar. Per exemple, nosaltres plantejem el rebuig al Plan hidrológico nacional; doncs, per tant, voti'ns el nostre punt número 10 i ja està, i tots d'acord, no?

Entrant en les propostes concretes que des del Grup Socialista es plantejen, n'hi han algunes que, com deia, ja queden entrades; al punt número 2, doncs, parla que s'ha de revisar el contingut del Pla hidrològic de les conques internes, però es parla amb base al pacte català de l'aigua. Per tant, aquí ja tenim la primera discrepància. Es parla, també de les plantes de dessalació, que aquí ja es concreta que han de ser dues. Nosaltres pensem que aquesta no és una cosa que s'hagi de concretar d'aquesta manera. Ha de ser una solució d'emergència; no pas definitiva. A les Balears, per exemple, doncs, tenen plantes –podríem dir– mòbils, que s'utilitzen en els llocs on fa més falta, i si es construïssin ara aquestes plantes dessaladores, estaríem ben bé fent la gestió de l'oferta.

I un altre aspecte, el del minitransvasament de l'Ebre. Prou enrenou que hi ha hagut allà perquè ara és faci aquesta proposta sense haver buscat el consens. La gent de la Plataforma, estarien d'acord amb aquesta proposta que es fa ja, de connexió?: Nosaltres creiem que no. A més a més, per les converses que hem tingut, va per aquí la cosa. S'hauria de fer una nova llei i, per tant, fer aquesta nova llei voldria dir tirar per terra la proposta que hi havia fins ara, que era fruit d'un consens. Ens sembla una proposta excessivament agosarada, tenint en compte que no s'ha intentat consensuar-ho encara.

I bé, l'últim punt, d'incorporar aquestes propostes en el Plan hidrológico nacional; si nosaltres, aquestes propostes, les fem en el marc de la revisió del Pla hidrològic de les conques internes, aquest Pla hidrològic de les conques internes ha de quedar recollit en el Plan hidrológico nacional; per tant, ja és obvi, doncs, ja se sobreentén que això és el que nosaltres plantejem. Per tant, tampoc acceptarem les esmenes del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies senyora diputada. Senyor Vendrell, té la paraula per posicionar-se vostè, ara.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, ens diuen des del Grup de Convergència i Unió que estan d'acord, ens diu el senyor Marià Curto que està d'acord amb el 90% de la proposta... Em diuen, senyor president, que no ha posat en verd el rellotge.

El president

Perdoni vostè.

El Sr. Vendrell i Segura

Deia que el senyor Marià Curto ens diu que està d'acord amb el 90% de la proposta; molt bé, és molt senzill: si amb el que no estan d'acord és el punt 1, poden votar tota la resta, tot el punt 2, o aquells aspectes del punt 2 en què estiguin d'acord. Saben perfectament que poden fer una votació separada; saben que poden acceptar tot allò de la proposta d'Iniciativa, de la

proposta d'Esquerra Republicana que creguin que poden executar. Si comencem per aquí, començarem a creure que hi ha voluntat real de resoldre el problema de l'aigua a Catalunya; perquè és que la seva esmena parla de manifestar, demanar, recomanar, considerar, i nosaltres parlem de governar, i els demanem que governin i els fem propostes de govern, els fem propostes perquè governin, perquè les executin.

Nosaltres no podem acceptar les esmenes que avui es presenten perquè la gent de l'Ebre volen una resposta clara i precisa, no volen subterfugis; i vostè ho sap perfectament. Quan la gent de l'Ebre es manifesta contra el transvasament, es manifesta contra els transvasaments. I per tant, quan la gent de l'Ebre llegeix als diaris: «el senyor Maragall s'oposa al transvasament de l'Ebre i demana que l'Espanya seca utilitzi millor l'aigua; Maragall posa més èmfasi en les mesures a favor d'una gestió sostenible de l'aigua –polítiques tarifàries, reutilització dels cabals, etcètera–»; quan es diu que hi ha un grup que està en contra del transvasament, la gent de l'Ebre –vostès ho saben– entén que està en contra de qualsevol transvasament.

I per tant, nosaltres posem a votació si vostès estan en contra de qualsevol transvasament. Perquè si realment estan d'acord amb les mesures que proposem, vostès saben que amb aquestes mesures es resol el problema de l'aigua –els hi he donat amb gràfic, fins i tot–; resollem el problema de l'aigua i a més a més amb una despesa inferior. No podem..., des de l'Ebre no es pot permetre, no poden permetre's, perquè els hi va la vida, no poden permetre dobles discursos; no s'hi valen dobles discursos. Ningú, cap dels grups, ha respost la pregunta que he fet: quants hectòmetres cúbics estan disposats a acceptar com a transvasament de l'Ebre? Cap grup ho ha repòs. I sí, estem en contra de tots els transvasaments, del minitransvasament; ja ho vam dir en el seu moment i en vam assumir les conseqüències i les repercussions territorials: estem en contra del minitransvasament a l'Ebre i a Tarragona, estem en contra d'aquest transvasament a l'Ebre i a Barcelona; ho fem amb tota coherència.

I, senyor Fabregat, quan veu que hi han vint-i-nou hectòmetres cúbics més, és perquè no havíem quantificat les mesures d'estalvi; però és que a més a més diu: «cada vegada en tenen més, d'aigua», i més, que n'hi ha, perquè no hem quantificat l'estalvi que es pot aconseguir amb l'agricultura –inverteixin aquests 167.000 milions de pessetes en l'agricultura, en estalvi, en nous sistemes de reg– o resolent la contaminació dels aquífers pels nitrats. Senyor Maragall, si vostès es volen presentar com a proposta de canvi, han de ser coherents; i si han dit que estan en contra del transvasament, votin en contra del transvasament. Senyors sobiranistes de Convergència, si diuen que estan a favor de defensar el país, que potser l'Ebre ja no és país per vostès? (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors, quins interessos estan defensant? Quins interessos estan defensant? Sí, senyor Curto. Cinc diputats de l'Ebre –senyor Josep Curto, senyor Marià Curto, senyor Roig, senyor Simó, senyor Sabanza–, evidentment els apello a un vot de coherència i a un vot de defensa, perquè tots els estudis avalen

–tots els estudis avalen– que cent metres cúbics per segon és el cabal ecològic i que hi ha moments en que aquest és el cabal que està rebent l'Ebre, i, per tant, no es pot suportar des de l'Ebre. I ho han reconegut tots, que és un pas enrere fer aquest transvasament.

Aquest Parlament pot demostrar que té la força necessària per aturar aquells que resolen les coses per ous. Avui podem aturar aquells que resolen les coses per ous i a cop de desfilada. Avui, senyores i senyors, aquest Parlament pot estalviar-se una genuflexió i avui pot aturar una política que saben vostès que no és la millor per al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Perdó, un segon. Senyor diputat, una qüestió molt collateral: hi ha alguna esmena que accepta, de les que s'han presentat? (*Rialles.*) Cap? (*Remor de veus.*)

A veure, hi han diverses persones que em demanen la paraula. Primer, la té el portaveu del Grup socialista, el senyor Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president, però la seva ironia presidencial m'estalvia la meua intervenció, perquè en el fons volia fer una qüestió d'ordre indicant clarament a la presidència que el senyor Vendrell, no sé si per ous o per ganes, ens ha fet un míting polític però no ha explicat res de quines esmenes acceptava o no de les mocions que es discutien.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demana la paraula la senyora Marta Camps...

La Sra. Camps i Torrens

Només per demanar votació separada del punt 10 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya-Verds.

El president

A veure, un segon. El punt 10, votació...

La Sra. Camps i Torrens

Votació separada del punt 10 de la Moció d'Iniciativa.

Gràcies.

El president

Molt bé. D'acord. Senyor Roig, em demana la paraula per?

El Sr. Roig i Grau

Per al·lusions. Senyor president, he estat citat concretament...

El president

Molt breument.

El Sr. Roig i Grau

Molt breument. Simplement per dir-li al senyor Vendrell que, home, ha de fer exercicis de democràcia. Això no és la democràcia; això té tints, concretament, d'autoritarisme, perquè jo mateix, fruit d'aquesta democràcia i fruit d'unes eleccions democràtiques que m'han permès tindre l'Ajuntament d'Amposta durant molts i molts anys, he defensat amb coherència aquesta postura, i per tant, vostè ha de respectar aquests plantejaments, los plantejaments que es fan des del territori, i no donar lliçons de democràcia a ningú.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació de la Moció que consta en el número vintè de l'ordre del dia, que és la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds. I primer votarem el punt 10 d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació la resta del text d'aquesta Moció.

Comença la votació.

El text d'aquesta Moció ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 67 en contra i 48 abstencions.

A continuació sotmetem a votació el text de la Moció que consta amb el número vint-i-tres d'aquest ordre del dia i que la presenta Esquerra Republicana de Catalunya. La votem amb tot el seu text íntegre.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 66 en contra i 48 abstencions.

Sí, senyor Nadal?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Sí. D'acord amb l'article 83 del Reglament, demano cinc minuts d'intervenció per explicació de vot.

El president

La té. Algun grup més vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) Molt bé. Pel Grup socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, moltes gràcies; per manifestar que el Grup socialista ha votat amb coherència en tots els acords que ha pres en aquest Parlament i en el Govern, i en la proposta catalana de Pacte de l'aigua; proposta catalana de Pacte de l'aigua que va ser formulada pel president del Grup, el senyor Pasqual Maragall, a la Llosa del Cavall, i que va ser rebut pel Govern de Ca-

talunya dient que suspenia el govern alternatiu perquè els havíem copiat. I aquesta proposta catalana de l'aigua, que resulta que era una còpia de la proposta del Govern, ara és desqualificada per inviable i per improcedent. El Grup socialista considera que és una proposta factible, que seria bo que a Catalunya ens poséssim d'acord i que trobéssim recursos aquí a Catalunya. I aquesta és la nostra coherència.

Però en segon lloc hem manifestat una posició clara de rebuig al Pla hidrològic nacional i per això hem votat favorablement el punt 10 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, perquè quedi clar el rebuig del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi al Pla hidrològic nacional amb els continguts actuals, i que volem que es reelabori aquest Pla. Ho hem manifestat, repeteixo, aquí a Catalunya; ho hem dit al Govern i ho hem dit al ministre de Medi Ambient. I li tornarem a dir, si ens torna a convidar a parlar sobre el tema del Pla hidrològic nacional, que volem una reelaboració d'aquest Pla i que volem que es faci un nou pla que tingui en compte els recursos del conjunt d'Espanya.

Però també volem dir amb molta claredat que nosaltres no hem pogut votar els punts d'Iniciativa per Catalunya i els d'Esquerra Republicana en la seva totalitat perquè hi ha un rebuig a la política global de transvasaments. I nosaltres en aquests moments –i el president del Grup ho va dir també a la Llosa del Cavall– creiem que la falta d'aigua en aquests moments..., que la poden obtenir amb una gestió sostenible de l'aigua, però no podem renunciar per Catalunya que algun dia hàgim de tenir aigua d'alguna altra font i no podem renunciar al Roine o a qualsevol acord de futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport (tram. 302-00053/06)

Passem, per tant, al punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport. L'ha presentada el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, i la presentarà la il·lustre diputada senyora Núria Segú. (*Remor de veus i pausa.*)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la política sanitària i més concretament pel que fa al transport, pretenem avançar amb propostes constructives per tal que als ciutadans i ciutadanes de Catalunya se'ls ofereixi un servei de qualitat eficient i amb les mateixes garanties arreu del territori.

Aquesta preocupació del nostre Grup ja va quedar concretada i va motivar en el seu dia –el mes de febrer pas-

sat— una interpellació al Consell Executiu en aquesta cambra. Llavors alertàvem..., en aquell moment, recordem que encara no s'havia procedit a l'adjudicació del concurs sobre la gestió del transport sanitari. Deia: en aquell moment alertàvem sobre la manca de rigor, segons el nostre parer, amb què s'havia dut a terme aquest concurs, especialment pel que fa a la redacció del plec de clàusules.

En aquell moment no s'havia realitzat una anàlisi prèvia de la demanda i sobretot de les necessitats —entem que és tant necessària una anàlisi de les necessitats com de la demanda—, ni tampoc una planificació per tal d'establir el que anomenaríem mínims tant pel que fa a les bases, als recursos humans, com als recursos materials; alhora també qüestionaven, en aquell moment, la dotació pressupostària i també la manca de previsió pel que fa a la coordinació. I va ser al febrer d'aquest any que el senyor conseller ens va anunciar en aquesta cambra el desplegament del 061 com a agent coordinador del transport sanitari. També, amb posterioritat —fa poques setmanes— el senyor conseller va argumentar que amb la convocatòria del concurs —cosa que no qüestionem, la necessitat de convocar un concurs; no ho hem fet mai— el que es pretenia no era planificar, sinó que era un instrument més per al canvi de model de gestió del transport sanitari.

Doncs, bé, des del gener fins avui, que han fet? El Govern, des del gener fins avui —avui som al novembre—, diu... En aquell moment el senyor conseller ens va dir que estaven redactant un mapa de recursos i també un pla integral del transport sanitari. Es va anunciar fa pocs dies en aquesta cambra. Deu mesos per redactar això que nosaltres entenem —i així se li ha dit al senyor conseller i a la conselleria— que s'havia de fer prèviament a la convocatòria d'aquest concurs. Què hem fet des del Parlament, des del gener fins avui? Concretament nosaltres entenem —continuo repetint— que hem avançat —hem avançat— i vam avançar el juny passat quan, fruit d'una moció aprovada per unanimitat, es va acordar manar al Govern la realització d'una anàlisi de la demanda d'un pla bàsic del transport sanitari urgent i no urgent, en el qual entre altres coses es contemplaven la coordinació de les emergències a través del 112 i la coordinació de les urgències a través del 061, i alhora també un punt que creiem molt important i que esperem comptar amb ell quan es compleixi el termini: un informe avaluatiu dels primers nou mesos de la implantació de la nova fórmula de gestió del concurs del transport sanitari.

Explícitament nosaltres entenem que es reconeixia que no s'havia fet quelcom tan bàsic per a nosaltres com la detecció prèvia de les necessitats, i, alhora, en aquell moment ens comprometíem tots a establir els mínims que han de fer necessària una bona gestió d'aquest servei del transport sanitari.

Avui, amb aquesta Moció, com ja he dit, plantegem avançar. L'experiència de la implementació de la nova fórmula de gestió del transport sanitari ens ha demostrat que el Pla bàsic ha de contemplar de manera diferenciada les urgències del transport sanitari programat. Probablement, creiem, si abans de programar el concurs haguéssim fet una anàlisi de les necessitats, ho

hauríem detectat; amb tota seguretat no hauríem d'haver anat improvisant. Però avui el que tenim és un concurs resolt, i l'obligació de tots és garantir la prestació d'aquest servei del transport sanitari per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquest fet queda recollit al punt 1 de la Moció que hem presentat.

En el punt 2 proposem que sigui SEMSA la garant de la prestació del transport sanitari urgent, la concreció del qual l'ha d'establir el Pla bàsic. Amb això què pretenem? Pretenem, primer, sistematitzar, racionalitzar i planificar el que avui està succeint arreu del territori. Ja tenim ambulàncies de SEMSA garantint això que les empreses no fan, que és el transport sanitari urgent en determinats casos. Per què?, per què no fan? Doncs, perquè el concurs no els manava fer-ho; els manava fer-ho en el cas de tinguessin recursos en aquells moments disposats per assistir en aquest cas en accident de trànsit, posem per exemple, un accident laboral, però no contemplava uns mínims de recursos, tant humans com materials, per donar resposta al transport sanitari urgent. Alhora, què també pretenem? Pretenem, amb aquesta implementació de SEMSA com a garant de la prestació del transport sanitari urgent, establir si hem de tenir ambulàncies parades per a garantir la resposta davant d'una urgència. I hem d'assumir, entenem nosaltres, que hem de tenir ambulàncies parades; és l'única manera de garantir una resposta eficaç a les urgències, que, pel fet de ser urgències, són imprevisibles.

Alhora, al punt 3 de la Moció proposem que sigui SEMSA qui es responsabilitzi també de la gestió de la coordinació de les urgències, tant sanitàries com les derivades dels accidents de trànsit i laborals. I proposem que es dugui a terme a partir del gener del 2001. De fet, això ho va anunciar el conseller en el seu dia, ja, el febrer del 2000, quan —ho llegeixo textualment— en aquest hemicicle va dir: «En segon lloc, un dels objectius ha estat millorar l'accés al servei i la coordinació dels diferents dispositius existents. Per fer-ho possible, hem previst l'activació del transport sanitari urgent a través del 061, que a Barcelona ja està funcionant i que es farà efectiva, com he dit anteriorment, en el moment de l'extensió del 061 a tot Catalunya, prevista per al darrer trimestre d'enguany.» Estem parlant d'avui, d'octubre, novembre, desembre del 2000. De fet, fa uns dies, el 25 d'octubre del 2000, el conseller va expressar, en la seva resposta a la interpellació que ha motivat aquesta Moció, que «actualment existeixen quaranta-un números de telèfon de contacte, i a final d'any, com vostès ja saben, el nostre objectiu és establir un únic número de contacte: el 061.» Per tant, la temporització que nosaltres preveiem en aquest punt de la Moció era fruit de la voluntat expressada pel Govern en aquesta cambra.

L'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, que dóna suport al Govern, planteja emplaçar aquest inici de prestació de la coordinació a través del 061 i el desplegament arreu del territori de Catalunya el 31 d'octubre del 2001. De fet, jo he de dir que, si ens esperem des del febrer del 2000 que es compleixi, no ens vindrà d'un mes esperar aquest desplegament del 061. En aquest sentit ja li avanço que acceptaríem l'esmena que han presentat.

Per altra banda, el discurs que va fer el febrer d'aquest any el conseller era totalment efectiu, ja que ens hauria anat força bé que el darrer trimestre d'aquest any haguessim tingut ja implementat i desplegat el 061, coincidint amb el desplegament de la nova gestió del transport sanitari a través de les empreses concessionàries.

Per últim, plantejem, una altra vegada, la necessitat d'augmentar els recursos econòmics i, sobretot, d'aplicar l'economia d'escala i, com diem col·loquialment, treure el màxim de suc als diners públics. Avui tenim duplicitats en el finançament del transport sanitari urgent i no urgent que ha estat objecte del concurs sanitari. No pot ser, entenem, que en una mateixa comarca, en un mateix lot, tinguem actuant l'empresa concessionària SEMSA –la qual cosa..., al conseller ja li vam dir que reconeixem l'esforç que s'ha fet per previndre possibles disfuncions en la resposta del servei d'urgència– i també convenis amb alguns ajuntaments, que responen a la percepció que té la ciutadania de quedar desatesa en el transport, sobretot en l'urgent.

Nosaltres entenem que això s'ha fet sense cap tipus de planificació; entenem que cal mantenir en un mateix territori, en un mateix lot, l'empresa concessionària que realitzarà transport programat i transport urgent, tal com preveu el concurs, i, a través de SEMSA, plantejem nosaltres, que allà on no puguin arribar les empreses per fer el transport sanitari urgent perquè el concurs no ho preveia –ho torno a repetir– sigui l'empresa pública SEMSA qui assumeixi aquesta responsabilitat i alhora, també, sigui l'empresa pública qui coordini el 061, per tal de derivar les respostes necessàries per cobrir el transport sanitari urgent tant a les empreses concessionàries o als seus efectius desplegats arreu del territori. El que sí que no hem de demanar és que alguns ciutadans, a través dels seus ajuntaments, també financin aquest transport sanitari. Els ajuntaments tenen una obligació, que és donar resposta a les necessitats fruit de platges, actes lúdics, actes culturals, actes esportius..., però no, mai, han de cofinançar una ambulància per donar resposta al transport sanitari urgent; no és justificable, entenem, de cap de les maneres.

Ha de ser el Govern qui ha de garantir els recursos perquè aquesta demanda dels ajuntaments –que és real, respon a la percepció ciutadana– es vegi coberta arreu de Catalunya per igual. I aquesta demanda que nosaltres hem vist a molts ajuntaments la visualitzem, en aquest cas, com va esmentar el senyor conseller, a vegades, amb manifestacions al carrer; manifestacions al carrer en què, com va esmentar el senyor conseller, aquesta diputada va participar, de bracet amb l'alcalde de Convergència i dels regidors del Grup Popular.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En resum, senyores i senyors, proposem de fer allò que el Govern no va fer, tot i que no puc deixar de reconèixer que potser aquest no és el model de gestió del..., no potser, no: no puc deixar de reconèixer que aquest no és el model de gestió del transport sanitari que voldríem, però durant cinc anys, i fruit de la gestió del Govern, és el model de transport sanitari que voldrem. I, senyores i senyors diputats, no pateixin: d'aquí a cinc anys, ja el canviarem.

A continuació, ja que hi hagut acord, aniré sobre les esmenes, i així deixaria d'intervindre després sobre..., si m'ho permet la Presidència...

El vicepresident primer

D'acord, si vol anticipar el debat sobre les esmenes...

La Sra. Segú i Ferré

Exacte. Jo ja he avençat que acceptaria l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

La segona esmena d'Iniciativa, també l'acceptaríem, amb una transaccional sobre el que fa a la temporització. Hi ha una moció aprovada fruit del darrer plenari del juny passat, en què s'estableix una temporització, i, per tant, ajustaríem aquesta temporització a la Moció aprovada en el seu dia.

I alhora, també, una transacció pel que fa a l'esmena del Grup Parlamentari Popular, que textualment diria: «dotar pressupostàriament amb els recursos necessaris el Pla bàsic del transport sanitari, per tal de garantir l'equitat territorial del seu finançament, amb la finalitat d'optimitzar-lo i evitar duplicitats de finançament».

Res més, senyores i senyors, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segú. Un aclariment, si us plau: he entès que admeten l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió; també la segona esmena d'Iniciativa per Catalunya, transaccional amb l'esmena del Grup Popular...

La Sra. Segú i Ferré

No, la segona esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, transaccionada pel que fa a una qüestió de les dates, del termini. Posaríem: «en compliment de la Moció del plenari de juny...» En tot cas, la senyora Comas...

El vicepresident primer

Quant a l'esmena del Grup Popular i la primera esmena d'Iniciativa...?

La Sra. Segú i Ferré

En l'esmena d'Iniciativa, espero el pronunciament de la senyora Comas. I l'esmena del Grup Popular, amb el text transaccionat que he llegit.

El vicepresident primer

D'acord, moltes gràcies. Bé, tenen ara la paraula, per intervenir, els grups que han presentat esmenes. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Verds, l'il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és la tercera moció que debatem en aquest Parlament amb relació al transport sanitari; un canvi de sistema que ha portat moltes distorsions a l'ho-

ra de posar-se en funcionament el nou sistema, moltes distorsions, que és el que ara estem intentant, encara, doncs, esmenar, de cara que es pugui garantir un transport sanitari de qualitat amb equitat en tot el territori de Catalunya. I la interpellació que va presentar el Grup socialista anava adreçada, justament, a esmenar una d'aquestes distorsions que s'havia generat a l'hora que no es va preveure en el concurs atendre determinats tipus de situacions, no només el transport sanitari pròpiament dit com a tal, i aleshores el resultat ha sigut en la pràctica, de forma efectiva, el fet que hi ha hagut persones que han quedat temporalment desassistides o que hi ha hagut problemes perquè les ambulàncies que les havien de recollir, si s'havia produït un accident per carretera, arribessin a temps, o, fins i tot, qui havia de fer-ho o no fer-ho.

Per tant, resoldre aquesta qüestió ens semblava molt apropiat, i, per tant, la pertinència d'aquesta Moció la reconeixem, i nosaltres, per tant, doncs, ens posicionem favorablement a totes les propostes que es presenten. Només n'hem afegit una, de fet, encara que això va implicar esmenar-ne una altra, però ara ho explicaré.

La preocupació del nostre Grup estava en el següent, i és que, en la mesura que la Moció estava adreçada que es contemplessin també aquelles situacions d'urgència creades en la via pública a partir dels accidents de trànsit bàsicament, es pogués, aleshores, a això, donar-hi cobertura, a través d'accelerar al màxim la implementació del 061; hi estem d'acord. Però la preocupació venia que, justament, els accidents en la via pública formen part de les emergències, no de les urgències habituals sanitàries, sinó del sistema d'emergències.

Aleshores, per tant, pensàvem que si s'estava preveient a partir del 061 aquesta cobertura d'una classe d'emergències, no l'única, però sí una classe d'emergències, doncs, també era bo que, al mateix temps que es feia el desplegament del 061, s'avancés també en la implementació del telèfon únic europeu, el 112, que és aquell que ha de coordinar totes les situacions d'emergència a partir de coordinar el mateix 061 i coordinar tots els dispositius que actuen en situacions d'emergència, és a dir, bombers, policies, les ambulàncies, el personal sanitari..., la xarxa hospitalària, en definitiva. I això, precisament, ho vam aprovar en la Moció del plenari del mes de juny, amb la Moció 33/VI, en què es feia referència, justament, a com s'activaria aquest telèfon únic europeu, que per altra banda –recordem-m'ho– és el que en ser telèfon únic, en principi, més gent recorda, que en ser telèfon únic fins i tot els telèfons mòbils fora de cobertura poden activar.

Per tant, doncs, entenem que el fet que el 061 depengui de Sanitat i el 112, com a situació d'emergències, depengui de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil i, per tant, del Departament d'Interior, el fet que correspongui a dos departaments diferents de la Generalitat no ha de ser obstacle per coordinar-se a l'hora d'aquesta implementació.

Aleshores, quina esmena presentàvem nosaltres? Doncs, una esmena d'addició en què el que demanàvem és que es desplegui aquest 112, en el sentit i els termes de la Moció que ja vam aprovar en el seu moment; no hi afegíem res més. I que hi posava una

temporalització. Quina? La mateixa del 061, eh? Que, si s'havia dit en aquesta proposta l'1 de gener del 2001, ara serà el 31 de gener..., dèiem: «Bé, doncs, el mateix temps», no interveníem. A partir de l'observació que ha fet la diputada Núria Segú, estaríem d'acord que tot revisant aquella Moció, en què donàvem nou mesos de temps per al desplegament, per fer aquell pla integral de totes les situacions d'urgències i d'emergències, doncs, aleshores no posem aquesta data tan a prop, sinó que ens ajustem a l'aprovat per la Moció, i, per tant, doncs, donem el temps mateix que la mateixa Moció preveia i que en principi cauria més o menys cap al setembre del 2001, aproximadament cauria en aquestes dates.

Per tant, nosaltres esmenàvem l'altre punt en el sentit de, també, cenyir-nos al que deia la Moció del mes de juny, que el 061 realitzés el transport sanitari urgent. Ho deixàvem en aquest punt però no tenim inconvenient que, precisament, per solucionar totes aquestes situacions que s'han produït de descoordinació, s'avanci en aquesta coordinació a través del 061 i sigui, també, en el futur qui coordini aquest àmbit, sense que això no hagi de suposar, perquè seria un error no fer-ho, el desplegament del telèfon 112, que és qui ha de tenir personal multidisciplinar, amb formació multidisciplinar, per moure els recursos necessaris en situacions d'emergència.

És en aquest sentit que presentàvem les esmenes i votarem a favor de la proposta, globalment, amb aquestes transaccions que ha apuntat la diputada Núria Segú.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest torn també defensaré l'esmena presentada pel Grup Popular i al mateix temps em posicionaré sobre la Moció presentada pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi i de les esmenes presentades pels altres grups.

Tal com han exposat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, una vegada més la gestió de transport sanitari a Catalunya torna a posar de manifest les dificultats en què es troba l'ordenació d'aquest sector des de la convocatòria del concurs. Els problemes que han plantejat es varen debatre a bastament en el Ple del dia 29 de juny, i abans, també, el 15 de març. Cal recordar, però, que l'endarreriment de l'activitat en algunes zones i la manca de l'anàlisi rigorosa de la demanda, i la manca de planificació i coordinació, han portat nombrosos problemes.

El posicionament del Grup Popular en aquest aspecte sempre ha estat el mateix, en el sentit de considerar que l'origen del problema de la gestió del transport sanitari ha estat ocasionat per una manca de planificació i coordinació que, abans de convocar el concurs, havia d'haver fet la conselleria, en el sentit de crear un marc bàsic de transport sanitari per a cadascuna de les regions sanitàries, amb la finalitat d'establir *a priori* els mecanismes de control necessaris per tal de garantir la

correcta prestació del serveis amb els nivells d'igualtat, eficiència i equitat determinant, evidentment, la funció de l'empresa SEMSA com a responsable de les emergències i estenent la coordinació a través del 061 i el 112 a tot Catalunya. Hi insisteixo, creiem que aquest hauria d'haver estat el primer pas per obtenir un bon desenvolupament en la prestació del servei.

Amb la Moció que es va aprovar és va fixar un termini de nou mesos, i l'altre dia el conseller en la resposta a la Interpel·lació que va substanciar la il·lustre diputada Carme Figueres em va reconèixer que estaven elaborant aquest Pla en coordinació, també, amb la conselleria d'Interior i que pròximament l'acabarien. Per això creiem que aquest pla, si hagués estat abans de la convocatòria del concurs, hauríem pogut solucionar molts problemes que s'han plantejat.

Des que és va substanciar, no obstant això, la Interpel·lació i la subsegüent Moció en el Ple del dia 29 de juny, que va ser aprovada amb la Moció 33/VI, des d'aleshores s'han produït nombroses queixes i deficiències pel retard de les ambulàncies a molts indrets de Catalunya, que van obligar la conselleria a reforçar els serveis en zones que hi havien poques dotacions. Aquestes queixes han estat ocasionades, generalment, per la poca cobertura i una poca resposta a temps en alguns indrets, i sobretot per la poca claredat entorn la classificació pel que fa al transport urgent i programat i la cobertura que havien de donar aquestes empreses sobre els accidents de trànsit.

Considero, per tant, que els continguts d'aquesta Moció vénen a reforçar la Moció abans esmentada, i solucionar tots aquells aspectes que en la posada en funcionament del nou sistema van quedar palesos.

El plantejament del primer punt de la Moció respon a la necessitat d'incloure en el Pla bàsic que s'està elaborant la separació entre els recursos destinats al transport sanitari urgent i el programat; també a aclarir les competències que té cada sector respecte a aquests serveis i, també, gaudir d'aquells recursos perquè les empreses puguin donar una resposta ràpida als dos tipus de transport i poder cobrir, així, suficientment la zona. En aquest sentit, nosaltres donarem suport a aquest primer punt, perquè considerem que, evidentment, millorà molt la prestació d'aquest servei.

Amb el segon punt també hi estem d'acord, doncs, s'hi inclou la regulació del que s'ha fet al llarg d'aquest estiu, com ara desplegar els efectius del SEMSA per cobrir determinades incidències en algunes zones on no hi havia una suficient cobertura i, a la vegada, establir un termini per al desplegament del 061, que nosaltres ja vam manifestar que era molt important per tenir una coordinació de tot el transport arreu de Catalunya.

Respecte al punt presentat per Iniciativa per Catalunya, nosaltres considerem que és evident que marca un termini, però, com que ja estava inclòs en la darrera Moció que és va aprovar, creiem que ja queda suficientment recollit i, una vegada que es facin aquelles valoracions, el que sí que la conselleria haurà de fer és posar-lo en funcionament en el temps més breu possible, sempre que aquest temps sigui assumible.

Ara defensaré darrere de tota aquesta intervenció l'esmena presentada pel Grup Popular. Nosaltres dins dels

recursos que s'han de destinar al transport sanitari el que volíem era donar una dotació específica a aquest Pla, per poder quantificar la dotació en el Pla bàsic del transport sanitari. I, evidentment, estem d'acord amb la transaccional proposada pel Grup Socialista, en el sentit d'evitar la duplictat en aquest finançament, per tal d'optimitzar bé els recursos que hi han disponibles.

En conclusió, nosaltres valorem molt positivament la presentació d'aquesta Moció, en el sentit que ve a solucionar tots aquells aspectes que s'ha posat de manifest que no estaven ben recollits i que no podien prestar un servei de qualitat, i que el que esperem, doncs, és que el Govern compleixi tots els plans que estaven inclosos a la Moció que es va aprovar en el darrer Ple i que millori substancialment tot el que és la coordinació i la posada en funcionament d'aquest servei de transport sanitari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup des de la tribuna volia parlar perquè tenim el posicionament respecte a la Moció presentada, en primer lloc. I, en segon lloc, farem referència a l'esmena que el nostre Grup ha presentat.

El tema del transport sanitari ocupa des de fa temps, Déu n'hi do!, molt de debat en aquesta cambra. Ha estat i és motiu en aquest moment, també, de força iniciatives parlamentàries. Avui ens trobem davant d'una Moció que, sens dubte, també, crec que pot significar un pas endavant, un pas important en aquest tema del transport sanitari –tant de bo fos una mica el corollari d'aquest debat que portem temps... El posicionament del nostre Grup respecte a la Moció és el següent –i en parlaré, doncs, punt per punt–:

Respecte al primer punt de la Moció, el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió està d'acord amb el plantejament que fa el Grup proponent per coherència, evidentment, amb tots els nostres plantejaments, i més, si tenim en compte, també, que el text de la Moció 33 d'aquesta legislatura, aprovada en el seu primer punt el dia 29 de juny d'enguany, insta el Govern a realitzar una anàlisi de la demanda de transport sanitari urgent i no urgent a tot Catalunya. Per tant, entenem que és del tot lògic elaborar un pla bàsic de transport sanitari, si es té en compte la diferenciació del que és un transport i l'altre i el volum d'aquests dos serveis.

No obstant això, sí que voldria dir, també, que en tot el territori s'ha garantit sempre i en tot moment la disponibilitat d'ambulàncies per fer tots els serveis de transport sanitari, tant l'urgent com el programat, i tal com estipulava el concurs que es va aprovar en el seu moment; un concurs que es va convocar, com vostès saben, tenint en compte les recomanacions tècniques, l'activitat històrica, el desplegament dels recursos

assistencials i, fins i tot, les isòcrones amb l'objectiu principal d'ordenar i de millorar el servei. Aquest és sens dubte l'objectiu del concurs i l'objectiu del nostre Govern. A la vegada, com vostès saben, també, donava compliment aquest concurs a la Llei 13/95 de contractes de l'Administració pública, per garantir la lliure concurrència i la transparència en l'adjudicació dels serveis. Per tant, amb aquest punt, hi estem d'acord.

I amb el punt número 2, pel que fa referència a la Moció, en aquest cas diríem que es demana desplegar l'empresa pública Servei d'Emergències Mèdiques (SEMSA) abans del 30 de juny del 2001 a tot el territori de Catalunya, també hi estem d'acord. També hi estem d'acord, perquè, precisament, així consta a l'avantprojecte del pressupost d'aquesta empresa pública que ha presentat el Govern al Parlament.

Hi ha prevista la dotació de tres noves bases de Servei d'Emergències Mèdiques d'assistència primària, és a dir, d'urgències, que s'afegiran a les set que abans de final d'any, d'enguany, del final de l'any 2000, es posaran en funcionament i, en concret, a la comarca del Vallès Oriental, a Granollers, a la comarca de l'Anoia, a les poblacions de Palamós, de Figueres, de Tàrraga, del Vendrell i a l'Aldea. Per tant, disposarem, una vegada finalitzada aquesta previsió, d'un total de dinou bases prestadores de serveis assistencials primaris d'emergència; actualment, voldria recordar-los que en tenim nou.

Per tant, amb aquestes tres que els deia abans, de noves, més les set que es posaran en marxa immediatament i les nou restants, les nou existents, doncs, faran que aquestes dinou bases donaran cobertura des de SEMSA a un 61,59% de la població de Catalunya; sempre tenint en compte que no hi hagi simultaneïtats i amb una isòcrona inferior als quinze minuts. Si a aquest concurs, a aquests recursos, hi afegim el percentatge de cobertura de les unitats assistencials del Servei Coordinador d'Emergències de Barcelona, que sí actua amb el 061, s'arribarà a una cobertura total a finals del 2001, a finals de l'any que ve, d'un 86,3% de la població de Catalunya, és dir, exactament 5.256.000 i escaig d'habitants. Però hem d'arribar més lluny, hem d'arribar més enllà i hem d'arribar a aquest 100%. I, per tant, amb aquestes cobertures –en aquest moment, s'està estudiant per tal de tenir-ho al 100%, com els deia abans–, les noves cobertures de Servei d'Emergències Mèdiques aèries, amb helicòpters, i, també, terrestres amb nous mitjans de vehicles especialitzats, per cobrir pràcticament la totalitat del que és el territori nostre, per atendre aquelles zones que geogràficament són més difícils o més aïllades, zones de muntanya i amb característiques demogràfiques especials.

Com totes les bases SEM, aquestes bases de Servei d'Emergències Mèdiques actuals, les futures bases, estaran, com també està previst, ubicades i vinculades a centres sanitaris dependents de la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública o de la Xarxa d'Atenció Primària de Salut, tal i com demana, també, la Moció del Grup proponent.

Pel que fa referència al punt 3, i com ja hem dit en diferents ocasions i diverses vegades sobre tot aquest tema, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha tingut sempre –sempre– la intenció d'estendre un únic

telèfon perquè sigui el coordinador d'emergències i urgències mèdiques a tot Catalunya –el 061, un telèfon de tres xifres– a tots aquells territoris on actualment encara no és operatiu, i que permeti l'activació de tots els recursos existents. Per tant, aquest sempre ha estat un dels objectius del Departament i del nostre Govern, del Govern. SEMSA tindrà l'encàrrec de gestionar i de coordinar aquests telèfons d'emergències i d'urgències vitals a Catalunya, i interrelacionarà, a més a més, totes les empreses prestadores de serveis de transport sanitari perquè, així que es produeixi una emergència, es pugui activar tots els recursos.

En aquest punt, com deia l'honorable conseller de Sanitat en la Interpellació, i com molt bé ha destacat també la diputada proponent, cal destacar que hi havien cent números de telèfons abans del concurs, que en aquest moment n'hi ha quaranta-un i que l'objectiu ben immediat serà d'un sol únic número de telèfon per a emergències. I també, com va respondre l'honorable conseller a una pregunta parlamentària, dir que cal que es doni la màxima difusió a aquest número, perquè, precisament, el destinatari, el ciutadà, en tingui el màxim coneixement.

Es tracta, doncs, podríem dir, de disposar d'una coordinació efectiva de tots els dispositius assistencials, que permetrà que tota la població tingui un accés fàcil, un accés fàcil al servei. I això és important: atendre les persones com objectiu prioritari, amb una millor eficàcia, ja que totes les trucades –com vostès saben– en aquest telèfon se centralitzaran amb un *call centre*, en una sola central de recepció per tal que s'activin al seu moment, en el moment que es produeixi una emergència o una urgència.

Per tant, estem d'acord amb el text de la Moció, i l'únic que entenem és que s'ha de modificar un aspecte, que és motiu de la nostra esmena i que la diputada proponent ja ha acceptat, que seria la de repassar un mes: en lloc de fer l'1 de gener, el 31 de gener com a data de desplegament general del 061 a tot el territori. I això és evident. Aquest canvi no es deu, evidentment, a una manca de voluntat política –com vostès podran veure–, sinó que respon a una situació: que a primers d'any sempre hi ha hagut, històricament, una sobrecàrrega de demanda en tot el tema de prestació de serveis. I a més a més, és una data que entenem que el 31 de gener podrem fer les coses, encara que sigui un mes, desenvolupant aquest compromís, que és imprescindible –ho repeteixo–, però que garantirà una bona qualitat en el servei, que, en definitiva, és el que interessa: aprofundir i millorar encara més el servei. Per tant, a final del mes de gener hi hauria aquest compromís de desplegament.

Pel que fa al punt número 4 i darrer de la Moció proposada, cal dir que també hi estem d'acord. O sigui, fixi's que estem bastant d'acord amb el que es presenta, ja que aquest Pla que es demana, aquest Pla bàsic de transport sanitari entre el Departament de Sanitat i el Departament d'Interior, doncs, també s'està desenvolupant, i que això va ser, també, motiu d'una moció. En la definició d'aquest Pla s'estan incloent tots els recursos sanitaris que depenen dels dos departaments, tant d'Interior com de Sanitat, i que permetran, sens dubte,

garantir des de les bases d'ambulàncies la cobertura territorial i el màxim nombre d'habitants. Tot això –i ja acabo, senyor president–, dir que el nostre Grup, proposant de l'esmena que la diputada ja ha acceptat i que li agraeixo l'acceptació, doncs, votariem a favor, en cas de la Moció, que ja ens ha acceptat, en aquesta cas, l'esmena la diputada.

De totes maneres, deixi'm dir que, fent referència al concurs, aquesta ha estat una primera convocatòria, i que ha estat un concurs complex. I que el nou sistema de transport sanitari ha establert l'objectiu –i vostè reconeixia que estem avançant, i s'ha avançat molt, i celebri que vostè ho reconegui–, l'objectiu és el de garantir una millor prestació de servei per als ciutadans, que són els destinataris i amb els quals, evidentment, hem d'estar totalment, fent un seguiment de com es desenvolupen els serveis per tal de garantir l'eficàcia, la qualitat i l'equitat en el seu ús, qüestió evident i eminentment prioritària per al nostre Govern.

I jo acabaria aquí. Simplement, dir-li que ningú, senyora diputada, ningú d'aquesta cambra té vocació de vident, i vostè tampoc. Per tant, en aquest aspecte, voldria fer-li un petit apèndix a l'última frase de la seva intervenció.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pellicer. Pot ara intervenir el Grup d'Esquerra Republicana: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. De l'escó estant. Bàsicament, com ja s'ha dir i reiterat, aquest és un tema que s'ha discutit en diversos plens, en tres, concretament –en sis, vaja, perquè hi ha hagut tres interpellacions i tres mocions–; després, també hi ha hagut la corresponent discussió en Comissió en diverses proposicions no de llei. El tema s'ha tractat pel dret, pel revés, pel territori, pel concurs i, per tant, cosa poca més, des del punt de vista argumental, s'hi pot afegir.

En qualsevol cas, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Moció, s'acceptin o no s'acceptin les esmenes. En qualsevol cas, sí que voldríem dir que ens semblen interessants pel plantejament que tenen les dues esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa. I en qualsevol cas, remarcar només dues coses. Per una banda, jo crec que una de les conclusions més clares és que els recursos per a la gestió del transport sanitari, és un dels temes que s'hauria d'haver plantejat amb més antelació i que d'alguna manera és un ròssec que anem, doncs, arrossegant des de fa temps. I per altra banda, el punt tercer de la Moció és especialment important en tant que ja d'una vegada per totes, i sembla que l'esmena de Convergència en aquest sentit només fa que allargar trenta dies el termini, per tant, ens sembla correcte que el gener del 2001 això ja vagi en funcionament, hi hagi aquesta coordinació mitjançant el telèfon 061 entre els recursos públics i privats que realitzen el transport sanitari urgent. *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Un moment, senyor...

El Sr. Benach i Pascual

No, anava a dir, vist l'interès i la passió que aixeca la meua intervenció, senyor president, aquí acabo donant suport, el nostre Grup Parlamentari, a la Moció presentada pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. Si us plau, prego que ocupin els seus escons en silenci, i demanaria a la diputada senyora Segú que ens acabi d'informar amb relació a l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya i a l'esmena número 2, també d'Iniciativa per Catalunya, que són les dues que no s'ha pronunciat.

La Sra. Segú i Ferré

Sí. Respecte a l'esmena número 2 d'Iniciativa, el text concret seria: «Desplegar en compliment de la Moció 33/VI, abans de l'1 de setembre del 2001, el sistema integral de gestió d'emergències...», i aquí continuaria el text de l'esmena.

Respecte al punt número 1, jo no he copsat que la senyora Comas es pronunciés de la seva... El retirava? El punt número 1 de la seva esmena... Queda retirat. *(Veus de fons.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció, incloent-hi... *(remor de veus)* –sí, un segon, un segon...–, incloent-hi, de l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya, el que acaba d'expressar la senyora diputada; de l'esmena número 1 del Grup Parlamentari Popular, amb la transacció «amb els recursos necessaris», i acabar «evitar duplicitat de finançament». És així, senyora diputada? Molt bé. I acceptant l'esmena número 1 de Convergència i Unió. Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

Votació separada del punt número 4, senyor president.

El president

Del punt número 4. Molt bé. *(Pausa.)* No, només n'hi ha quatre, de punts, eh? *(Veus de fons.)*

Molt bé. A veure, prego una mica d'atenció, perquè és una mica complicadet. Entre el punt 3 i 4 hi ha un nou punt. Aleshores, prego si és aquest nou punt que estarà situat entre el 3 i el 4, del qual vostè en vol votació separada. Molt bé.

Doncs, començarem amb aquest nou punt entre el 3 i el 4, que és fruit d'una transacció amb l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Comença la votació d'aquest nou punt.

Aquest nou punt ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem el text de la resta de la Moció amb les esmenes que abans he explicat.

Comença la votació.

Aquest text sotmès a votació ha guanyat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu (tram. 302-00054/06)

El punt vint-i-dosè, de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'utilització i de control dels recursos provinents del Fons social europeu. Té la paraula, pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, defensem avui la Moció subsegüent a una interpellació que vam substanciar fa aproximadament quinze dies i que, malgrat tot, han succeït, des d'aquell moment ençà, un seguit de situacions i d'elements importants amb referència a l'ús i a la distribució dels fons ocupacionals a Catalunya.

Hem plantejat una moció subsegüent orientada en dos blocs clarament diferenciats: un, de reflexions, de posicionaments d'aquest Parlament, i un segon, com és habitual, de mandats vers el Consell Executiu, vers el Govern. Aquest primer bloc, el bloc en el que volem és que hi hagi un conjunt de manifestacions i de posicionaments polítics d'aquest Parlament vers la ciutadania, és a dir, d'acords del Parlament llançant un missatge al conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de com aquesta cambra veu i interpreta el tema dels Fons ocupacionals.

Hem cregut que això era necessari, perquè en aquests moments convé que hi hagi un missatge on, a partir del reconeixement dels errors i de la situació, es pugui engegar per la solució d'aquesta problema. I és important que això es faci arribar al conjunt de la ciutadania, perquè a hores d'ara tot el sector, dissortadament, sembla tocat per una gran llosa; sembla que estigui sota una gran llosa, sota o a l'ombra –aquesta vegada, sí– de la sospita generalitzada de la mala utilització d'aquest Fons. I entenem que convé posar cada cosa al seu lloc i començar a resoldre els problemes. Però sense reconèixer quins han estat els errors, és molt difícil esmenar-los.

Per això hem fet un plantejament doble: que el Parlament constati aquells elements que defineixen la situació dels Fons ocupacionals; i tot un seguit de propostes per arreglar tots i cadascun dels que, al nostre entendre, són els elements bàsics. I així, hem volgut que aquest Parlament prengui l'acord de constatar que hi ha hagut descontrol: descontrol en la gestió dels Fons públics, descontrol en la gestió dels Fons ocupacionals. Descontrol, que és una de les causes, no l'única, però una de les causes que han fet que aquests recursos no hagin arribat a la destinació que tenien, que es poder

donar noves oportunitats a les persones sense feina per trobar feina. Perquè no ho oblidem: tot el que estem parlant té al darrere una realitat, i és que busquem, cerquem que aquests Fons serveixin, siguin utilitzats per al que estava previst, per donar noves oportunitats a la gent que està a l'atur per trobar feina a aquells llocs de treball que els empresaris ofereixen i que avui no poden cobrir perquè, senzillament, malgrat que tenim 170.000 persones inscrites, encara no poden tenir aquesta formació.

No ho diem nosaltres, exclusivament, que hi ha hagut descontrol. Ho ha dit la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances; ho han dit els promotors, funcionaris o contractats laborals del Departament de Treball; ho han dit alguns, no tots, alguns delegats territorials del Departament de Treball, i curiosament, també ho ha dit la comissió interna que va estudiar el cas Pallerols i les seves repercussions, la comissió interna d'Unió. Per tant, crec que no li costarà massa a la majoria reconèixer, no tan sols el que han dit instàncies públiques, sinó el que han dit, fins i tot, propis organismes que han tingut algun nivell d'informació sobre aquest tema.

La segona constatació que creiem que el Parlament ha de fer, és la de deplorar la imatge que dona Catalunya per com s'està produint aquesta situació. I amb això em sembla que hi ha una veu autoritzada que ja ho ha dit abans que nosaltres: la del president Pujol. El president Pujol va dir que aquest era penós, i que això era una taca per a Catalunya. Doncs, bé, no el deixin com una persona que el que diu no ho recolza el seu Grup. Recolzin aquesta deplorable imatge de Catalunya que el mateix president de la Generalitat ja ha assenyalat en públic. És el que diem, deplorar la imatge que Catalunya dona, ha donat en aquesta tema davant dels organismes europeus.

Assenyalem, també, la necessitat, i constatem la manca de diligència del Govern –i vegin que és prou acurat el terme: «manca de diligència del Govern»–, que malgrat haver tingut informació fa més d'un any que s'estava suspenent de manera preventiva la tramesa de fons des dels fons europeu a Catalunya han estat dos anys negant la evidència, i fins que al final ha sortit amb una resposta: hem tingut de començar a córrer. I ara ens trobem que no tan sols tenim suspesos preventivament recursos, sinó que s'ha arribat, ja ha arribat a un acord el Govern de la Generalitat de bloquejar recursos, i tenir suspesos, amb una quantia de 1.002 milions..., i tenir-ne suspesos, a expenses de més estudis, 5.000. És, doncs –ho constatem–, un tema com aquest.

Hem fet també un segon bloc de propostes en positiu, un bloc de propostes i d'instruccions al Consell Executiu, allò que si nosaltres tinguéssim la responsabilitat començaríem a fer, allò que no és la primera vegada que ho diem, però que d'alguna manera convé que es refermi. El primer: posin-se a treballar realment, amb promptitud, amb celeritat, per desbloquejar tots els recursos. A nosaltres no ens satisfà la idea que ja estan tranquils perquè han bloquejat 1.002 milions; no ha d'haver-hi ni una sola pesseta bloquejada, han d'arribar totes a Catalunya, i per tant, han de treballar per desbloquejar aquests recursos.

El segon tema és canviar de soca-rel la normativa de repartiment dels fons. La que utilitzarem per a l'any 2001 és la mateixa, corregida amb poquetes coses –molt poques i no substancials–, que va servir per a l'any 2000, que és hereva de la que va estar funcionant durant tot aquest període; no hi ha hagut canvis substancials en la normativa. Per tant, proposem un canvi consensuat socialment d'aquesta normativa.

El tercer punt és que posin en marxa l'Observatori del Mercat de Treball. Miri, com poden publicar, com poden dir que van a fixar prioritats per a la formació ocupacional si no han fet un estudi en profunditat d'aquest tema? Van signar fa més de dos anys amb els sindicats la creació d'un observatori i a hores d'ara no està. Plantejem que es posi en marxa i que serveixi per orientar i dirigir la programació del 2001, perquè aquest no és un plantejament aparatista, és una necessitat; si no es coneix la realitat difícilment es poden prioritzar les actuacions.

El quart punt és crear un veritable Servei Català d'Ocupació, quelcom que ja hem repetit fins a la sacietat, que vostès s'han negar a fer-ho de manera reiterada, però que hi tornem a insistir perquè aquí és on es troba també una de les bases del mal funcionament que hem tingut.

El cinquè, negociar un pla de formació ocupacional per al 2001, fixant objectius. Sense objectius no es pot fer avaluació; sense objectius no es pot discriminar adequadament l'assignació de recursos, només es reparteixen subvencions; sense objectius no es pot fer una tasca de govern. Així, doncs, el lògic és que això estigués inserit dintre del Pla català de formació professional, però no podem esperar els dos anys i escaig que trigarà encara que el Consell Català de la Formació Professional elabori aquest Pla. És, doncs, necessari aquest tema.

I per últim, els proposem una cosa molt senzilla: és que facin una avaluació quantitativa i qualitativa del que ha estat la formació el 1999 i el 2000. I quan diem quantitativa i qualitativa volem dir una cosa molt clara: per què han servit els diners que s'han repartit? Quanta gent s'ha col·locat d'allò que ha estudiat? No que ha trobat un contracte, perquè en un mercat de treball on hi ha 1.400.000 contractes, que 40.000 persones trobin feina no és significatiu. El significatiu, a l'hora de valorar el sistema de formació professional i ocupacional, és que trobin feina d'allò en què la societat hem esmerçat recursos. Aquesta és l'avaluació que han de fer, aquesta és la que no s'ha fet mai i aquesta és la que li demanem: del 1999 i del 2000, perquè serveixi per conèixer on estan els errors i es puguin rectificar.

Sabem, coneixem que és molt probable que rebutgin aquest tema. Ho rebutjaran per qüestions formals; han vingut rebutjant totes les propostes des de fa molt temps. Però és molt probable que aquest Govern que rebutja aquestes coses l'únic que estigui demostrant amb aquest rebuig és que s'incapacita per solucionar-les. Qui no vol veure els problemes, no podrà mai..., i no els vol reconèixer, no podrà mai fer-se el lideratge amb la solució dels mateixos; en tot cas, seguirà sent la seva responsabilitat.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds, i per defensar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, el conjunt d'esmenes que poso a consideració de l'il·lustre diputat senyor Rañé i de tots vostès vol expressar també una seriosa col·laboració amb la seva important Moció. A més a més, sóc de l'opinió que estan en sintonia, les esmenes que proposem des d'Iniciativa per Catalunya-Verds, que estan en sintonia, dic, amb la seva contundent interpellació de l'altre dia, contundent en la forma i contundent també en el fons, en el contingut del seu discurs; una interpellació que –sempre al meu parer– no va ser corresposta, una vegada més, amb una adequada explicació per part del senyor conseller de Treball.

Prego, doncs, al propietari de la Moció que vegi les meves paraules i la meva sintaxi, com no podria ser d'una altra manera, com una forta aproximació al seu text i amb un intent de més correspondència amb el discurs de l'altre dia; esmenes que més o menys indiquen el que hem dit les forces de l'oposició durant tot aquest afer que s'ha anomenat «el cas Pallerols», que no s'ha caracteritzat, al nostre entendre, mai per un descontrol sinó per una intencionada manca de control institucional i administratiu.

I aquesta és la intenció de la nostra primera esmena, que també vol situar que han estat les persones del món del treball les principals perjudicades en els seus drets i en les seves necessitats. Dic això perquè tinc la impressió que molt sovint hem exercit una lluita des de l'oposició ferma en el sentit polític, però que poques vegades els subjectes destinataris dels fons han estat tan presents com en la nostra legítima i necessària denúncia.

Aquesta és una situació que, d'una vegada per totes, clama que sigui resolta amb les formes més convenients de clarificació –com diu la nostra esmena i com hem dit les forces de l'oposició–, perquè tot indica que es pot córrer un risc, el risc d'una indissimulada posició de punt final –de *punto final*–, que sempre en altres latituds, i per altres històries que no tenen res a veure amb això, ni paral·lisme tampoc, que sempre han deixat un regust amarg i fortes i molt negatives seqüeles a la gent i a la política.

Senyores diputades i senyors diputats, és conegut que nosaltres hem denunciat, al costat dels grups parlamentaris de l'oposició, també des de l'anterior legislatura, el tortuós afer que ens ocupa, però a la vegada hem posat l'accent simultàniament en la necessitat de la sortida, en el deure de desbloquejar aquesta situació, perquè aquesta malaltia afectava, de ben segur i de quina manera, la política. Però aquesta malaltia, a més, qui afectava més era els destinataris dels processos formatius, i a més d'això, de la qüestió moral, afectava la condició concreta de les persones en els seus drets i també en els seus deures: del dret i del deure a la formació. Precisament per això Iniciativa per Catalunya-Verds hem fet contínues propostes de desbloqueig que el conseller, que el senyor conseller no entenia, ni els

seus ajudants l'hi aclarien, ni el Govern català semblava interessat a indicar-li, al conseller, l'oportunitat de donar sortides encara que fossin d'emergència.

Primer vam dir, nosaltres, que el conseller de Treball agafés un determinat protagonisme en aquesta història, a manca de l'encara *non nato* Consell de Treball Econòmic i Social. I en relació amb aquest instrument, fins quan s'abusarà de la nostra paciència?, perquè a aquest diputat se li va prometre el desembre passat que a primers de maig de 2000 començaria a funcionar el Consell de Treball Econòmic i Social. I el mes de març, el senyor conseller de Treball va prometre també a aquest diputat que seria després de vacances. I més tard –sempre seguint el fil de la nostra proposta–, vam parlar de la necessitat que una comissió de diputats negociï amb les autoritats comunitàries una sortida al problema.

Ambdues propostes sortien d'una tècnica limitada, és a dir, de la necessària denúncia com única literatura: que l'oposició no té responsabilitats en el cas Pallerols és cosa sabuda, però al nostre entendre sí que té l'obligació, el deure i el dret de fer propostes constructives en aquesta direcció.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, res de personal en la nostra reprovació del conseller de Treball, que figura en l'última esmena que proposem; més encara: personalment em desagrada. Que no és personal sembla una obvietat, i em desagrada perquè el conseller Franco és el *chivo expiatorio* d'una situació que, principalment, no ha creat; pitjor encara!: tot indica que ha rebut cops durs de certes lluites de família, que jo lamento. No obstant, el conseller, en tant que home de govern, no solament no ha clarificat el problema, sinó que aquest s'ha enfosquit encara més, i el senyor conseller l'ha enfosquit, ell, més encara.

Estem parlant d'un problema que no té implicacions domèstiques solament, sinó que s'ha desplaçat a l'escenari de la Unió Europea i ha deixat Catalunya –perdó per la metàfora– amb el cul al descobert. Així, doncs, el conseller o no ha governat el procés o no li han deixat governar-lo. És més: el conseller ha faltat a la veritat, perquè primer va dir que la notícia que venia de Brussel·les era d'un periodista; després, que eren 400 milions; després, que era una «burda» campanya de l'oposició.

Precisament, l'informe que vam tenir accés ahir diu moltes de les coses que nosaltres denunciem. I de pas recordo el que diu avui el *Diari de Girona*: que el senyor Pallerols apunta, qui sap..., amb la seva intenció, qui sap si amb raó o sense, a certa força política i a la conselleria de Treball.

En qualsevol cas, el conseller ha preferit la disciplina de partit i la solidaritat de Govern. Són, evidentment, valors importants, clar que sí, però que tenen un límit ètic i moral –un límit ètic i moral. I en aquest sentit, vull recordar el plantejament socràtic que ens recorda Plató: «L'objectiu dels metges no és la medicina, és la gent.»; l'objectiu dels polítics no és la política, és la gent. I en relació amb això, el conseller de Treball s'ha equivocat de manera tossuda o ha deixat entrar l'enemic a la caserna o estava dormint.

Senyores diputades i senyors diputats, he llegit –no sé on, ara– que aquesta última part de l'esmena no es recolzarà, que ens veurem les cares demà per veure si s'amplia el diapasó de la reprovació.

Personalment, no crec que sigui contradictori per la senzilla raó, trista i lamentable, que si el Consell Executiu és, òbviament, el responsable polític, el conseller de Treball n'és el responsable polític en la part que li correspongui i en tota la part tècnica que li correspongui. Estimat diputat senyor Rañé, amb aquesta Moció..., perdó, amb aquestes esmenes de col·laboració i d'aproximació, tingui la meua simpatia a la seva Moció, i espero atentament les seves conclusions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre la utilització i control dels recursos del Fons social europeu presentada pel diputat Josep Maria Rañé tindrà el nostre suport ple, també amb les esmenes transaccionals a què arribi, doncs, amb el Grup d'Iniciativa-Verds. Els fets han conduït a una situació en què això seria un debat avançat del que monogràficament tindrem ocasió de fer demà i demà passat. Per tant, no m'entretindré a avançar arguments dels que caldrà posar sobre la taula, demà en aquesta cambra; simplement, algunes petites reflexions amb relació a la proposta del diputat Rañé.

En general, doncs, estem d'acord amb la necessitat de millorar tot el que és el tractament de la informació amb relació a la Comissió Europea, el que s'ha de presentar a la Comissió Europea: el tema de la reforma de la normativa legal per accedir a aquests cursos; el tema la necessitat de crear un observatori del mercat de treball que, d'una vegada, relacioni l'oferta amb la demanda per part de l'empresariat dels llocs de treball; el tema que tot això s'hauria de vincular a un servei català d'ocupació que fos eficient, i que hi hauria d'haver un pla de formació per a objectius. Per tant, el contingut de les propostes és clar i, d'alguna manera, avança allò que, probablement, demà debatrem en aquesta cambra.

Hi ha l'element de l'esmena del diputat López Bulla amb relació a la possible reprovació del conseller. Tindrem ocasió també de parlar-ne demà. Nosaltres creiem que, efectivament, el conseller té responsabilitats a la fase final del problema, perquè no ha utilitzat la seva autoritat per establir una transparència total, per tal que es pogués analitzar quines eren les qüestions que heretava de l'anterior etapa i, fins i tot, no ha utilitzat la seva autoritat per depurar responsabilitats internes que entenem que, a la vista de l'informe de l'interventor general de la Generalitat, hi són. Continua havent-hi membres de la Conselleria amb responsabilitats polítiques i, probablement –o jo diria quasi segur–, alts funcionaris que tenen responsabilitats en una gestió que, vista ja i llegida –encara estic llegint pàgines, hi ha nombroses

pàgines de l'informe d'Intervenció—, ratifica que això és un autèntic caos, i que el cas Pallerols, segurament, segur, no és únic, perquè el model facilita clarament irregularitats una darrere l'altra. El llistat de controls, el llistat d'anàlisis, el llistat d'interrogants que es posa la intervenció quan entra en l'estudi d'aquest cas, demostra com és inviable que, fins i tot amb la voluntat de voler fer-ho bé, és inviable que es pugui tenir un control fiable de la regularitat, de l'acció de les empreses o, en fi, de les entitats que donen aquests cursos.

Per tant, estem davant d'un pastís gormand, un pastís de les subvencions que permet a moltes entitats —no només, repeteixo, segurament, el cas Pallerols— plantejar-se l'accés a aquestes subvencions més com a forma de benefici que per, realment, ser utilitzades per a la finalitat que haurien de ser utilitzades, que és per als aturats.

És evident, doncs, que el conseller té responsabilitat, però aquesta responsabilitat és heretada d'una anterior, perquè aquest informe ho diu, l'informe de l'interventor; les dades i els avisos sobre mal ús ja vénen de l'any 94-95, i és el conseller de llavors, el Govern de llavors, el mateix president —que ho continua sent, el president de la Generalitat— qui havia de tallar a temps i havia de prendre mesures perquè, als primers símptomes del problema, s'hagués intervingut. Ho he dit en diverses ocasions però, com que és un tema recurrent, no tinc cap problema per repetir-ho. Hi va haver un debat fa tres anys, hi va haver una moció on es demanava una avaluació externa, es demanava una auditoria; es va aprovar parcialment la nostra Moció, no es va aplicar i ara, tres anys després, ens trobem com ens trobem.

Per tant, hi ha responsabilitats heretades del conjunt del Govern, és una responsabilitat col·legiada, col·legiada perquè es va advertir en el seu moment; aquesta cambra ja va fer, d'alguna manera, un monogràfic sobre el tema i, per tant, ja hi havia uns mandats sobre l'executiu. Si és l'executiu que no compleix aquests mandats, és el conjunt de l'executiu que és el responsable de la política de formació ocupacional. Per tant, esperarem a parlar-ne demà.

Sembla ser que el Grup Socialista no admet aquesta esmena del diputat López Bulla. En tot cas, la nostra anàlisi, la nostra visió sobre el problema és aquesta. En tot cas, tindrem ocasió també, al llarg de demà, de veure quines són les propostes alternatives. Crec —només avanço— que seria un error que algunes indicacions que es fan aquí —que jo hi estic d'acord i hi votarem a favor— s'interpretessin com que la forma de solucionar el problema és simplement que la repartidora —per dir-ho d'alguna manera— de les subvencions passés a mans d'agents semipúblics. Crec que aquesta no és la qüestió, aquesta no és la sortida del problema i, per tant, tindrem ocasió de debatre en profunditat quins models hi ha —que no crec que siguin coincidents— sobre quina és la sortida al model que ha fallat de base. I, per tant, com que no es tracta d'avançar esdeveniments, només repetir que el nostre vot —de moment— serà positiu a aquesta proposició, a aquesta Moció del Grup Socialista, tenint presents, doncs, les esmenes que pugui transaccionar amb el diputat Josep Lluís López Bulla.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó. Nosaltres creiem que la Moció presentada avui, després de la interpellació feta pel Grup Socialista, doncs, sol·licitàriem des del nostre Grup Parlamentari que aquestes propostes es poguessin afegir i que es retirés aquesta Moció per a demà, en del debat monogràfic que el nostre Grup Parlamentari va demanar, amb la màxima urgència, que es realitzés al més immediatament possible, donada la importància cabdal de crear un nou model de formació professional, sol·licitàriem al Grup del Partit Socialista que pogués retirar aquesta Moció per tal que demà, en el debat monogràfic, es pogués fer i es pogués analitzar, de forma extensa, el contingut d'aquesta Moció, donada la importància del tema que ens ocupa.

Moltes gràcies, senyor president.

En el cas que el Grup Socialista no volgués retirar aquesta Moció, nosaltres, el nostre Grup, ja els avancem que el nostre vot seria negatiu, en el sentit que demà és el dia que ens ocupa, demà i demà passat, amb un debat monogràfic, l'estudi del nou model, del nou sistema de la formació professional ocupacional a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor Rañé, sense cap falta de respecte, permeti'm que intervingui des de l'escó —vostè sap que és legítim l'escó i la tribuna, no és un desmereixement. Valorem molt la seva intervenció, no d'avui, sinó de sempre, en aquest hemicicle, però, realment —com s'ha dit aquí—, és que nosaltres creiem que aquest és un tema que ens aniria més bé a tots plegats poder-lo debatre demà. A la seva Moció hi han aspectes que podríem discutir i podríem, fins i tot, assumir amb lleugers retocs, però ens sembla que seria partir un debat que podria quedar més aprofundit si ho fem demà, aquí, entre tots, en aquest hemicicle. Mentrestant, pensem quines resolucions i quins plantejaments podem fer per fer allò que vostè ens ha demanat, per prendre nota; jo he pres nota molt detalladament dels consells que vostè ens ha donat i, sobretot, aquell que vostè ens diu que hem de prendre aquelles mesures necessàries perquè no es torni a repetir. Doncs, prendrem les mesures amb la participació de totes les persones que sigui necessari perquè això no torni a repetir-se.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se respecte a les esmenes, ha arribat a aquesta presidència una transaccional que ara suposo que explicarà l'illustre diputat, senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyor president, i també per a posicionar-me sobre la resta d'esmenes i sobre la petició de retirada de la Moció, tot plegat i amb el mateix temps. Dir-li al senyor López Bulla que –tal com, després, suposo que la Mesa comunicarà a tota la resta de diputats i diputades– hem arribat a algunes esmenes transaccionals amb part de la seves propostes, i una molt clara en el sentit d'afegir-ne, no tan sols la constatació de la manca de control que s'ha produït amb la gestió, sinó d'afegir que aquesta manca de control és la que ha impedit una utilització d'aquests congruent amb els drets i les necessitats de les persones i les empreses de Catalunya. Que, evidentment, tal com ja va posar de manifest el president de la Generalitat, hi ha una situació d'haver de depurar la imatge davant de l'Administració europea, que ha comportat aquesta falta de control, però que, també, com el Grup d'Iniciativa per part seva planteja, afegim que, fruit d'aquest tema, serà necessari obrir un procés de transparència que, mitjançant les formes més idònies d'investigació, clarifiqui la situació i les responsabilitats polítiques que es derivin, perquè si no, només ens quedaríem plorant o deplorant aquesta situació, i convé arreglar-la. I també, fer-li la crida al Govern que posi tots els recursos possibles per desbloquejar aquests fons ocupacionals. *(Remor de veus.)*

Nosaltres no acceptarem l'esmena que ens han plantejat reprovar el conseller de Treball. Bàsicament, per una raó, i és perquè entenem que, donat el període de temps que aquesta persona fa que ha assolit les responsabilitats i veient la durada d'aquesta situació, ens sembla que és més un problema del Govern que no pas aquest conseller, amb el qual també hem tingut discussions, i posem a la pròpia Moció que sotmetrem a votació que no ha tingut la diligència per arreglar els problemes. Nosaltres critiquem l'acció del conseller i del Govern per la manca de diligència a l'hora de resoldre el problema, però creiem que la reprovació és del Govern, i ho creiem també per una raó molt clara: cap Govern ha de tenir compartiments estancs. El Govern és una unitat, plural, però una unitat, i és el conjunt del Govern qui, en un cas com aquest, ha d'assumir tota la seva responsabilitat. No entenem que s'apliqui aquella cita que la mà dreta no sap què fa la mà esquerra, per més que una de les mans tingui una orientació plenament cristiana.

Creiem que, en temes de govern, tot el Govern es fa responsable de l'acció de tots els nivells. Així ho va declarar el mateix president de la Generalitat quan deia: «Jo em faig corresponsable d'allò que fan els meus consellers.» Doncs, bé, fixem les responsabilitats també en el conjunt del Govern. Aquest no és un tema que sigui d'un partit o d'una conselleria, només; és també un problema que pot afectar un partit i una conselleria, però que afecta, globalment, tota la gestió del Govern. Així, doncs, li manifestem que per aquestes raons no

acceptarem la reprovació que es planteja del conseller Franco. I dir-li al Grup del Partit Popular i al de Convergència i Unió, que ens han demanat que retirem les esmenes, que hem donat per suposada una cosa que m'agradaria que em confirmés: si demà passat ens voten això, nosaltres ho retirem ara mateix. Però és que demà passat, vostè ens donaran una altra excusa per no votar això.

Ara, si vostès aquí diuen que demà passat ens voten aquesta Moció, nosaltres la retirem; no tenim cap problema. Ara, si vostès ens diuen que no ens la votaran... Perquè això va ser escrit del 26, acceptat per la Mesa el dia 7; estem a dia 15, han tingut temps de fer esmenes i de plantejar-nos el seu posicionament. Si ens ho accepten, la retirem ara i divendres la posem a votació; si el divendres no ens ho han d'acceptar, és lògic que nosaltres defensem aquesta Moció i la proposem a votació. I és més: possiblement també serà lògic que part d'aquesta votació se la trobin en les nostres propostes del debat del divendres.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació –suposo, senyor diputat– incorporant-hi les esmenes... *–(el Sr. Rañé i Blasco diu: «Perdó...»)* Sí, és un detall que no havia dit, sí, sí–, incorporant-hi les esmenes transaccionals que ens han arribat. Per tant, sotmetem a votació el text de la Moció amb les esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Perdó, paro la votació. *(Veus de fons.)* Sí, senyor. Home! Molt bé. *(Pausa.)* No funcionava. Molt bé. Prego al serveis tècnics de la cambra que posin l'aparell en disposició que funcioni. *(Remor de veus.)*

Comença la votació.

(Persisteix la remor de veus.) Senyors diputats, prego paciència. Tornem-ho a provar.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha sigut rebutjada per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

El vint-i-quatrè punt de l'ordre... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Sí, senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. A l'empara de l'article 83, el nostre Grup Parlamentari volia fer una explicació de vot, que farà el meu company José Luis López Bulla.

Gràcies.

El president

Té la paraula. *(Veus de fons.)* Sí que n'hi ha, sí.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor Rañé, ja he dit a la meua intervenció anterior que les nostres esmenes eren de col·laboració i d'apro-

ximació, i vull agrair-li en aquest sentit l'intent..., la realitat que ha fet en incorporar les dues esmenes. Lamento, no obstant, que hagi estat rebutjada l'última, que plantejava la reprovació del conseller, per la senzilla raó que no trobo contradicció entre l'avui i el demà, el reprovar una part i el reprovar-ho tot o tot un Govern.

Per què hem votat afirmativament? Hem votat amb la confiança en demà, en l'ampliació del diapasó, primer; hem votat que sí perquè hem trobat l'equilibri entre el que és important de les esmenes incorporades i el que era menys important, i, definitivament, hem votat que sí per mantenir l'itinerari de l'oposició en tota aquesta història.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural (tram. 302-00056/06)

Passem –ara sí– al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament rural. La presenta el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, i té, per exposar-la, la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta. (*Remor de veus.*)

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que presentem com a conseqüència de la interpellació del Ple anterior sobre desenvolupament rural es refereix en set apartats a les diverses qüestions que nosaltres creiem que són bàsiques d'afrontar en aquest moment, algunes d'elles vinculades al Pla de desenvolupament rural, i altres no, però totes elles necessàries de ser posades damunt de la taula si, com hem manifestat en nombroses ocasions, tots plegats donem al món rural català, i particularment al sector agrari, la importància que té en benefici d'una Catalunya territorialment...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's. Esperí's, que semblen més importants alguns comentaris que no el que està dient vostè. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Vilalta i Oliva

Moltes gràcies, senyor president. Dèiem que en benefici d'una Catalunya territorialment més equilibrada, en què el món rural juga naturalment un paper molt important. Ens referíem, en el curs d'aquella interpellació, i també la setmana passada en una Comissió d'Agricultura en la qual vam tenir ocasió d'insistir en el tema, a la necessitat que tenim tots que el sector agrari català, columna vertebral de la nostra societat rural, no reculi, no disminueixi més del que ja ha disminuït fins ara, i no es perdi, en definitiva, més explotacions de les que ja s'han perdut fins ara.

No insistiré en la pèrdua d'actius agraris, als quals ens hem referit en sessions anteriors; és quelcom que tots percebem, almenys tots aquells que procedim de territoris de l'interior de Catalunya on l'agricultura continua sent, si no la més important, l'activitat econòmica de referència. I es perden, efectivament, actius agraris, i disminueixen, per tant, el nombre d'explotacions que per altra part considerem tan necessàries, naturalment, perquè la renda dels pagesos no fa més que disminuir d'uns anys ençà.

Em cuidaré molt de dir que la responsabilitat exclusiva en la disminució de la renda agrària sigui de la política feta des del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè no seria cert ni just. La renda agrària disminueix, naturalment, perquè el procés de globalització fa que els preus dels productes agraris siguin sotmesos a una competència ferotge, en el marc d'un mercat internacional cada vegada més globalitzat, però també per l'increment constant dels costos de producció, entre els quals juga un paper molt important l'increment del preu dels combustibles, dels carburants. Però no només dels carburants: dels carburants, dels fitosanitaris, de les llavors, dels plançons certificats i de tots aquells elements que al final acaben incidint, efectivament, en els costos de producció.

Un increment continuat dels costos de producció i una contenció també constant del preu dels productes es tradueixen, naturalment, en una disminució progressiva de la renda agrària, que els mateixos instituts d'estadística, el d'Espanya i el de la mateixa Generalitat de Catalunya, constaten i repeteixen any rere any, en aquests darrers anys. Una pèrdua del 16% de renda agrària l'any passat, l'any 99, que se suma a una pèrdua del 13% de renda agrària el 98, i així progressivament, de tal manera que, de la caiguda d'aquesta renda agrària, en deriva, doncs, una dificultat molt gran per part de molts pagesos per poder continuar al front de les seves explotacions.

I, en canvi, tots hem dit i hem repetit moltíssimes vegades que és un objectiu gairebé de caràcter nacional aconseguir que les explotacions agràries de Catalunya –en aquest moment unes setanta mil– no disminueixin més, perquè la seva disminució posa en greu perill la preservació de l'equilibri en el nostre territori i, des de molts punts de vista, el territori mateix. L'abandó del món rural facilita que els incendis forestals, quan es produeixen, avancin i desolin el nostre territori, cremant milers i milers d'hectàrees. Hem de fer, encara que només sigui per això, el possible i l'impossible perquè el conjunt del territori de Catalunya sigui un territori poblat i l'espai rural de Catalunya continuï tenint pagesos que se'n cuidin i que el gestionin, i que les explotacions familiars agràries, que han estat des de sempre el model pel qual hem optat molt majoritàriament en aquesta cambrà el conjunt de les forces polítiques, continuïn sent la columna vertebral d'aquest món rural.

En el primer punt de la Moció, instem a obrir un procés de negociació amb les organitzacions sindicals agràries per habilitar un sistema d'ajudes que permeti compensar aquest increment continuat i constant dels costos de producció.

En el segon punt demanem que es porti al Parlament de Catalunya un nou pla de reestructuració del cooperativisme agrari –si es vol, de modernització del cooperativisme agrari–, que superi aquella etapa d'una actuació per perdigonada a través de molt petites subvencions per arribar a moltes cooperatives i que faciliti d'una manera clara, incentivi d'una manera clara els processos de concentració i de participació del sector cooperatiu en els processos de transformació i comercialització dels productes, per poder accedir per part dels pagesos, naturalment, al benefici afegit que produeixen els processos de transformació i comercialització de les seves pròpies produccions.

En el punt tercer, i en el marc del sistema d'indemnització compensatòria, fer un tractament diferenciat i clar per al que són les zones d'alta muntanya, que tenen, certament i d'una manera objectiva, unes dificultats més clares en la continuïtat de les seves activitats agrícoles i ramaderes del que les poden tenir altres zones, també desfavorides, però en molt millors condicions climatològiques i orogràfiques que tenen les zones d'alta muntanya.

En el punt quart, insistir en la necessitat d'incentivar les produccions de qualitat, i no solament de qualitat, sinó també en la línia de preservar al màxim possible la seguretat agroalimentària de Catalunya. Dèiem l'altre dia a la Comissió d'Agricultura tots els portaveus dels grups polítics que Catalunya gaudeix en aquest moment, certament –i vull dir-ho avui aquí, des de la tribuna–, d'un nivell altíssim de seguretat en el subministrament dels aliments a la població, hi ha un altíssim grau de seguretat en el consum agroalimentari. Però, si cal, cal esmerçar encara més mesures de control, que introdueixin més garanties, no solament des del punt de vista d'abocar productes de més qualitat al mercat, sinó productes encara més segurs que la seguretat que ja pot haver-se aconseguit en aquest moment.

En el punt cinquè, advoquem, naturalment, per l'elaboració d'una sèrie de plans estratègics que afecten les principals produccions, començant pel sector porquí, que és el que aporta més a la producció final agrària, continuant pel sector de la fruita dolça, de l'aviram o del bestiar boví, per saber exactament què és el que hem de fer en una perspectiva a mitjà termini: convé impulsar noves instal·lacions, noves explotacions en cada un d'aquests productes?, convé frenar-ho?, convé retenir-ho?, convé reconvertir-ho?, i en quines condicions?

En el punt sisè, un impuls clar, ja no a la posta en regadiu de noves zones –que també–, sinó en aquest punt, i avui específicament, a un incentiu clar al que són transformacions; dit d'una altra manera: modernització dels sistemes de regadiu en els regadius històrics. No fa gaires dies es presentava un artefacte capaç de mesurar el volum necessari d'aigua que cal abocar, doncs, a unes fruiteres perquè el nivell d'eficiència en la producció d'aquelles fruiteres sigui excel·lent. Bé, doncs, això costa uns diners, això cal fer-ho d'una forma organitzada, hem de saber quant volem dedicar-hi i amb quin ritme i a quines zones, i naturalment han de ser els pagesos els que prenguin la iniciativa de fer-ho, però hem de tenir també molt clar, des del punt de vista de l'Administració, fins a on volem arribar.

I, en el punt setè, dos apartats: un primer, instant la presentació del *Llibre blanc* del sector agrari, que el Departament d'Agricultura deu haver realitzat ja, després de tot un ampli període de consultes amb el sector, i, en conseqüència, la formació d'una ponència conjunta que permeti elaborar, ara, amb la participació de tots els grups polítics –igual que tots els grups socials i econòmics han participat en l'elaboració del *Llibre blanc*–, participa, tots els grups polítics, en l'elaboració d'una llei d'orientació de la política agrària de desenvolupament rural de Catalunya que contempli el conjunt d'accions degudament pactades i consensuades, de tal manera que totes les forces polítiques s'ho puguin considerar propi, del que han de ser les bases d'actuació en matèria de política agrària i de desenvolupament rural per part del Govern de Catalunya i per part, també, dels actors socials en el període del mig i del llarg termini, tan llarg termini com sigui possible, si el consens entre tots plegats és prou ampli.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, que ha presentat esmenes –igual que Convergència i Unió–, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Popular hem presentat dues esmenes a la Moció del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi. Faré el posicionament i la defensa d'aquestes esmenes i, en tot cas, ja anunciar que hem arribat a algunes transaccions, que suposo que després hi farà referència l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta, però per economia de temps ja avanço que, a aquestes esmenes transaccionals –amb què també hi ha un acord amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, nosaltres hi donem suport, però sí que voldria fer una referència que hi ha una esmena que, nosaltres –després en faré l'exposició; és, concretament, al punt setè–, sí que deixarem igual que en el seu text original i, en tot cas, ja serà el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi qui es posicioni al respecte d'aquesta esmena.

En primer lloc, dir que, nosaltres, quant a les paraules que ara pronunciava l'il·lustre diputat que m'ha precedit, podríem estar d'acord amb quasi la totalitat de la seva exposició. Sí que dir que, quant a les possibilitats, en els propers anys, que té Catalunya, amb la nova Agenda 2000, amb el Pla de desenvolupament rural i amb tot el que comporta –i, l'altre dia, teníem una compareixença en la mateixa Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca–, hem d'aprofitar-ho i hem de poder aprofitar-ho amb un mecanisme, com és la Llei d'orientació de política agrària que tant n'hem anat parlant en el decurs d'aquesta legislatura. Però hi ha d'altres aspectes que, d'alguna manera, també s'hi pot treballar; també s'han de treballar des de la Conselleria d'Agricultura; també s'han de treballar amb les organitzacions professionals agràries i també són i estan en aquesta Moció, que podria ser molt més àmplia, encara que tan

sols es podria subscriure el que és la Llei d'orientació de política agrària futura.

Sí que hi ha alguns aspectes que nosaltres en discrepem, senyor Vilalta, i discrepem, concretament, en tres dels punts de la seva Moció. El primer dels punts, quan parla d'un procés, d'obrir un procés de negociació per tal d'habilitar un sistema d'ajudes destinades al que és complementar, d'alguna manera, des de la comunitat autònoma, des de Catalunya –des de la mateixa Conselleria–, el que és aquesta pèrdua de renda i, principalment, donada aquesta pèrdua de renda, com fa a la seva exposició, pel que és els carburants, pel que són els adobs, pel que són els fertilitzants.

Creiem que hi ha un acord prou ampli a nivell de l'Estat espanyol, que, a aquest acord, finalment, s'hi han sumat totes les organitzacions professionals agràries i que, en tot cas, també ha estat per part de les comunitats autònomes ben vist o ha estat, d'alguna manera –i ha tingut el seu debat–, en les mateixes taules sectorials amb les diferents comunitats autònomes i el mateix Ministeri d'Agricultura. Per això, no ho creiem necessari; en tot cas, tant de bo es pugui donar algun tipus d'ajuts, es pugui donar algunes compensacions, com ja s'ha fet, d'altra banda. Ens consta que s'ha fet un acord amb el sector pesquer pel que fa referència a les taxes que, d'alguna manera, paguen a ports de la Generalitat, via subvencions, les confraries de pescadors.

Al cinquè punt, vostè parla d'un pla estratègic de produccions agràries a Catalunya, i aquí volíem discrepar, també, i volem discrepar perquè creiem que no podem analitzar, avui dia, el sector de l'aviram o el sector porcí o el sector del bestiar boví, solament des de Catalunya, amb una política –i empraré les seves mateixes paraules que emprava a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– de «globalització». És a dir, no podem mirar solament casa nostra sinó que hem d'anar a un espai molt més gran; a l'espai, en tot cas, estatal i, també, amb el que són les interprofessionals. Però, també, el que li vull dir és que aquests són aspectes que, d'alguna manera, han d'anar recollits a la mateixa Llei d'orientació de política agrària, que han d'anar despleats, després, reglamentàriament, per aquesta.

I el sisè punt que no hi podem estar d'acord és quan parla de la modernització progressiva dels regadius tradicionals –i vull explicar-me, perquè, si no, es podria interpretar d'una altra manera, no?, en tot cas–: hi ha una llei, hi ha lleis –hi ha legislació– per al que és modernització de regadius; hi ha possibilitats, a través de l'Estat espanyol, a través de la Generalitat de Catalunya, però, en tot cas, hi ha un aspecte que és que els regants, que les comunitats de regants, que les col·lectivitats de regants, han d'implicar-se en aquesta modernització. Hi ha una part que han de finançar aquestes col·lectivitats de regants, i no creiem nosaltres que sigui des de l'Administració pública sinó que el que ha de fer l'Administració pública és donar els mecanismes perquè s'hi puguin acollir, aquests regants, i, en tot cas, no ens consta que avui hi hagi col·lectivitats o comunitats de regants que estiguin fent peticions al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que no s'estiguin atenent. Un altre aspecte és quan parlem de finançament del que són aquestes obres de millora de regadius i de regadius tradicionals a Catalunya.

I vaig acabant, ja, senyor president, per dir que, pel que fa referència als aspectes de les esmenes que s'han fet, tant per part del nostre Grup com pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, estariem d'acord amb el punt segon, per al que és un nou pla de cooperativisme agrari; estariem d'acord amb aquells aspectes, no de modificar sinó de complementar –que quedí clar!, és a dir, allò que no s'ha fet que es faci– indemnitzacions compensatòries en zones deprimides, per dir-ho d'alguna manera, de Catalunya; que també estariem d'acord amb el que és aquesta garantia, aquesta qualitat de les produccions, i, finalment, en l'última de les nostres esmenes, nosaltres hem dit que, abans del 31 de desembre, es presenti aquest Llibre blanc de l'agricultura, que es presenti davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'aquest Parlament, perquè tots els Grups Parlamentaris també hi puguem dir la nostra, no?

I, pel que fa referència a aquesta esmena, que em sembla que quedarà viva i que, en tot cas, dubto que el Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, després del seu posicionament, l'accepti, no?, creiem que és important. Si observem el Llibre blanc de l'agricultura, si es presenta el Llibre blanc de l'agricultura abans del 31 de desembre de l'any 2000, immediatament –lògicament, immediatament–, encara que nosaltres hem discrepat d'aquest procés, és a dir, creiem que es podria fer a la vegada el llibre blanc de l'agricultura i la llei d'orientació de política agrària..., però, en tot cas, aquest és un aspecte del passat, i ens hem de centrar en el que tenim, ara, damunt de la taula. És per això que nosaltres diem que es presenti, durant el primer trimestre, és a dir, ens avancem a un acord, d'alguna manera, que hi va haver a la Comissió d'Agricultura, entre diferents Grups i que, d'alguna manera, vindria a dir que, amb això, aniríem al segon trimestre, la presentació d'aquesta llei d'orientació de política agrària; avançar-ho un trimestre, per si podem i som capaços, entre tots els Grups, d'arribar a un alt grau de consens per tirar endavant aquesta llei d'orientació política agrària tan important i necessària per al futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Vilalta, estem en una Moció que el seu antecedent, fa quinze dies –rec que vostè hi ha fet referència–, s'ha vist ampliada, completada –aquell debat interessant que van tenir vostè i el conseller fa quinze dies en aquest Parlament–, amb la compareixença del mateix conseller en la Comissió d'Agricultura, en què, pel temps, vam poder desglossar molt més detalladament coses que en la seva intervenció –per cert, valorem molt positiu el to... Van sortir dues coses: una, que es coneixen de molt temps, i, dues, que coincidien en molta part de la problemàtica, de la política que va de fer Catalunya en el sector agrari.

Penso que això és positiu, que hi hagi temes tan important; permeti'm una petita broma: que es vegin igual des del sol que des de l'ombra. Per tant, penso que això és positiu per al sector.

Dit això, amb tota la cordialitat i el respecte que li tinc, senyor Vilalta, penso que vostè va fer una intervenció interessant, constructiva, amb un to que li valorem i li agraïm, i el conseller també li va reconèixer en aquell moment. I avui podria semblar que el recolzament total o parcial de la Moció podria canviar aquest esperit –que, en el fons, hi estem d'acord–, i voldria dir que no és això, que, en l'essència de la preocupació –que també coincidia, en molta part, amb la intervenció del conseller–, hi estem absolutament d'acord.

Però és evident que hi ha temes de lletra que, des del Govern, doncs, es poden acceptar o no acceptar en funció del seu possible compliment i que vostè admetrà, i aquest sentit que, a més a més, el conseller li va fer globalment al final de la intervenció, que vostè s'oferia per al diàleg permanent, per consensuar la llei propera d'orientació al màxim possible, el mantenim i, des del nostre Grup, li continuo reiterant aquesta disponibilitat de diàleg, de concert, amb aquests temes importants en el sector agrari català.

Dit això, penso que hi ha unes esmenes –que ha presentat el Grup Parlamentari Popular i que ha explicat i ha defensat l'illustre diputat senyor Fabregat; dues del nostre Grup– que, bàsicament, no canvien l'orientació, en absolut, de la Moció i, com que, la Moció, l'ha defensada vostè, no em voldria entretenir massa, atès el moment que som i que els il·lustres diputats també deuen pensar que aquesta Moció no s'allargui excessivament, sinó en allò que no li podem donar recolzament, que em sembla que és el que val la pena, i vostè es mereix una explicació.

En el punt primer, el tema de carburant. Ho ha explicat bé –i amb profusió de dades– el senyor Fabregat, i hi ha hagut un diàleg que nosaltres hem valorat molt positiu amb el Ministeri en aquest sector; hi ha hagut un diàleg amb els sectors, i l'hem de continuar mantenint, hem de continuar mantenint una cosa que vostè demana: obrir diàleg, és a dir, mantinguem el diàleg, perquè hi pot haver noves situacions que hàgim d'analitzar i fer prospectives de què es pot fer –nosaltres, el Ministeri de les Administracions i el sector– perquè l'impacte dels carburants sigui al màxim de mitigat.

Però obrir una cosa que ja estem fent i sobre la qual s'han fet passos positius, amb un compromís pressupostari que podria venir darrere –que vostè no el quantificava–, que en aquest moment no sabem o no tenim, ens sembla que, amb la voluntat de l'esperit que el diàleg s'ha de mantenir amb els sectors i amb el Ministeri, no li podem donar suport, literalment, a la proposta d'aquest punt número 1.

A quin altre punt no li podem donar suport? També ho ha explicat molt bé, per cert, l'illustre diputat senyor Fabregat: en el tema de promoure, d'acord amb els sectors, plans estratègics en promocions agràries i aquella sèrie de sectors. N'hi ha alguns –ho va explicar el conseller en la seva compareixença; ho va dir més de passada per falta de temps en la interpellació aquí, al Ple, però sí en la compareixença de la Comissió, amb rela-

ció al tema de plans estratègics– ja en marxa i el mateix conseller va explicar concretament el tema de la fruita dolça i l'acord o el conveni fet amb l'entitat Catalonia Qualitat sobre aquest sector i que aquest pla estratègic ha de ser un punt de partida per dotar les empreses fruiteres dels nivells de competitivitat necessaris. També està prevista, com ja és tradicional en aquest sector, la col·laboració de l'IRTA.

També va anunciar l'honorable conseller un pla estratègic en el sector de l'oví, que comença en aquests moments, i comença, ja, a haver-hi contactes amb el mateix sector, bàsicament amb la sectorial d'Unió de Pagesos, amb Joves Agricultors, amb Ramaders de Catalunya, amb Federació de Cooperatives, Asfa, Gremsa, Anafric, etcètera. Cap on s'orienta aquest pla estratègic del sector de l'oví, perquè les dotacions en matèria de sanejament d'oví i cabrum siguin més eficaces i les concertem amb el sector, per la millora de les estructures de les explotacions i per la millora en la qualitat dels productes i els mercats? Dos sectors clars que ja estan en la línia dels plans estratègics que vostè proposa; d'altres..., sense renunciar que hi hagi moments en què s'hi pugui incidir, no sé si el porcí o el tema de la importància del mercat, a què feia referència, també, el senyor Fabregat, és un tema en què des de Catalunya puguem fer un pla estratègic, però, sense tancar-nos en el futur, penso que ja hi ha iniciats uns plans estratègics amb uns sectors i amb un treball ja en marxa.

I, en el tema de regadius, miri, també ho ha explicat molt bé el senyor Fabregat: és evident que..., és que les coses són com són –les coses són com són. En regadius, el DARP ha de fer i fa promoció, pedagogia de la millora quant a l'ús de menys aigua, d'estalvi d'aigua. Però què hi ha en marxa? Els mateixos regants han de ser els que han de sol·licitar-ho; és com una demanda a la carta, no?, per dir-ho d'alguna manera, per dir-ho en un sentit que es pugui entendre clar.

En aquest moment, jo diria –si tinc aquí els papers...– que hi ha unes 4.000 hectàrees ja en estudi des de Regsa. Concretament hi ha: modernització de regadius de la sèquia de Bellmunt –que vostè ho deu conèixer perfectament, perquè són sectors d'aquests–, l'horta d'Oliana, de Benissanet; la modernització de 4.000 hectàrees en zones del canal d'Urgell; també a Regsa sabem que ha arribat un avantprojecte que seria un projecte pilot de concentració parcel·laria i amb reg de pressió, amb menys consum d'aigua, a Linyola, entre les comunitats de regants del 5 i 20 del canal d'Urgell..., 4.000 hectàrees que estan ja a demanda i que s'estan fent.

Per tant, esperit de la seva proposta: coincideix amb el del Govern, i coincideix que un pla no es pot concretar si no hi ha la vinculació del mateix sector. Tot i així, des d'aquí li repeteixo la primera intervenció...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Iglesias i Sala

Acabo en un segon.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Iglesias i Sala

Donarem suport a la transacció a què hem arribat en aquells punts que són essencials; el perquè d'on no li podem donar suport, i, en tot cas, sí manifestar que veuríem amb bons ulls que acceptés les esmenes del Grup Popular, que, en tot cas, el mateix conseller va expressar la seva voluntat de presentar la Llei d'orientació dintre del primer trimestre de l'any que ve; per tant, aquesta voluntat, s'aprovi o no s'aprovi, el Govern la tirarà endavant.

Gràcies, honorable president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Procuraré ser breu, però no perquè consideri que el tema no s'ho mereix, que no és així –al contrari–, sinó perquè entenc que de fet del que es tracta és de posicionar-se sobre la Moció que ha presentat el senyor Vilalta, i que bàsicament estem d'acord en la majoria dels punts, però que voldríem fer una reflexió més general, tenint en compte que el títol de la interpellació parlava del desenvolupament rural, i, clar, evidentment, és una interpellació que s'ha dirigit al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però hi hem trobat a faltar algunes altres reflexions no relacionades necessàriament amb els aspectes de la producció.

De fet, ja saben els senyors diputats i les senyores diputades que tenim una comissió d'estudi sobre el món rural on les dificultats que constatem que tenen les persones que viuen en aquests indrets és precisament que no són només problemàtiques relacionades amb la seva activitat productiva, sinó amb moltes altres problemàtiques, podríem dir, d'accés a l'educació, a les noves tecnologies, problemàtiques que són probablement més socials i que estaria bé que s'hi fessin polítiques des de totes les conselleries del Govern.

No obstant això, com deia, estem d'acord amb els punts que planteja el senyor Vilalta i, en concret, pensem que està bé que es plantegin com a reflexions que es fan en el marc..., aquí a Catalunya. El senyor conseller parlava que no podem perdre de vista que ens movem en un marc europeu; el senyor Vilalta també ho deia –de fet, tots hi estem d'acord–, però moure's en un marc europeu no vol dir no poder plantejar polítiques des d'aquí del nostre país.

Pensem, per exemple, que en els aspectes..., en el punt 3, quan es parla d'indemnitzacions compensatòries, es parla en concret de com fer compatible l'activitat en el món rural amb la preservació del medi ambient o dels espais naturals, la protecció ambiental i faunística que diu aquí. No pot ser que ara això es visqui com una confrontació; no pot ser que els pagesos tinguin por

que es faci un PEIN al costat de casa seva, perquè no tenen clar que això no els suposi perjudicis. Per tant, és important que ho anem valorant conjuntament, no només des d'Agricultura, sinó també, per exemple, des de Medi Ambient.

A la resta..., en els punts de l'1 al 6, doncs, hi estem d'acord, però al que és el punt 7 nosaltres tenim d'entrada un dubte i, després, una opinió contrària al que s'expressa aquí.

El dubte és sobre la pressa aquesta de presentar el Llibre blanc. Ens sembla que abans que es discuteixin els pressupostos del 2001 és molt difícil que ho puguem discutir. Ens consta que s'ha anat treballant, que s'hi ha participat molt en totes les comarques i que el treball que s'hi ha recollit, doncs, deurà ser molt interessant; ja tenim ganes que vegi la llum, és cert, i perquè a més a més a partir d'aquest Llibre blanc s'han de poder desplegar moltes altres propostes. Però potser aquesta proposta que es fa des del Grup socialista és exagerada quant a termini.

I en l'últim paràgraf, que no té número, però que nosaltres és on dèiem que teníem un punt de discrepància, es planteja constituir una ponència conjunta per elaborar la Llei d'orientació de la política agrària. Ens sembla que per elaborar aquesta Llei no necessàriament..., o no és tan important que constituïm una ponència conjunta, sinó que hi participin els sectors i que hi participin els sindicats, que hi participi també qui ha participat en l'elaboració del Llibre blanc. I ens sembla que constituir una ponència conjunta podria retardar tot aquest procés.

Per tant, no sé com quedarà al final, si s'accepten esmenes, si no s'accepten esmenes..., però, en tot cas, nosaltres no donaríem suport a aquest paràgraf, que pot ser que sigui el segon paràgraf del punt 7 o el punt 8, o no sé com s'ha d'enumerar, i llavors demanaríem una votació separada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per posicionar-nos sobre l'esmena que presenta el diputat socialista senyor Ramon Vilalta, una moció que entenem molt positiva, molt raonada, a més a més necessària, precisa...

Bé, pel que fa al primer punt de la Moció, de fet aquest Parlament, a la Comissió d'Agricultura, ja va prendre un acord, doncs, no fa massa temps respecte a la conveniència de prendre les mesures i d'instar el Govern de l'Estat perquè prenguéss les mesures corresponents per tal de paliar els efectes que la pujada dels carburants –i també els fertilitzants, apunta aquí el senyor Vilalta– ocasiona a la renda, a la pèrdua de renda dels pagesos, dels agricultors, dels ramaders del nostre país.

Tothom sap que els mercats agraris avui estan interven-guts en bona part per les polítiques de protecció que

practica la Unió Europea, amb l'objectiu de garantir la viabilitat..., perquè avui l'agricultura –tots vostès ho saben– és un sector estratègic, l'agricultura és un sector que ha tenir una especial protecció per raons econòmiques, però també per raons socials. És des d'aquest punt de vista que hem de considerar, considerem inadmissible, per dir-ho d'alguna manera, la pujada del preu del gasoil agrícola, del preu dels fertilitzants, que ha augmentat al voltant del 60% en el transcurs dels darrers mesos. Davant d'aquesta realitat, doncs, no ens ha d'estranyar que la renda agrària precisament hagi caigut de manera continuada en els darrers tres anys i els pagesos, en aquest període, hagin perdut un 16%, ni més ni menys que un 16%, de la seua renda, i no cal dir que els augments dels costos afectaran negativament la renda d'aquest mateix any.

Compartim també el segon punt, compartim amb el senyor Vilalta el segon punt d'aquesta Moció, un punt que reclama que, d'acord amb la Federació de Cooperatives, i també d'acord amb les principals organitzacions professionals agràries, es puguin incentivar els processos de fusió de les cooperatives, per tal que puguin millorar la transformació i la comercialització, puguin ser més competitives, en definitiva, i millorar la transformació i la comercialització dels productes agraris.

Pel que fa al tercer punt de la Moció, ens preocupa..., és un tema que ens preocupa també. Ahir, amb motiu del debat d'una interpellació relativa als plans comarcals de muntanya, en parlàvem. El paper de les indemnitzacions compensatòries de muntanya a Catalunya té un pes específic molt i molt petit; parlàvem que la mitjana o l'assignació, diguem-ne, que fa el Govern de la Generalitat pel que fa a indemnitzacions compensatòries de muntanya, és a dir, aquella agricultura que es practica en les situacions més complicades, en situacions, doncs, molt difícils, s'allunya, dèiem, un 26,5% de la mitjana europea.

Si, a més a més, tenim en compte que dins indemnitzacions compensatòries de muntanya hi posem comarques de tota mena, comarques fins i tot que no tenen el perfil, entenem, d'aquestes característiques d'agricultura i ramaderia d'alta muntanya, encara fa que els recursos, doncs, que s'hi esmercen siguin més minsos. I, per tant, aquí cal una modificació d'aquests sistemes, com proposa el senyor Ramon Vilalta.

Al punt 4, estem completament d'acord a impulsar aquesta legislació pròpia pel que fa, doncs, a la qualitat de les produccions, pel que fa a garantir el compliment dels criteris que estableixen els consells reguladors i garantir, també, la seguretat alimentària, sense oblidar els drets dels consumidors.

Al punt cinquè, exactament igual: promoure l'elaboració d'uns plans estratègics de les principals produccions agràries.

Pel que fa al punt sisè, el nostre suport a la Moció proposada pel senyor Vilalta pel que fa a la modernització progressiva d'aquests regadius tradicionals a Catalunya.

Pel que fa al punt setè de la Moció, veiem, com deia la diputada Bet Font, molt difícil, molt complicat que es pugui presentar en aquest Parlament, abans de la discussió del Projecte de Llei de pressupostos per al 2001,

el Llibre blanc de l'agricultura; ens consta que s'ha fet un treball molt acurat per part del Departament d'Agricultura, però també per part de tots els sectors que hi han intervingut, i ens consta que ha estat molt i molt acurat, aquest treball que s'ha fet al conjunt del territori, però ens sembla molt difícil de poder complir que es pugui presentar en aquest Parlament, perquè precisament els pressupostos ja han entrat en aquesta cambra.

I, pel que fa al punt setè, nosaltres, doncs, també demanaríem aquesta votació separada, precisament perquè la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Parlament va prendre un acord per instar el Govern de la Generalitat a presentar, al llarg del primer trimestre, és a dir, el mes de març, un projecte de Llei marc d'orientació de la política agrària a Catalunya. Per tant, com és obvi, si hi ha un pronunciament d'aquesta cambra legislativa catalana i, a més a més, si el Govern, com ens consta, està disposat a complir i el mes de març presentarà en aquest Parlament aquesta Llei d'ordenació de la política agrària catalana, no ens sembla ara el més correcte haver de constituir aquesta ponència conjunta, que, d'altra banda, el que faria seria tenir una actitud dilatòria, tenint en compte que el mes de gener és inhàbil parlamentàriament i que serà molt més ràpid que el Govern presenti aquest projecte de llei, a més a més, perquè el mateix Parlament així ho ha decidit, així ho ha manat, a proposta d'una proposició no de llei presentada pel nostre Grup, que hi van donar suport els grups de Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya-Verds i que s'hi van abstenir el Grup socialista i el Grup Popular.

Hi ha una esmena que sembla que el Grup Popular ara demana que sí, que sigui en forma de projecte de llei marc d'orientació de la política agrària; doncs, bé, endavant, perfecte. En tot cas, l'esmena diu el que ja va acordar la Resolució de la cambra, la Resolució de la Comissió d'Agricultura, perquè el que demanava és que es presentés el mes de març de l'any 2001, i el mes de març és el primer trimestre; per tant, el mes de març el Govern ha de presentar aquest Projecte de Llei.

Sense res més a afegir, el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció en tots els seus punts, i mantenim aquesta votació separada de la segona part del punt setè.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se en les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores i senyores diputats, s'han presentat esmenes al punt segon, tercer, quart i setè en els seus dos «pàrrafs». Nosaltres mantindríem els punts que no s'han esmenat –per tant, el punt primer, el punt cinquè i el punt sisè–, malgrat les discrepàncies que s'han anunciat.

Respecte al punt setè, en els seus dos «pàrrafs»... (*Algú diu: «Paràgrafs.»*), paràgrafs... (*Veus d'«Ara!»*), al segon, que reclama la constitució d'una ponència conjun-

ta, i que els diversos grups s'han pronunciat, tots ells, en el sentit de no compartir aquesta voluntat del Grup socialista, assumiríem l'esmena del Partit Popular, que estableix un termini fins al 31 de març perquè es presenti en forma de projecte de llei.

I respecte als altres quatre articles als quals s'han presentat esmenes, hauríem formulat unes transaccions amb el Grup de Convergència i Unió i el mateix Grup Popular que serien del següent tenor. Si vol les hi entrego...

El president

Les hi demano...

El Sr. Vilalta i Oliva

...o si no, les llegeixo.

El president

Les hi demano; per escrit i signades, si us plau, quan pugui.

El Sr. Vilalta i Oliva

Signades per mi; els altres portaveus no...

El president

Me les signaran després...

El Sr. Vilalta i Oliva

Però, si li sembla, les llegeixo jo mateix perquè en quedi constància i...

El president

Molt bé.

El Sr. Vilalta i Oliva

...que vegin els portaveus, doncs, que és el que s'havia pactat.

El president

Molt bé.

El Sr. Vilalta i Oliva

La primera de les esmenes transaccionals seria entre la primera del Grup Popular i el punt segon de la Moció, i diria el següent: «Presentar durant el primer trimestre de l'any 2001 davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca un pla de modernització del cooperativisme agrari que incentivi els processos de concentració i la participació cooperativa en la transformació i comercialització dels productes agraris.»

L'esmena número 2 ho seria entre la primera del Grup de Convergència i Unió i el punt tercer de la Moció, i diria el següent: «En el marc de les indemnitzacions compensatòries per a zones desfavorides i de muntanya, es dedicarà una part de l'aportació de la Generalitat a la creació d'un complement específic per a zones agrícoles i ramaderes d'alta muntanya.»

La tercera ho seria entre la número 2 del Grup de Convergència i Unió i el punt 4 de la Moció, i diria el següent: «Constatar l'alt grau de seguretat agroalimentària de què gaudeix Catalunya en aquests moments, alhora que instar el Consell Executiu a extreure els controls per assegurar encara més als consumidors la qualitat dels productes agrícoles i ramaders així com la seguretat agroalimentària.»

I l'esmena número 4 ho seria entre el primer paràgraf de la número 2 del Grup Popular i el primer paràgraf del punt setè de la Moció, i diria: «Presentar al Parlament de Catalunya abans del 31 de desembre de 2000 el Llibre blanc que ha elaborat el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el sector agrari català.»

Per tant –concloent, senyor president–, mantindríem els tres punts que no han estat objecte d'esmenes; en el punt setè assumiríem l'esmena del Partit Popular al segon paràgraf, i en tots els altres punts hauríem arribat a transaccions que jo ara li entrego a la Mesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A veure, només un petit dubte, senyor diputat, per aclarir-ho. En el punt setè hi ha una esmena transaccional, en el primer paràgraf, i en el segon queda assumida l'esmena número 2 del Partit Popular.

El Sr. Vilalta i Oliva

Exactament.

El president

És així? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Per tant, sotmetem a votació, tal com ha estat explicitat, el text de la Moció: que el punt 1 queda igual tal com està redactat, el 2 és fruit de la primera transaccional, el 3 és fruit de la segona transaccional, el quart és fruit de la tercera transaccional, el cinquè i el sisè queden iguals, el setè en el primer paràgraf és una nova transaccional i el segon paràgraf assumeix l'esmena del Partit Popular.

Hi han votacions separades?

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Crec que es podrien proposar dues votacions. Una, del punt primer, cinquè i sisè, i després tota la resta, que la resta quedaria amb les transaccions i amb l'esmena assumida, també, per part del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi. Gràcies.

El president

Molt bé.

Alguna votació separada més? (*Pausa.*) No? Molt bé. Doncs, per tant, ara sotmetem a votació el punt número 1, el número 5 i el número 6 del text de la Moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara sotmetem a votació la resta del text de la Moció, que incorpora les esmenes transaccionals més l'esmena del Grup Popular en l'últim paràgraf del número 7. Senyor Camp, ho té clar?

Comença la votació.

La resta del text ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta, la formula Esquerra Republicana de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió d'inversions de l'Estat destinades a Catalunya (tram. 317-00138/06)

Té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quina avaluació fa, el Govern de la Generalitat, dels pressupostos de l'Estat i quines són les previsions de les partides amb relació a Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, dels pressupostos de l'Estat, entenem que les aportacions que s'han de fer, per tal que es compleixin els compromisos que, per part de l'Administració central, hi ha respecte a les grans infraestructures d'aquí a l'any 2004, hi són. Una altra cosa és que tinguem la nostra

queixa respecte, per exemple, a una cosa que volem tornar a discutir, respecte a l'arribada del TGV a l'aeroport o bé que ens queixem d'un retard concret o específic, en el cas concret de la carretera de Cervera a Igualada, però, per la resta, les partides que necessitem pel TGV a l'aeroport, el Llobregat, etcètera, hi són.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula, l'il·lustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Catalunya representa aproximadament el 16% de la població a l'Estat, el 19% del producte interior brut i pels volts del 23% de l'esforç fiscal, però el cert és que, des de l'any 82 fins a l'any 2000, les inversions de l'Estat sempre han estat per sota d'aquests percentatges, primer, amb uns pressupostos discriminatoris per part del Partit Socialista; ara, amb el Partit Popular, i gairebé sempre, amb vostès, Convergència i Unió, votant-hi a favor. De fet, mai no s'ha complert, ni tan sols l'Estatut que parla d'una mitjana entre població i esforç fiscal: sempre s'ha estat per sota de la mitjana espanyola per habitant, fins i tot, en el període anterior als Jocs Olímpics de l'any 92. En 18 anys, això dona un escassíssim 7% de mitjana, que en els últims anys puja a l'11%, si hi incorporem empreses públiques i entitats gestores de la Seguretat Social.

Nosaltres ens demanem com poden acceptar, vostès, que l'Estat inverteixi, de cara l'any vinent a Madrid, més de la meitat del que inverteix a Catalunya, i, a més, que la majoria de la inversió, concretament, sigui per a l'AVE, que no és regionalitzable, perquè també se'n beneficien altres comunitats autònomes. Sense l'AVE, la inversió per l'any 2001 a Catalunya és amb prou feines superior al 7%.

El cas de l'aeroport és escandalós, i de jutjat de guàrdia, des de fa anys; 137.000 milions de pessetes pel nou aeroport de Madrid, per 37.000 milions de pessetes per continuar ofegant l'aeroport d'aquí.

Aquests són uns pressupostos –diguem-ho clar– insolidaris amb Catalunya, perjudicials per al teixit productiu català i per al benestar material de la nostra societat. Són, una vegada més, un fre a la modernització real del país i un tap per al seu desenvolupament futur. Senyor president, fa massa anys que vostès van a Madrid amb la boca plena i en tornen amb les mans buides. La seva capacitat negociadora i d'influència a Madrid no la fan servir, malgrat els seus discursos per fer país. Si vostès voten a favor d'aquests pressupostos de misèria i companyia per a Catalunya, això els farà corresponsables d'aquesta misèria i aliats, companys de viatge, de la seva companyia, i aquestes seran males notícies per a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, nosaltres tots aquests anys que vostè ha dit que hem tingut un pressupost, unes inversions

per sota de la mitjana espanyola, si alguna vegada s'ha arreglat, ha estat precisament en les èpoques en què nosaltres hem tingut una capacitat de negociació més important, més alta, cosa que, malgrat, doncs, les dificultats actuals, polítiques, ara passa. Perquè nosaltres l'any passat vam tenir un 14,2, que és el que hem tingut més mai, mai n'havíem tingut tant, i aquest any tenim un 13,5, que és la segona vegada que n'hem tingut més durant tots aquests anys –concretament des del 82– i que, a més, en realitat és més d'un 13,5, si afegim una obra molt important, però com que es farà pel sistema alemany no és en el pressupost, que és concretament el túnel de Vielha.

A part d'això, en aquest pressupost, que ja estic d'acord amb el que ha dit vostè –excepte en allò del jutjat de guàrdia que em sembla una frase, diguem-ne literària, una mica, en fi, una mica suada, si em permet l'expressió–, però, a part d'això, estic d'acord amb el fons de la qüestió, i estic d'acord, també, amb el d'Igualada-Cervera, però, a part d'això, el que li vull dir és que en aquests pressupostos ja hem aconseguit introduir una sèrie de coses molt importants, que ara li diré quines són.

Perquè, de totes maneres, malgrat tot, el que sí és segur és que durant els propers anys nosaltres sortirem amb una inversió alta, perquè, com li deia, tenim unes quantes grans inversions que està assegurat que es tiraran endavant: TGV, aeroport, depuradora, desviament del Llobregat, etcètera. Però ens hem de començar a preparar, i això sí que és en aquests pressupostos –la gent no s'hi ha fixat gaire–, perquè té una conseqüència immediata no gaire vista, no?, que són tota una sèrie de projectes nous. Perquè es tracta de fer inversions, però a més, abans, ja, amb tres o quatre anys d'anticipació, fer projectes, perquè després arriba l'hora de la veritat i no es poden fer les inversions. Per exemple, Projecte informatiu de l'autovia Abrera-Terrassa, vostè sap que el nostre Govern és partidari del quart cinturó, ja sé que hi ha certes oposicions, però el Govern n'és favorable; o bé, Projecte de l'autovia del marge esquerre del Besòs, és una empresa d'una extraordinària importància, una mica equiparable al que s'ha fet, concretament, al Llobregat; o bé el desdoblament, o bé l'accés a Martorell des de l'autovia del Baix Llobregat, o bé...

El president

Honorable president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre una proposta catalana de grans inversions en xarxes de transports i comunicació (tram. 317-00139/06)

La següent pregunta, i pel Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, la formula, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Voldríem saber, molt honorable senyor president, si les inversions estatals i, també, les autonòmiques que estem perdent en matèria d'infraestructures i, en particu-

lar, connexions aeroportuàries, ferroviàries i telemàtiques, les perdem per culpa d'adversaris exteriors o per manca de lideratge del seu Govern. Vull recordar-li, breument, que en la darrera dècada hem deixat d'utilitzar les transferències que l'Estat va fer pel desviament del riu Llobregat –que no s'ha fet– i la meitat dels 450.000 milions de pessetes del famós Pla delta. Només s'ha fet l'autovia del marge dret –com vostè ha dit–, però ni l'ample de via europeu fins al port ni l'entrada de l'AVE per l'aeroport ni –com he dit– el deslligament i encarrilament del riu s'han realitzat ni estan garantits per l'any 2004, tot i l'amenaça que aquests retards representen.

En concret, voldríem saber, i desitjaríem sincerament una resposta positiva, si vostès estan en condicions d'abonar les posicions que els està proposant l'alcalde de Barcelona amb relació a l'AVE i l'aeroport. Perquè, si és així, vostè podria tornar a parlar amb el senyor Aznar amb més força, i, aquest cop sí, plantejar-li una proposta catalana realment difícil de rebutjar.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, ja que fa referència a la presa de posició del senyor Clos –que, per cert, vaig veure que felicitava el ministre Montoro pel pressupost del Govern del PP (*veus de fons*)... Home...–, doncs, ja que fa referència a això, li he de dir una cosa: ja que vostè parla de l'última dècada –és clar, a l'última dècada, del 90 al 96, hi havia el Govern socialista– i vostè sap tant bé com jo, doncs, com anaven les coses, i, evidentment, hi van haver una sèrie de retards, però, justament, jo estic molt content perquè durant aquests últims temps sí que hem aconseguit uns compromisos fermes i que ja hi són, diguem-ne que ja no s'hi pot fer marxa enrere. Perquè en el TGV no es pot marxa enrere; a l'aeroport, tal com està, tampoc; al desviament del Llobregat, tampoc.

Per tant, em sembla una mica que aquest discurs del senyor alcalde –que, d'alguna manera, li agraeixo–, és una mica com allò que diuen els francesos de *voler au secours de la victoire*, és a dir, quan una cosa ja està feta, llavors dir que es faci això. Perquè, realment, aquests compromisos hi són i estan engegats.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula, l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Bé, vostè sempre tracta d'enfrontar-me amb el senyor Clos i, en aquest cas, no podrà; en aquest cas, no podrà. Miri, hem d'anar tots junts amb aquests temes.

Senyor Pujol, vostès, de vegades, sembla que prefereixen petites concessions de Madrid que no pas acords amples aquí, a Catalunya; per pragmatisme, sembla ser. Però no hi ha res pitjor que un pragmatisme que no sigui pràctic, que no es pugui dur a la pràctica. Ho hem vist en les desastroses perspectives d'inversió de l'Es-

tat a Catalunya per l'any 2001 –tenim un 26% de disminució en carreteres i un 21% de disminució en rodalia, i una mitjana baixíssima respecte a les altres autonomies–, i crec, molt francament, que els acords profunds i amples, aquí a Catalunya, són l'única via que ens pot donar no només petites concessions, sinó influència real en l'escenari polític espanyol, tal com està en aquest moment.

Deixi's d'obsessionar-se pel 2003 –ja ens en cuidarem entre tots, del 2003–, em refereixo que el poble de Catalunya traurà les seves conclusions i que Catalunya anirà endavant. És més, la seva figura, molt honorable president, si ara rectifica i es posa a l'alçada de les circumstàncies, de les exigents circumstàncies del present, en sortirà beneficiada. Deixi's d'obsessionar-se pel 2003 i pel partit, obsessió's pel present i pel país, obsessió's per l'agenda actual, que és actual i decisiva, tot i que l'haguem d'enfrontar amb el vent en contra, de moment. Dediqui's al present i al país. Parli en nom de tots, altrament, haurem dir: fins ara no governaven, ara ja ni ens representen; no representen correctament els interessos de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Mogut per la seva preocupació per la meua figura, però, de tota manera, deixi'm que de la meua figura me'n preocupi jo mateix i, entre altres coses, que em preocupi fent el que no havíem aconseguit durant tants anys, que es tinguin ara, ja, per dir-ho així, ben lligat –amb els dos problemes que abans he dit de l'aeroport i del TGV, i Igualada-Cervera–, però ben lligat, coses que abans no havíem pogut lligar.

És a dir, en el TGV, doncs, ja ho sabem que d'aquí al 2004 hi ha 600.000 milions de pessetes d'inversió, i això ja és un fet que, encara que es volgués, no es podria fer marxa enrere.

Sobre si continuar el tema de la Sagrera i tal, o fins i tot el tema de l'aeroport, que per mi és més important i més urgent, li reconec el tema de l'aeroport. Però, de tota manera, aquesta és una inversió que ja és, diguem-ne que està més enllà del punt de retorn, l'aeroport amb els 100-140.000 milions de pessetes que hi ha previst.

El desviament del Llobregat. Avui, perquè naturalment això, ho seguim de prop –no per la meua figura, sinó per l'interès de Catalunya–, avui s'han obert els plecs de la licitació –avui, concretament– del desviament del Llobregat. Es farà l'adjudicació el mes de febrer, començarà per allà el mes de juny, i això durarà cinquanta-un mesos –és una obra llarga.

La depuradora del Baix Llobregat, concretament, està engegada, va bé, d'acord amb els compromisos i d'acord amb els terminis establerts.

El que s'ha de fer en xarxa viària, amb l'excepció molt penosa –i que, a més, crec que en aquests moments hi ha responsabilitat greu del Govern central– de l'Igualada-Cervera, la xarxa viària en conjunt, s'està fent.

El tema del Port de Barcelona també està engegat –165.000 milions de pessetes–, i aquí s'ha aconseguit una cosa, que ja ens agradaria aconseguir a tot arreu tan bé com en aquest cas, perquè no sempre hi reeixim, que és un ajut europeu molt important. I el mateix es pot dir del port de Tarragona i es pot dir d'una sèrie de qüestions de telecomunicacions, o bé, per exemple, encara que sigui empresa privada, però amb un suport important nostre, concretament del Govern, tot el que fa referència a la xarxa de gas. Tot això no són petites compensacions...

El president

President, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures de comunicació terrestre (tram. 317-00142/06)

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per formular la seva pregunta, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, hem escoltat quina és la política del Govern amb relació a les xarxes de transport i comunicació de competència estatal que afecten de forma clau el nostre desenvolupament. Des del Grup de Convergència i Unió, sempre hem defensat l'actitud de lideratge que el Govern català ha desenvolupat i que també manté amb relació a les inversions estatals, reclamant-les, urgint-les, marcant criteris i negociant-ne l'execució amb el Govern de Madrid.

Voldríem, però, conèixer l'actitud del Govern amb relació a les infraestructures de comunicació terrestre, que són les infraestructures bàsiques per al desenvolupament, l'equilibri territorial i la qualitat de vida arreu del territori català. I en aquest sentit, senyor president, ens agradaria conèixer el volum inversor i els criteris bàsics per decidir la inversió a les diferents zones del país. També ens agradaria saber la importància d'aquestes inversions en els pressupostos o en el projecte de pressupost de la Generalitat per a l'any 2001, i així mateix, els principals projectes que, amb caràcter plurianual, s'engegaran, però que, per tant, per tenir aquest caràcter, s'aniran desenvolupant al llarg dels propers anys. És per tot això que li formulem la següent pregunta: quin és el capteniment del Govern amb relació a les infraestructures de comunicació terrestre?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, li vull dir que, en general, des del punt de vista de la inversió, en general, perquè vegi l'esforç que es fa d'inversió, malgrat dificultats pressupostàries,

hem passat de l'any 1990, 113.000 milions, a 294.000, en general –no dic carreteres ni ferrocarrils, només–, a 294.000, o bé del 2000 al 2001, si s'aprova el pressupost que hem presentat, passarem de 260.000 a 294.000. I això, en pessetes *per capita*, vol dir passar de 19.000 pessetes *per capita* l'any 90 a 52.000 aquest any, no?

Pel que fa ara, ja, concretament, a carreteres, tenim en compte la política d'equilibri territorial que volem fer i, per tant, fem dues coses. Per una banda, tenim unes responsabilitats molt importants de cara a les zones més poblades del país, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona; però també volem no deixar de banda tot el que són les àrees menys desenvolupades. Això ho veurà clarament: 103.000 milions de pessetes, per exemple, van a l'àmbit metropolità, concretament, l'any passat, 103.000 milions i..., evidentment, n'hi van molts menys a les comarques del Pirineu; però, en canvi, ara li donaré les dades *per capita* i veurà que la situació és prou equilibrada. Tenint present que donem 28.500 pessetes *per capita* –invertim–, resulta que a l'àrea metropolitana, amb 103.000 milions, n'hi toquen 24.000 pessetes *per capita*. O sigui que no molt per sota de la mitjana, cosa que, per d'altra banda, és lògic, que quedi per sota de la mitjana, vist que hi ha molts habitants.

Però anant al camp de Tarragona, ens trobem que aquestes 24.000 es converteixen en 28.000; a les comarques gironines, es converteixen en 29.000; a les comarques centrals, es converteixen en 35.000; a les comarques de ponent, es converteixen en 49.000; a les terres de l'Ebre, es converteixen en 65.000, i a les comarques del Pirineu, es converteixen en 74.000. Em sembla que dona una idea molt precisa, molt clara que, efectivament, es fa una política equilibrada en aquest terreny.

Per altra banda, el que sí que li vull dir és que, durant aquest exercici que ve, durant l'any que ve, millor dit –algunes ja han començat en aquest moment–, hi ha una sèrie de carreteres importants, internes de Catalunya –no els grans eixos, però, de tota manera, molt importants–, i en diré unes quantes perquè vostè, doncs, se'n pugui fer càrrec, no? Per exemple, la variant de Cardedeu i Rellinars del Vallès, amb 3.300 milions de pessetes, que ja s'està començant a treballar; la de Sant Sadurní d'Anoia a Martorell, amb 3.200; la variant de Reus, amb 3.100; la variant de Sant Quirze de Besora i Montesquiu, amb 2.700...

El president

Honorable president, ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió relativa a la integració dels immigrants extracomunitaris a Catalunya (tram. 317-00146/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Pujol, fa molt pocs dies, en un seminari a Barcelona, vam parlar del fet que serà el repte més

important de Catalunya al futur, les migracions, un fet molt necessari, molt complex, del qual els governants haurien de parlar amb una especial sensibilitat, i vostè, una vegada més, va vorejar la desqualificació quan va discriminar migracions per origen, si eren llatins o àrabs, va qüestionar temes ja regulats per acords governamentals, com els menjadors o l'ensenyament de la religió a les escoles, i va identificar de forma barroera islamisme amb fonamentalisme, xifrant-ho també en l'exemple de les nenes que abandonen les escoles als dotze anys. Què en pensa de tot això qui ha de governar Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

El que la governa, no? Bé, naturalment, amb molta altra gent. Escoltin, jo, em sembla que sempre quan volem entrar –diguem– en un tema d'una manera que no sigui només anar –diguem-ne– dient flors i violes, fàcilment pot haver-hi qui interpreti o vulgui interpretar que es diuen coses que no són les adequades. Però jo tinc una molt, molt llarga experiència de cinquanta anys en plantejaments de temes d'immigració i crec que mai no s'haurà pogut dir que no hagi tingut com a norma una cosa: la nostra política ha de ser d'integració –i ho segueix sent– i, per tant, una política d'integració, més enllà de discussions molt concretes i molt precises, està dominada, evidentment, per una actitud positiva. Per una banda, de defensa de la pròpia identitat del país, però, per altra banda, actitud d'obertura, d'actitud d'integració, simplement, d'ajudar a entrar tota la gent que ve de fora a través –per començar, evidentment– d'un reconeixement de drets, de drets fonamentals.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, malgrat que rebo exclamacions dels seus bancs, li dic qui ha de governar, perquè vostè, aquest tema, no el pot tractar com un pensador, com una persona que observa: és qui té més necessitat de ser extremadament curós; perquè és el tema més difícil que tenim al davant.

Vostè em parla d'experiència. Ja fa molts anys va cometre una rellicada similar. Li cito textualment un llibre seu, on diu que «l'home andalús no és un home coherent; és un home anàrquic, és un home destruït», i no continuo la cita perquè encara és més gruixuda. En aquesta conferència, vostè va discriminar –torno a dir– migracions segons origen, va qüestionar peticions que estan ja en vies de realització per acords governamentals des de l'any 92, va citar qüestions que equiparen tot un corrent de pensament religiós al fonamentalisme –que també en podríem parlar molt a casa nostra–; això és el que nosaltres li plantejem. Té una comissió de migracions al Parlament, on se li ha plantejat que comparegui; avui mateix té una conferència sobre aquest

tema a un institut oficial. Jo li demano que, d'aquí en endavant, sigui governant i no sigui, en aquest sentit, falsament provocador.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

He explicat cinquanta vegades aquesta frase que vostè diu i, per als que no m'hagin volgut acceptar les explicacions, em sembla que eren prou clares; sempre, a més, me n'he excusat, per si algú no entenia, malgrat tot, la meua explicació, ni la forma ni el context en el qual jo deia allò. Per als que no ho volien acceptar, me n'he excusat cinquanta vegades, fins i tot, a Andalusia, més d'una vegada. Ara, tornant ara al tema actual, miri, la nostra política diu: primera, igualtat de drets fonamentals; segona, preocupar-nos que hi hagi cohesió social al país, la qual cosa vol dir, doncs, entre d'altres coses, un bon desenvolupament de l'estat del benestar i, evidentment, una definició clara de drets i deures d'uns i d'altres, de la gent que rep la immigració i de la gent que ve de fora; crear expectatives de futur –crear expectatives de futur– per a tota la gent que viu a Catalunya, evidentment, també per a la gent ve de fora, i mirar d'elaborar un projecte comú que pugui ser assumit –almenys aquesta és la intenció i el meu desig, i en això treballarem–, que pugui ser assumit per tothom.

Home, les migracions són diferents i, per tant, els tractaments també són diferents. És evident que, per exemple, la immigració sud-americana és diferent de la immigració magrebina. I, per tant, aquests tractaments..., també hi ha d'haver uns certs aspectes, uns tractaments diferents. El tema religiós, es vulgui o no es vulgui, és un fet molt important, i només li demano que repassi les cites de pensadors àrabs i de pensadors musulmans –musulmans, no integristes– que hi donen la importància que hi donen perquè en té; i, per tant, no tindria sentit que nosaltres no tinguéssim en compte això. En canvi, amb d'altres, doncs, hem posat la insistència –què li diré?, doncs, en qüestions de tipus lingüístic o bé en qüestions de tipus social, o bé, en algun cas –i espero que no m'ho interpreti malament–, amb el fet que hi ha algunes immigracions –i no pas les magribines– que vénen en grups organitzats, que hem de vigilar molt de prop, des d'un punt de vista de seguretat ciutadana. I tot això són fets irrefutables i, per tant, perdó...

El president

Senyor president... Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'orientació del Govern després del congrés del principal partit que li dona suport (tram. 317-00148/06)

Té la paraula, ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina serà l'orientació del Govern després del congrés del principal partit que li dona suport?

El president

Moltes gràcies. Molt honorable president, té vostè la paraula.

El president de la Generalitat

La mateixa que fins ara. (*Rialles*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Doncs, senyor president, vostè comença aquesta nova etapa molt malament, perquè ja li puc dir que vostè dirà que serà la mateixa, i nosaltres, des del Partit Popular, diem que tractarem, evidentment, que això no sigui així. Perquè els últims mesos, senyor president, vostès han trobat a les inèrcies congressuals les excuses per a determinades contradiccions, determinades accions o desorientacions del Govern de la Generalitat de Catalunya. Malauradament, al llarg dels últims mesos, hem pogut constatar, des del Parlament i des del mateix Govern de la Generalitat, determinades contradiccions en els seus discursos, determinades contradiccions entre el que es diu i entre el que finalment s'ha de fer. Un govern de Catalunya que pensava massa en les inèrcies congressuals, que obria debats per aquesta raó, obria debats de reformes a l'Estatut i a la Constitució, que feia plantejaments sobiranistes o anunciava aproximacions a Esquerra Republicana, per exemple, que mai es podien materialitzar. I tot això, senyor president, això ja forma part del passat, i ara allò que hem de fer és superar aquest discurs de la contradicció, de vostè i del seu Govern per passar al discurs de la conciliació.

Això significa conciliar l'orientació particular de la política de Convergència Democràtica amb l'orientació de la política general del Govern de Catalunya. Això significa que, per conciliar, el que cal és deixar d'atacar sistemàticament un partit polític que, finalment, ha de recórrer a ell perquè li doni estabilitat a Catalunya. Això significa tenir clar que el portaveu del Govern de la Generalitat pot compatibilitzar les seves funcions amb la Secretaria General de Convergència Democràtica, si hi ha també compatibilitat de discursos i no hi ha confusions institucionals. Per això, senyor president, s'ha obert, després d'aquest congrés, un nou marc també en la relacions polítiques a Catalunya i en aquest Parlament. I si no hi ha aquesta conciliació que li demano i que li exigim tot el Partit Popular, serà molt difícil que el Partit Popular el pugui ajudar a superar les seves contradiccions. Perquè hi ha un Partit Popular de Catalunya que ha fet al llarg de l'últim any molt més per l'estabilitat a Catalunya que el mateix Govern de la Generalitat i perquè, evidentment, el que cal, el que toca ara, senyor president, és asserenar-se i conciliar-se.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Exactament, no sé exactament què em diu què hem de fer. Però, no, no..., m'ho imagino, m'ho imagino. I, per tant, li diré que si és el que m'imagino, realment, això ja és la cançó de l'enfadós, no? Perquè, en realitat, no sé quantes vegades li hem contestat això, que ho hem fet, que ho fem i que ho farem. Miri, ni el Govern de la Generalitat, ni el Grup Parlamentari, ni Convergència Democràtica –que es refereix al Congrés de Convergència–, ni Convergència i Unió han demanat, per exemple, la reforma a la Constitució, no ho han demanat. Hem demanat canvis en l'aplicació, d'acord amb criteris –que ho he explicat mil vegades, mil vegades–, d'acord amb criteris perfectament assumits pel Tribunal Constitucional. Això és el que hem fet.

Davant d'això diu: «ara hem de canviar». Home, ja m'aniria bé que canviessin, per una cosa: perquè és que el Partit Popular no ha dit ni piu, no ha contestat, és que ni ha contestat; la qual cosa gairebé, gairebé, gairebé és allò que se'n diu una falta –allò que dèiem abans– d'urbanitat. Nosaltres, evidentment, hem dit que si seguim sense rebre cap mena de resposta..., i a més, em diu: escolti, nosaltres aquesta legislatura volem fer això, i a veure fins on arriba. Però sí que hem dit, és clar, que si mai no hi hagués, si resultés que finalment ni la moderació ni la bona educació que tenim ni l'esforç de diàleg no serveixen per res, evidentment que, en el país, no únicament en aquest Parlament, hi haurà un dia..., i no parlo de Convergència ni d'Unió, ni de Convergència i Unió, sinó que també per part –segur, molts, segur– de moltes altres forces polítiques –i no deixa de ser simptomàtic, per exemple, que ahir mateix es votés una comissió per estudiar això–, es digués: escolta, potser no cal que..., en fi, més enllà de la bona educació, més enllà de la moderació, més enllà del diàleg i més enllà de tot el que vostès vulguin i de l'assumpció de responsabilitats, potser hem de començar a veure si hem de posar les bases d'una reivindicació futura diferent.

Però això ni avui ni demà ni demà passat no passarà, evidentment, i per tant, si algun canvi hi ha el faran vostès, i si vostès el fan, simplement ens avisen i en prendrem nota i ja veurem què passa. Però nosaltres hem dit sempre això que li acabo de dir i si cal li repetiré totes les vegades; perquè no sé si vostè s'adona quantes vegades ha fet la mateixa pregunta en aquest mateix Parlament. De tota manera, estic a disposició de tornar-li a explicar això mateix d'aquí a quinze dies si és que vostè ho creu convenient, però li explicaré el mateix.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de millora de la carretera C-1313 d'Oliana a Adràll, de Ribera d'Urgellet (Alt Urgell) (tram. 310-00083/06)

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu. I la primera la formula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i l'adreça al molt honorable senyor Pere Macias, conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la carretera comarcal 1313, avui C-14, és un eix fonamental per a la connexió nord-sud de Catalunya i una via preferent d'accés al Pirineu i al Principat d'Andorra. Aquesta via, que suporta una intensitat mitjana diària de vehicles de les més altes de Catalunya, entre 6.500 i 10.500 vehicles, pateix un alt índex de sinistralitat, especialment en el tram que voreja l'embassament d'Oliana degut al seu traçat manifestament deficitari.

Com vostè sap, l'estat actual de la carretera C-1313 posa traves i impediments molt importants al progrés social i econòmic d'aquesta comarca, també de la seva zona d'influència, raó per la qual han estat nombroses les peticions, manifestacions d'alcaldes, d'ajuntaments, del Consell Comarcal de l'Alt Urgell, del mateix Govern d'Andorra, de sectors econòmics i de la població en general, per fer realitat, amb caràcter prioritari, el projecte d'arranjament integral d'aquesta via.

Quines mesures i actuacions –li pregunto, conseller– ha dut a terme el Govern de la Generalitat per donar compliment a la Resolució del Parlament favorable a l'arranjament integral de la C-1313, avui C-14?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el que nosaltres hem fet és el que s'ha de fer quan es vol tirar endavant l'execució d'una infraestructura important, que és tirar endavant, encarregar, donar l'ordre d'estudi perquè es faci el primer pas, que és la redacció de l'estudi informatiu que es fa conjuntament amb l'estudi d'avaluació d'impacte ambiental. I per tant, en aquests moments, això que s'ha fet ja fa uns quants mesos, i justament, amb el sentit de donar compliment al que demanava aquest Parlament, es troba ja en fase molt avançada d'elaboració i ja puc anunciar a la cambra que no sé si serà abans de final d'any, perquè fer una exposició pública que agafi els dies de Nadal sempre penso que és una falta de respecte als ciutadans i a les institucions que hi puguin concórrer, però, si no, serà el primer trimestre de l'any que ve que sortirà a informació pública per fer possible la participació institucional i ciutadana a la redacció d'aquest projecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Efectivament, vull entendre de les seves paraules que el projecte de millora i condicionament de la carretera 1313 entre Oliana i Coll de Nargó està acabat i està presentat, tal i com deia la

Resolució aprovada per aquest Parlament; vull entendre que aquest projecte, doncs, està enllestit; en tot cas, vostè ja m'ho confirmarà.

D'altra banda, dir-li també que des del Departament que vostè, doncs, és titular s'ha anunciat una inversió per a l'arranjament d'aquesta via d'uns 12.000 milions de pessetes aproximadament. Només el tram que va de Coll de Nargó a Adràll, calculen vostès que necessita una inversió d'uns 9.500 milions de pessetes. Tenint en compte que aquesta obra s'ha de fer en cinc anys, ha d'estar acabada d'aquí a cinc anys, i que vostès en el Projecte de llei de pressupostos només inclouen 500 milions de pessetes per al túnel de Montan i una actuació de millora del ferm, calculen que amb aquests cinc anys vostès poden posar aquesta inversió i complir el manament d'aquest Parlament? Amb cinc anys estarà enllestita aquesta actuació? Posaran aquests més d'11.000 milions de pessetes en els propers quatre exercicis pressupostaris?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, al senyor diputat i a altres membres de la cambra no se'ls haurà escapat que el senyor president, abans d'abandonar l'hemicicle, m'ha vingut a comentar i m'ha dit: «escolta'm...» En una de les respostes anteriors, ell volia anunciar a la cambra la voluntat que aquesta fos també una de les obres –igual com són altres obres– que pensem proposar amb finançament específic. I per tant, en el moment en el qual tinguem redactat no només l'estudi informatiu, que és el que tindrem ara, i posteriorment al qual cal redactar el projecte... –tot això ens porta encara un any de feina administrativa–, doncs, esperem disposar d'aquesta autorització per fer una mesura de finançament extraordinari –digui'n si vol sistema alemany, digui'n una altra fórmula– de manera que aquest capteniment que vostè expressava, aquesta voluntat del Govern –i penso que també de la societat de les comarques beneficiades– pugui ser possible i, efectivament, doncs, per aquest període, per aquest 2005, tinguem en funcionament la totalitat d'aquesta obra.

Per tant, el projecte, el tràmit administratiu ens portarà encara un any de feina. Per això encara que l'any que ve hi hagués pressupost difícilment el podríem gastar, i no cal; però en canvi sí que caldrà, òbviament, fer aquesta autorització que hagi de permetre aquest finançament especial –repeteix–, com el Govern ha anunciat ja en altres obres, de manera que aquest objectiu del 2005 es pugui veure aconseguit plenament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00098/06, 310-00099/06 i 310-00100/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera sobre la recuperació de les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre als municipis de Mediona, Sant Quintí i Font-rubí. Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president. Voldria acumular les tres preguntes, que fan referència al mateix tema, si és possible.

El president

Sí, és possible.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé, senyor conseller, la intenció de tornar a aquest tema, que ja es va veure en un plenari al mes de juny, abans de l'estiu, és en relació amb..., el que s'està discutint i el que estem preguntant és en relació amb el model de comarca, perquè aquesta zona, que és una zona que va ser afectada el 13 de setembre de l'any 93 per un incendi paorós, ha tingut una inversió molt minsa, com ja ho vam denunciar en aquesta mateixa cambra el mes de juny; dels 140 milions que s'havien previst invertir exclusivament es va invertir un 9,4% de la inversió prevista. Però sobretot voldria que em contés no només sobre les actuacions per garantir la recuperació de la zona, sinó per millorar la zona afectada, i, sobretot, des d'aquesta perspectiva, senyor conseller, sobre el model de comarca que equilibri l'estat i la conservació de la serralada i la plana penedesenca.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, continuant les preguntes que vostè ens va efectuar el mes de juny d'aquest any, vull insistir en el que no vaig poder-li contestar en el seu moment per manca de temps. Espero que amb l'acumulació de preguntes tinguem una mica més de marge, senyor president.

El president

Exactament, tenen set minuts i mig cada un de vostès.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, president. Bé, al marge d'haver comentat ja en el seu moment que les previsions no es van complir no per manca de voluntat ni per manca de capacitat pressupostària sinó perquè quan va ser el mo-

ment d'intervenir-hi es va observar que bona part de les actuacions previstes eren innecessàries davant de la regeneració espontània que es va produir a l'indret, sí que cal dir que, des d'un punt de vista d'hidrologia, va tirar-se endavant la declaració de zona d'actuació urgent, amb el corresponent Decret, que es va publicar el 26 de juliol de l'any 94, amb una previsió de construcció d'hidrotècnia sobre les lleres públiques.

En el moment d'actuar, i atès que les tasques de conservació del sòl i la regeneració natural de la vegetació amb la reforestació artificial dels indrets on sí que es va actuar van aconseguir una estabilització suficient dels sòls, van valorar-se com a innecessàries algunes de les actuacions amb aquestes infraestructures.

Des del vessant purament hidrològic, sí que li vull comentar, i en matèria ja de previsions per aquest any i pel proper any, que a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, des del Departament de Medi Ambient, tenim inclòs en el programa de conservació de lleres públiques per l'any 2001 dues actuacions de conservació i correcció hidrològica a Mediona, en concret les rieres de Mediona i de Cases Noves, i a Sant Quintí de Mediona, la mateixa riera de Mediona.

Pel que fa a prevenció d'incendis, també, des del vessant forestal, cal dir que els treballs de silvicultura i d'arranjament de les pistes forestals mitjançant pavimentació d'alguns trams es va efectuar; i de l'altra, també s'ha actuat en alguns indrets reforestats amb espècies adequades a les pròpies característiques bioclimàtiques de la zona, bàsicament pi blanc i alzina. Més endavant, i quan aquesta massa forestal vagi regenerant-se i creixent, s'hi haurà d'insistir amb treballs de silvicultura, que ja estan programats.

I finalment, en matèria d'extinció d'incendis, des del Departament d'Interior també s'han efectuat diferents actuacions a través d'un desplegament important en l'operatiu de bombers, així com també tenim dues torres de guaita, per part del cos d'agents rurals, que ens permeten, també en cas de foc forestal, actuar d'una manera més ràpida que en el passat.

Finalment tenim en aquesta zona i en aquest sector vint-i-tres punts d'aigua inventariats, i recordar que els parcs de bombers es troben a menys de deu quilòmetres de distància.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té vostè la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. Celebro, senyor conseller, poder completar aquesta..., que hagi pogut completar aquesta resposta, perquè realment teníem una sensació, quan vam marxar el mes de juny, que no hi hauria inversions en aquesta zona. Aquesta és una zona de la Serralada Prelitoral, que travessa la nostra comarca, que tot just fa cosa de deu dies hem aprovat una figura especial de protecció en aquest Parlament de Catalunya; una aspiració que feia molt de temps que

teníem tots els penedsencs i totes les penedesenques en relació amb aquesta zona del territori.

El que s'ha fet durant cinc anys ha estat una cosa molt pobre. És evident que vostè no tenia la responsabilitat de la conselleria, però ara sí que la té. Jo espero que es treballi amb agilitat, amb diligència i ràpidament, perquè hi ha coses que ja no es podran resoldre, i a més a més, perquè en aquesta zona, que ha patit altres agressions, tenim alguns temes que també ens preocupen, perquè aquesta falta d'inversió pública i aquesta falta de recuperació d'aquesta zona provoquen que algú intenti, per exemple..., i segurament que haurem de discutir-ho i valorar-ho, per exemple que s'hi vulgui instal·lar un parc eòlic, que hi hagi una inversió prevista, aparentment segons diuen els mitjans de comunicació, d'Unión Fenosa a la Serra del Bolet, que és una zona d'aquesta serra, justament per instal·lar un parc eòlic en contraposició amb l'esquema que tota la gent del Penedès més o menys hem pactat.

Però, a més a més –com li deia abans, senyor conseller–, per nosaltres no és un tema menor, no és un tema de recuperació exclusivament d'una zona que va patir un incendi –aquesta nostra comarca encara pateix incendis i encara hi ha poca previsió en aquesta matèria, i sabem també que hi ha una recuperació natural del bosc–, sinó que és un tema molt més important, que és el model de comarca que volem els penedesencs i les penedesenques per a l'Alt Penedès; que és un model que conjuga la conservació de la natura en la Serralada Prelitoral i la conservació de la plana penedesenca, la vinya històrica, que té més de tres-cents anys d'activitat productiva directa. Una cosa va lligada amb l'altra, i per això li reclamo, senyor conseller, diligència; espero que aquestes inversions ajudin a millorar la zona i que, evidentment, hi hagi, per part de la seva Conselleria, una major atenció a aquesta zona.

Fa pocs mesos, vostè va estar –el mes de maig de l'any passat–, va ser al municipi de Sant Quintí i va rebre la felicitació d'un grup d'ecologistes, que el van felicitar per la seva sensibilitat i la seva disponibilitat a tractar els temes de medi ambient. Jo espero i desitjo, pel bé de tota la comarca de l'Alt Penedès, d'aquest model integrat de l'Alt Penedès, integrat en la conservació i en la seva potenciació de les seves característiques, que el puguem felicitar pel nombre d'inversions i que els penedesencs recuperem aquests milions que es van perdre en el seu dia i en tinguem molts més, perquè aquesta zona torni a ser allò que era, el referent natural, magnífic, per a la nostra comarca.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient

Li agraeixo les felicitacions traslladades de l'entitat, que precisament em sembla que el diumenge vinent els tornarem a veure, perquè anem a Capellades a continuar treballant amb el problema que ens van expressar en aquell moment.

Només recordar-li, senyor diputat –i tornar-li a agrair el to de la seva pregunta–, que vostè sap que, els anys 94 i 98, aquest país va patir uns incendis molt importants que van i han requerit la destinació d'importants recursos econòmics per fer front a les actuacions de recuperació i d'ajudes a les diferents finques i masses forestals afectades. Si tot va com ha d'anar –i em refereixo a l'aprovació dels pressupostos, per part d'aquesta cambra, de l'any 2001–, les previsions del Departament és que ens haurem posat al dia, en matèria d'ajudes forestals, el primer trimestre de l'any que ve, de l'any 2001, fet que ens permetrà, amb l'increment de recursos que el Departament tindrà en política forestal, destinar majors aportacions a aquestes polítiques.

Comentar-li, breument, que només tinc coneixement d'aquest projecte de parc eòlic allà a Font-rubí a través dels mitjans de comunicació, però que espero que serà objecte d'estudi, si arriba a ser promogut d'una manera sòlida, en el marc del mapa eòlic que la setmana que ve el conseller d'Indústria i jo mateix presentarem al Govern.

I, finalment, dir-li que estem treballant amb el Consell Comarcal per tal d'estudiar alguns programes d'intervenció i d'actuació en diferents espais naturals de la comarca, algun dels quals són als que vostè ha fet referència, i que espero també que les properes setmanes i els propers mesos puguem anunciar noves actuacions, que aniran en la línia que vostè també ens ha suggerit.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les inversions de l'empresa FECSA-Enher (tram. 310-00106/06 i 310-00107/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló i Roca, sobre les previsions d'inversió de l'empresa FECSA-Enher durant els propers anys. Té la paraula, senyor diputat.

(Pausa.) No funciona... Miri si hi ha la tarja posada. Sap vostè que les tecnologies modernes són una mica complexes, eh?

El Sr. Barceló i Roca

Des del meu escó, senyor president...

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

...voldria acumular la pregunta 13 i la 14.

El president

Les tres.

El Sr. Barceló i Roca

No, les dues: 13 i 14.

El president

Ah!, la 10, sola, diguem-ne.

El Sr. Barceló i Roca

La 13 i la 14... (*Veus de fons.*) Perdó, que ha canviat la numeració. Les dues primeres.

El president

Doncs, molt bé. Perfecte.

El Sr. Barceló i Roca

Bé, perquè les dues tracten del sistema de distribució elèctrica de Catalunya. Avui, al nostre país, a molts pobles hi ha una percepció certa per part de la població sobre la precarietat de les línies elèctriques de distribució, la qual cosa porta a un increment notable, en els darrers mesos, de talls i microtalls elèctrics. La diferència dels microtalls és que no els percebem, però són certs, i poden parar la producció d'una empresa; per tant, són igualment importants.

Ens preocupa que, malgrat això, hi hagi una atonia de l'activitat inversora de l'empresa elèctrica a Catalunya. Les previsions d'inversió estan contingudes en un conveni, que ens parlaven de 110.000 milions de pessetes en cinc anys, la qual cosa faria 22.000 pessetes l'any. El senyor conseller ens va parlar que hi havia hagut un increment; ens va dir xifres diferents: primer va parlar de 25.000 milions, després de 30.000. Ens agradaria saber quines són les inversions reals que s'hauran fet l'any 2000 a Catalunya, quines previsions hi ha per als propers anys i quins són els criteris de prioritització d'aquestes inversions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller d'Indústria, Comerç i Turisme té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Sí, senyor president, moltes gràcies. Senyor diputat, exactament, la previsió d'inversió per al quinquenni 1999-2003 és de 122.000 milions de pessetes. Inicialment hi havia un conveni de 110.000, que s'afegia a un conveni anterior de 85.000 que es va executar, amb tota precisió, en els anys que van anar des del 94 fins al 98. I, amb el ritme actual d'inversió, puc afirmar que es complirà. És molt probable que, en acabar l'any 2000, l'execució que s'hagi fet d'aquest conveni sigui de 50.000 milions. No ho puc dir amb seguretat perquè les comprovacions, que es fan periòdicament –hi ha una comissió de seguiment–..., doncs, no ha acabat encara els treballs pel que fa als darrers mesos.

I, quant als criteris, els criteris són els següents, senyor diputat: potenciació de les capacitats de reserva de l'alimentació de nuclis superiors a dos mil habitants; im-

plantació de noves estacions receptores, amb la mateixa finalitat, naturalment; automatització de xarxes elèctriques; canvi de tensió de distribució –totes les xarxes que estan encara entre 6 i 11.000 volts, passar-les a 25.000 volts–; correcció de deficiències detectades en els reconeixements periòdics de les instal·lacions, i millora i optimització de les línies elèctriques que transcorren per àrees forestals.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. 122.000 milions. El conveni parlava de 110.000 milions; per tant, són 12.000 milions més. Vostè ens en va anunciar aquí –figura en el *Diari de Sessions*– 25.000 milions. Per tant, ja no lliguen les xifres.

Tenim una xarxa envellida, tenim una xarxa en què no es fan les inversions que es necessiten. És una xarxa resultat de la fusió de tres empreses diferents; per tant, sense una coherència de malla en el que els tècnics en diuen l'N+1, és a dir, la garantia de subministrament si hi ha algun problema. I, en canvi, vostè ens diu 122.000 milions, dels quals se n'hauran de fer els dos primers anys 50.000 milions.

Primera conclusió: durant els propers anys, ens anuncia que baixarà la inversió anual, si es compleixen els 122.000 milions; no ens agrada. Perquè el problema de Catalunya, el problema de la xarxa elèctrica de Catalunya és que tenim un augment del consum desbocat, estem incrementant el consum, s'està incrementant el consum entre el 6 i el 7% anual; això vol dir que en pocs anys podem arribar a doblar el consum, i això no ho aguanta la xarxa actual. Ens acostem al risc de col·lapse de la xarxa elèctrica, i, amb les inversions que vostè ens diu i amb el sistema de mesura de la qualitat del sistema elèctric que fan les mateixes empreses, no podem garantir la qualitat ni la garantia del subministrament.

Senyor conseller, nosaltres estem molt preocupats per aquest tema. Nosaltres no veiem capacitat de reacció, i amb les xifres que vostè em diu encara menys, i nosaltres li demanem: primer, renegociar el conveni. No podem acceptar que un conveni amb una empresa elèctrica no anualitzi les inversions. El conveni amb l'empresa FECSA-Enher estableix 110.000 milions i no diu el que s'invertirà cada any; és a dir, l'empresa, l'any que ve, podria invertir zero, i el conveni el compliria, i vostè no podria exigir res més. Per tant, renegociació del conveni. Aquesta renegociació ha de suposar un increment notable d'inversions; si en dos anys s'han invertit 50.000 milions, com a mínim la mitjana són de 25.000. Nosaltres estimem que ens hauríem d'acostar als 40.000 milions anuals. Ho exigeixi, senyor conseller. Al darrere hi ha la garantia de subministrament, la qualitat de subministrament per al sector i una infraestructura bàsica per a l'activitat econòmica de Catalunya.

Segon, hem de prioritzar la modernització de la xarxa per millorar la qualitat, qualitat mesurada per tercera part; per tant, garantia de les mesures que es facin d'aquesta qualitat.

Tercer, s'han de fer uns plans de trasllat i de soterrament de les línies elèctriques. Avui en dia, a moltes àrees urbanes del país, tenim pel mig de la ciutat línies elèctriques d'alta tensió de 200.000 volts, de 400.000 volts, que són absolutament inacceptables. I en el moment que els ajuntaments pretenen soterrar-les, en aquest moment se'ls diu que ho han de pagar els ajuntaments. En el pla d'inversions de la companyia hi ha d'haver un pla de soterrament, hi ha d'haver un pla de trasllat de línies; el contrari seria inacceptable.

I finalment, per acabar, senyor president, nosaltres pretenem que en un sector elèctric enormement complex –i un altre dia parlarem dels efectes de la fusió entre Endesa i Iberdrola, que poden ser molt negatius per a Catalunya, i que nosaltres presentarem les propostes corresponents per evitar-ho–..., li demanem que, en la redefinició d'aquest conveni, hi puguem participar el conjunt de les forces polítiques d'aquest Parlament, perquè no torni a passar el que ha passat en el primer conveni.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president. És a dir, nosaltres hem intentat sempre fer complir el conveni amb més velocitat que la simple divisió per cinc i l'adjudicació cada any que això significaria, i la prova és precisament la dada que jo he donat abans. No solament això, sinó que l'increment de 12.000 milions... Ah!, i perdoni si un dia vaig dir 25.000; em devia confondre. Ahir mateix, per exemple, li vaig dir que jo era conseller d'Indústria des de l'any 1889 (*rialles*), i no és veritat. És a dir, ja passa això, de vegades, que en dir un número et confons. Però, realment, hi he insistit, són 12.000 milions més, que es van incrementar degut que l'execució ràpida va permetre negociar un increment...

El president

Vostè és conseller d'aquest segle. En aquest segle, sí que n'és, de conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

En aquest segle, sí, des de l'any 1989, senyor president, no mil vuit-cents. Llavors, senyor diputat, el que li dic és això: que, efectivament, no intento repartir-ho uniformement, sinó accelerar-ho al màxim. Per dues raons: per la possibilitat de renegociar increments, tal com es va fer amb els 12.000, i segona perquè, com més aviat es fan les inversions, més aviat donen fruits en el territori.

Vostè té raó en una cosa –que és absolutament històrica, i té raó–, que és que estem patint tres xarxes superposades que es van dissenyar cadascuna pel seu compte, i que la nostra xarxa resultant d'això té una estructura topològicament incorrecta. En lloc de ser una xarxa, és un arbre; són tres arbres superposats. I, en canvi, el que es-

tem intentant –i l’hi he intentat dir– és, precisament, mallar-la, de tal manera que tingui una funcionalitat molt més eficaç.

Però és que, a més a més, les inversions elèctriques a Catalunya, senyor diputat, es multiplicaran. I es multiplicaran per una raó molt senzilla. En aquests moments no tenim només una necessitat de millors xarxes, sinó que també tenim una necessitat de més producció. De moment hi ha previstes quatre unitats de 400.000 megawatts, que tenen, evidentment, les seves línies d’evacuació previstes i d’enllaç amb la xarxa i de millora de la xarxa, i a més a més n’hi ha una altra de possible, encara no del tot definida, de 1.600 megawatts addicionals. Això ens garantiria el subministrament elèctric correcte –amb gas, totes elles, eh?– a Catalunya per un període de temps, efectivament, llarg.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, jo crec que el ritme d’inversions podria ser més alt, però ara és correctament alt, i la capacitat de negociació que tenim és forta. Per tant, no veig els motius d’alarma que el senyor diputat esmentava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les inversions per a solucionar la falta de subministrament elèctric d’algunes comarques gironines i el problema de la línia elèctrica de les Gavarres (tram. 310-00108/06)

La següent pregunta, també la formula el senyor diputat Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi, sobre les inversions per solucionar la falta de subministrament elèctric en algunes comarques gironines i, concretament, el problema de la línia elèctrica de les Gavarres. Té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Sí, en part té relació amb el tema anterior. Parlàvem abans que hi havia un increment del consum elèctric d’entre el 6 i el 7% anual. Això provoca que en algunes comarques en què aquest increment encara és superior, i degut a la falta d’inversions en xarxa de distribució, el baix nivell d’inversions, i degut que s’ha abaixat la guàrdia en temes d’estalvi energètic i en temes de gestió de la demanda, ja hi hagi problemes reals de subministrament.

Un d’aquests problemes es planteja a la Costa Brava. És un problema greu, i és un problema que havia de estar solucionat, sembla, amb una línia que popularment es coneix com «la línia de les Gavarres».

Abans de l’estiu vam tractar aquest tema la Comissió d’Indústria, i el Grup de Convergència i Unió ens va demanar prudència en la Proposició no de llei i un pacte que comportava un vot de confiança al Govern que abans de l’estiu es resoluria el problema de negociació amb els ajuntaments per on passa aquesta línia.

Jo tenia la confiança o l’esperança que podria retirar aquesta pregunta, però això, malauradament, no ha estat així; seguim sense solucionar el problema de la línia de les Gavarres i sembla ser que el Govern no ha estat capaç de negociar amb els ajuntaments per trobar una solució de compromís entre els afectats per la línia i les necessitats de subministrament a les comarques de la Costa Brava.

Jo li pregunto al senyor conseller, després d’aquests reiterats fracassos en la negociació, què pensa fer per solucionar d’una vegada aquest greu problema de subministrament?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d’Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, en aquest període que afecta el tema de la línia de les Gavarres, que és una línia que s’està tramitant des de fa més de vuit anys, s’han fet moltes línies a Catalunya, moltíssimes línies, s’han fet, sense cap problema o amb problemes que es van solucionar perfectament. Per exemple, li recordaré una última actuació importantíssima per a una comarca concreta, que va ser la línia que alimenta la Conca de Barberà i que tanca el cicle i que permet un futur absolutament bo en termes energètics a la Conca de Barberà. Què va passar amb aquella línia, que no va tenir cap problema? Va passar que la necessitat de la línia es va fer evident per una inversió molt important a la Conca de Barberà, que tothom la va rebre com una cosa molt benèfica per a la comarca i això anava acompanyat de la necessitat de fer la línia, i va ser acceptat per tothom.

El problema de la zona de la Costa Brava a què vostè es refereix és que el creixement ha sigut absolutament gradual; no hi ha cap consumidor important; ha sigut el creixement de molts consumidors petits i l’increment de molt consumidors petits, de tal manera que la necessitat de la línia no s’ha fet evident. En aquests moments, estem molt mancats de subministrament en aquella zona; jo li vaig donar l’altre dia dades –no a vostè, a un altre diputat a la Comissió, però vostè hi era i les va sentir– i la necessitat és peremptòria. El problema rau en el fet que estem davant d’un procediment judicial, és a dir, no podem moure’ns fins que no es pronunciïn els tribunals. Naturalment que hi havia una alternativa; l’alternativa era trobar un acord amb els ajuntaments, que estava pràcticament assolit abans de l’estiu, i llavors va córrer la veu que la sentència era immediata. Conseqüència: es van paraitzar les negociacions, i no pas per culpa nostra. Jo espero que quan hi hagi el pronunciament del tribunal, sigui en el sentit que sigui, serem capaços de trobar una bona solució.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor conseller, vostè em fa una magnífica descripció del problema, però el que nosaltres li diem és que el

solucioni, el problema. Els governs estan per solucionar problemes; i vostè ha d'entendre que la població per on passa la línia, sobretot si aquesta població no té una informació adequada i vostè no ha excel·lit en el subministrament d'informació, doncs, lògicament, està preocupada pels efectes sobre la salut i sobre l'impacte ambiental d'aquesta línia, i la població on arriba la línia està preocupada perquè no té subministrament. Entre una de les seves funcions està la de solucionar aquest tema, i nosaltres, observant la seva actuació i observant el problema i intentant ajudar per solucionar el problema, hem observat que, per exemple, vostè, en comptes d'informar la població per on passa la línia, la qual cosa és la seva obligació, del compliment o no-compliment de les normes més estrictes de seguretat..., i a això hi tenen dret les persones que passen per allà, tenir la garantia que en aquesta línia es mantenen les normes de seguretat.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, molt breument, perquè també dec tenir el temps molt just...

El president

Cinquanta-vuit segons.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Molt bé, gràcies, senyor president. D'aquí a molt pocs dies, espero, perquè així me n'han informat, que la comissió que es va crear precisament per estudiar aquests hipotètics efectes de les línies elèctriques i estudiar la xarxa elèctrica de Catalunya des d'aquest punt de vista evacuï el seu informe al Parlament. Vostè, naturalment, el rebrà, com tots els diputats, almenys els portaveus, i llavors jo crec que podrem fer un pas endavant en aquesta direcció.

Mentrestant, entrar a tocar aquest tema que aixeca, de vegades, pors que vostè i jo sabem que no responen a la realitat, és molt difícil. Si, en canvi, tenim un informe d'una comissió d'experts neutra, jo crec que podrem avançar també més ràpidament per aquí, això per un cantó; i, per l'altre, la necessitat, també, de no interferir en el procediment judicial quan aquest està iniciat. Aquestes han sigut les dues raons que m'han impulsat a actuar de la manera que hem actuat en aquest cas.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials (tram. 302-00057/06)

Acabat ja el temps de preguntes, passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. La presenta el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi i l'exposa la il·lustre diputada senyor Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació d'aquesta Moció correspon a la voluntat explicitada en la interpellació que vam tenir en el Ple anterior, que és imprescindible i urgent un nou replantejament de l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials a Catalunya. I per això –crec, i així vaig explicitar-ho en la Moció–, cal comptar amb quatre aspectes importants: planificació, recursos, formació i, el que és imprescindible, la voluntat de consolidar i d'ampliar les experiències que han sigut positives d'integració.

En l'apartat de planificació incloc el punt número 1 i número 6 de la Moció, en què fem menció del nou projecte d'admissió d'alumnes, que, evidentment, ha de servir perquè en tots els centres sostinguts amb fons públics es pugui, de forma solidària, correspondre a l'escolarització d'aquests alumnes, garantint, evidentment –i així consta en el punt 6–, una proporcionalitat que faci realment possible aconseguir aquest objectiu, una proporcionalitat que, evidentment, faci possible que es doni la integració en aquells casos en què hi ha alumnes amb necessitats especials per deficiències físiques, psíquiques o sensorials.

No es pot posar un número límit ni anar estrenyent els alumnes amb dificultats en aquells centres que en són receptors pels seus objectius, per la seva sensibilitat, arribar a un número límit, arribar a una saturació trenca la possibilitat de l'objectiu, ens pot portar a la segregació o ens pot portar que no sigui possible aquesta integració. I cal fer-ho conjuntament amb l'aplicació de la LOGSE, i portem deu anys de retard. Ens trobem amb centres que s'ha donat la integració, en què alumnes en grups reduïts per dificultats específiques s'hi estan fins els divuit anys, i tots sabem que els nens i nenes, nois i noies, segons la sensibilitat en l'edat, als dotze anys van als instituts. No poden conviure els alumnes de deu, dotze anys, o de tres a dotze, amb alumnes que tenen dificultats fins als divuit. Això fa fondre els ploms i, evidentment, cal posar-hi mesures.

En el segon apartat, recursos, hi faig menció a la Moció als punts 3 i 8, no podem fer aquest procés d'atenció i d'integració sense recursos econòmics. Si ho fem sense recursos econòmics, si només ens basem en la bona voluntat dels professionals, es tornen a fondre els ploms, perquè el professional no pot suportar únicament i exclusivament el que és una demanda de la societat que han de donar resposta els poders públics. Recursos per fer infraestructures amb personal complementari i específic, amb logopedes, amb psicopedagogs, amb EAP que tinguin tots ells molt clar quin és

el seu treball i que no realitzin el treball d'altres, sinó que realment es dediquin a donar formació i tutorització en aquest propi projecte.

Formació era un altre punt, i està explícit en la Moció en el punt 2 i en gran part del 3. Evidentment, en una societat cada dia més plural i diversa, hem de garantir una formació específica als professionals, una formació ben diferent de la que es donava fa vint o vint-i-cinc anys, una formació que doni sensibilitat per correspondre a aquesta demanda. I això ho hem de fer amb tots els professionals que estan en exercici, i ja hem de vetllar que també es faci amb les noves generacions que surten de les escoles de mestres. Cal adaptar-nos al temps, i aquest segle que anem a iniciar demana una formació ben diversa per als professionals de l'educació, tant d'educació infantil, primària com secundària.

I vaig al quart punt, en l'específic de tenir voluntat de consolidar i d'ampliar el que han sigut resultats i experiències positives d'integració. Són encara molts el fils que pengen de les diferents experiències realitzades a Catalunya en la segona part de la dècada dels vuitanta i que van resultar molt positives, com al Margalló de Vilanova i la Geltrú, Can Palmer de Viladecans, Eladi Homs de Valls i altres. Així ens hi referim en el punt 4, en el punt 5 i en el punt 7 de la Moció.

Cal garantir continuïtat en les etapes d'educació infantil i primària, també a secundària, dotant-los amb recursos; a secundària, segur que tenim més dificultats, però aquest és el repte d'avui: donar recursos perquè puguin continuar també en la secundària, sempre que sigui possible i que puguem afavorir un progrés acadèmic. I em vull referir aquí, quan dic «progrés acadèmic», no a posar límit en el que podríem considerar tots un bàsic desitjable o, fins i tot, no posar límit en el que podríem dir el bàsic imprescindible, sinó posant el límit en un progrés acadèmic en el currículum adaptat que necessiten aquests nois i aquestes noies, però que de ben segur que en un procés d'integració avancen, i avancen ells en el seu progrés i avencem tots amb la riquesa que dona a la societat conèixer i viure la diversitat.

No ens podem quedar només amb aquelles tres flors, quatre o cinc que varen sorgir els anys vuitanta, i així ho posem a la Moció en el punt 7: hem d'impulsar nous programes, nous centres que vagin en aquesta línia; n'hem d'impulsar de nous amb plans específics que impliquin tothom, i que impliquin també la societat. Sabem que això no es pot fer tot alhora ni per decret, i que no es pot fer sense els recursos, com estem veient que hi ha en molts centres on passa i, fins i tot, hem rebut molts pares i mares, moltes famílies que ens demanen que, malgrat tot, volen continuar en aquests centres. Però els professionals no poden aguantar aquesta pressió, i és obligació dels poders públics atendre aquesta nova demanda de la societat.

Per tant, anem a potenciar que als centres on això ja és possible es pugui consolidar, i anem-ne a potenciar de nous; potenciant aquests centres, portant aquest camí educatiu, evitem actituds segregadores i afavorim la convivència i la cohesió social, dos aspectes importantíssims pels quals ens toca treballar per aquesta societat democràtica més justa i més igualitària que tots i totes devem voler.

Si aquest és evidentment el camí d'aquests grups parlamentaris, jo els demano que votin avui aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha una esmena presentada per Iniciativa per Catalunya i per defensar-la té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bada..., Boada perdó —Joan Bada és un professor d'història de la Universitat de Barcelona. *(Veus de fons.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, per tornar altre cop el cognom amb totes les lletres possibles. Senyores diputades, senyors diputats..., senyora consellera, ja que està aquí podem acabar d'ampliar tota la intervenció que va fer en la interpellació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En relació amb les nostres esmenes, una era una mica d'ampliació de la que ja s'havia fet o que..., al punt de la Moció que havia presentat el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, més que res perquè fa referència al punt 3, que diu: «Assegurar els recursos complementaris necessaris tant en infraestructura com en orientació i informació específica al professorat», i hi hem afegit: «i als especialistes que treballen en aquest àmbit», no?, perquè l'Administració no els entén com a professorat, sinó que hi ha especialistes que el Departament no considera mestres ni docents, com són fisioterapeutes, educadors, auxiliars, assistents socials, audioprotesistes..., que també són importants; doncs, senzillament és una ampliació, que ja sabíem el que volia dir el punt de la Moció, però ens semblava, ja que el Departament té aquestes característiques, no fos que se'ns escapés per no haver-ho posat tot. Bé, això per un cantó.

Per l'altre, que jo crec que és el més important, nosaltres plantejàvem urgir el desplegament del Decret 299/97, sobre l'atenció educativa de l'alumnat amb necessitats educatives especials. Ho diem perquè des del nostre punt de vista no s'ha desenvolupat; s'ha desenvolupat molt poc. Certament que ara la consellera ens va explicar que hi havia en marxa un pla director. Suposem que deu voler ser això, que el pla director hauria de ser el desenvolupament d'una vegada per totes d'aquest Decret que havia de ser, en teoria, la columna vertebral del que enteníem nosaltres en l'educació dels alumnes amb necessitats educatives especials, i que no ha estat així. Jo crec, consellera, que hem perdut tres anys. I fins i tot, aquest Pla director, vostè ens deia que no es començaria a aplicar fins al curs 2002-2003... Sí, ho diu el Pla, el Pla que ens va presentar vostè: el Pla 2002-2004, el curs 2002-2003 es començaria a aplicar; és possible que abans ja es puguin fer actuacions.

Torno a avisar: més temps —si no en vol dir «n'ha perdut», perquè és en pla negatiu— sense fer aquelles actuacions que, com deia la senyora Baig, irien a acabar de concloure tota aquesta estructura de l'educació especial.

A més a més, sí que hi ha hagut algun intent de tirar endavant aquest Decret, però s'ha tingut en compte

només alguns aspectes de la privada concertada. I això més abans del seu període, senyora consellera. Sempre ens hem de remetre al període anterior –en alguns aspectes, permeti'm l'expressió, funest període anterior– del Departament d'Ensenyament, i que en aquests moments alguns aspectes de la privada concertada eren els que sí que es van començar a moure o a arribar a algun tipus d'acord, però no pas amb la pública. Allò que creiem nosaltres que havia de ser..., el Decret havia de respondre a una política global del Departament quant a educació especial, doncs, i no donar resposta a uns interessos de la patronal, d'algun sector de la patronal, per continuar garantint el procés.

Però bé, nosaltres diem: no s'ha desplegat. Però quins aspectes són importants per nosaltres que s'havia de desenvolupar o desplegar i que no s'han fet? El Mapa? No el tenim –no el tenim–, mai tenim mapes en el Departament. En el Govern de la Generalitat els mapes no hi ha manera que es facin –els físics, sí, i els polítics. No, però és que no hi ha manera, cada vegada demanem mapes de 0 a 3 anys, mapes de l'educació especial... Perquè el Mapa..., no és que ens agradi exclusivament la geografia, però ens agrada la planificació, ens agrada saber quins són els objectius –allò que ara sembla que volen treballar per objectius, deia el senyor Mas; no ho ha repetit més, poder ja se li ha oblidat. Doncs, en tot cas, aquest era un element important: treballar per objectius, elaborar un mapa que sapiguem, home, cap a on volem anar, quin és el procés per anar-hi i quins diners hi posarem per arribar-hi, perquè a vegades podem fer un mapa i si no hi ha diners, doncs no serveix per res.

Els criteris, els criteris de la concertada i la pública, en un món on la concertada és molt important, no?, i en tot cas hem de deixar molt clar quin és el seu paper i quin és el paper també de la pública.

Altres aspectes importants: ràtios i plantilles. De plantilles, se n'ha parlat una mica i de forma provisional a la concertada –una vegada més–; a la pública no ho tenim clar encara malgrat que el Decret establia uns mínims, establia uns màxims, i no s'han desenvolupat ni s'ha aplicat –com ja deia la senyora Baig també– més personal, més professionals en relació amb aquest sistema educatiu o aquest període educatiu.

Els programes de garantia social adaptats. Tampoc –tampoc. No, no, no s'ha fet. Vull dir que, en tot cas, ho voldran fer –ho voldran fer–, que em sembla molt bé que ho vulguin fer, però, és clar, el pla director –el pla director– el farem el 2002-2003 i quan arribem al 2002-2003 alguna cosa li haurà passat al pla; al director segur que no, però al pla pot estar convençuda que tindrem problemes.

O els programes de transició a la vida adulta. Tema importantíssim. Importantíssim, no? A les escoles d'educació especial, sobretot els nanos entre divuit i vint anys, quin és aquest procés que deixen l'escola, que hi estaven bé i que s'hi senten bé, s'hi senten igual, com són, igual que els altres companys, però després quan han d'entrar en el món laboral aquí hi ha moltes dificultats, que l'escola ha d'acabar d'empènyer-los-hi perquè s'hi sentin totalment integrats, en aquest altre món que hi hauran de treballar o hi hauran de viure.

Però vostè feia una mica de trampa –una mica només– a la interpellació; ens deia que hi havia 5.700 professionals que ja feien aquesta activitat. No es referirà als dos professionals que s'ha donat ara en aquest curs per fer tot aquest tema de la diversitat, del tractament de la diversitat? No es referia a aquests? Menys mal, no? O als temes de les UAC o tot això. Dic que «una mica de trampa», perquè veritablement –i ho deia la senyora Baig l'altre dia– no tenen una formació especial, específica, per atendre a vegades aquests nois i noies amb necessitats educatives especials, no només amb trastorns físics o psíquics, com molt bé vostè deia, sinó altres també per situacions socioeconòmiques: els gitans, que també vostè també deia. De l'ètnia gitana, que també és un element important i que no ho hem oblidat, no en parlem poder perquè fa tant de temps que en parlem que ara ja no en parlem tant o perquè la nova immigració ha provocat noves situacions que s'hi ha de fer front.

Tornem a insistir que quin és el desplegament. No existeix el desplegament del Decret, no s'ha creat aquesta columna vertebral que hauria de desenvolupar aquest Decret, i que per això nosaltres pensem que aquí hem perdut un temps importantíssim que ja ha explicat la senyora Baig i que jo no hi tornaré a insistir.

I el tema, per últim, de tota la reconversió dels centres privats, dels centres públics; els convertim en centres de recursos? Qui? Només els privats ho faran, això? Seran privats els centres de recursos? Tindrem una gestió privada d'un element clau com és evidentment donar més formació i suport a l'altre professorat? Massa preguntes sense resposta, senyora consellera, que en un tema tan important com aquest a nosaltres ens agradaria que anéssim avançant.

Acabo dient que, evidentment, nosaltres votarem favorablement tots els punts que ha presenta el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi; alguns d'aquests punts ja s'estan fent, potser és una de les causes per què el Grup de Convergència i Unió també sembla ser que aprovarà, donarà suport a aquestes punts. Sembla ser que fins i tot –no ho ha dit, però ja ho avanço, senyora Baig– que la senyora Baig acceptarà les esmenes nostres, però com que també han de ser acceptades o votades perquè tirin endavant pel Grup de Convergència i Unió, hem parlat amb el portaveu de Convergència i Unió en aquest tema que «urgir» no li agradava el verb. Bé, canviem de verb, no passa res, posarem el de «completar». S'han començat, però bé, completarem, és igual; l'important és evidentment si hi ha un pla director –com ens ha dit la consellera– deu ser..., aquí començarem a completar allò que ens urgia tant, que era el desenvolupament d'aquest Decret.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Poden ara intervenir els grups que no han presentat esmenes. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, no pas per menyspreu o per menysteniment a la Moció presentada pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, ni tan sols, ni molt menys, a la diputada proponent, la senyora Assumpta Baig, sinó per la brevetat necessària del discurs per constatar la coincidència amb el que planteja el Grup socialista i amb el que ha expressat amb aquesta vehemència el diputat senyor Boada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds, i tampoc amb la voluntat de no trencar la placidesa tradicional postpreguntes presidencials que es dona sempre en aquest Parlament dimecres a la tarda.

En tot cas, el que és evident és que, si ens interessa la perspectiva del món de l'ensenyament com una de les falques importants a nivell social per garantir la igualtat d'oportunitats, és evident que l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials és un dels punts més importants d'aquest oferiment d'igualtat d'oportunitats.

És evident, també, que en totes les teories psicopedagògiques i en els teories de la pràctica docent hi ha una absoluta diversitat a l'hora de com afrontar aquesta atenció a la diversitat; una absoluta diversitat mateixa, primer, perquè estem parlant de coses molt diferents. Estem parlant –i ho deia ara el diputat senyor Boada, per exemple– d'alumnes d'ètnia gitana, que plantegen tota una realitat educativa i social, però també estem parlant del que deia la diputada senyora Baig, dels alumnes de l'escola El Margalló, que és tota una altra història; però tots, uns i altres, són alumnes amb necessitats educatives especials i a uns i altres van dirigides les propostes d'aquesta Moció.

A uns i altres, també, se'ls pot oferir –en aquesta diversitat, deia, també de teories psicopedagògiques– des de centres específics fins a la seva integració en centres ordinaris, que és també tota una altra discussió que també està al voltant del cas de l'escola El Margalló, que pot ser –per la seva relació amb el Parlament i no pas per la coincidència homofònica amb el meu cognom– un dels temes que sempre sol sortir a l'hora de parlar de necessitats educatives especials i que molts diputats i diputades de la Comissió de Política Cultural coneixem directament perquè hi hem anat en visites reiterades que la Direcció de l'escola i el Consell Escolar ens han demanat.

Aquesta complexitat d'una cosa i l'altra, de la diferència de les teories i de la diferència que estem parlant, demana una cautela a l'hora de prendre decisions polítiques i a l'hora de fer una política en aquest tema, però també demana, a la vegada, una decisió a l'hora de fer política.

És en aquest sentit que estem absolutament d'acord amb les propostes formulades pel Grup socialista; és en aquest sentit que votarem a favor a tots i cadascun dels seus punts, i és en aquest sentit que celebrem l'anunci efectuat pel senyor Boada que el Grup de la majoria –amb el qual deu estar molt ben connectat perquè ja ens ha anunciat què votarà– hi votarà favorablement.

Nosaltres ens temíem que la manca d'esmenes del Grup de Convergència i Unió significués que hi votés en contra, perquè la tradició parlamentària apunta això,

però evidentment que si és cert –i realment, ironies a part, el mateix Grup de Convergència i Unió ens ho ha assegurat–, si és cert que s'aprova, jo crec que és un pas favorable molt positiu d'aquest Parlament, que el Ple ho aprovi, més enllà de les discussions de si és fa, si no es fa, si es fa poc o es fa molt, que es prengui una decisió conjunta, unànime, en política educativa en aquest aspecte, perquè –hi insisteixo– si allò que ens interessa bàsicament de l'ensenyament és la promoció de la igualtat d'oportunitats, l'alumnat amb necessitats educatives especials és segurament el primer de la fila en aquesta voluntat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. En nom del Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. I, en nom del meu Grup Parlamentari, per posicionar-me sobre aquesta Moció, i també ja avanço que serà favorablement, ja que el nostre Grup donarà suport a totes aquelles iniciatives i a totes aquelles polítiques que signifiquin connectar amb la igualtat d'oportunitats i afavorir la integració dels alumnes amb necessitats educatives especials. Els punts d'aquesta Moció, els podríem agrupar en tres aspectes fonamentals.

El primer punt fa referència al Decret de matriculació, que ja ha estat objecte de debat en aquest Parlament, i que, a més, tots els grups van posicionar-se sobre quins continguts hauria de tenir aquest Decret. I en aquest Decret, que en aquests moments està en període d'informació, ja es preveu la necessitat del repartiment de tots els alumnes amb necessitats educatives especials en escoles tant d'àmbit públic com concertades o sostingudes amb fons públics. Aquesta serà una mesura que contribuirà a millorar la situació que actualment es dona, i, a més, aquest Decret preveu que en cap cas aquest repartiment serà inferior al 20% de les classes en les escoles sostingudes amb fons públics. Això significa que com a mínim hi haurà un mínim de quatre alumnes amb necessitats educatives especials dintre de les aules.

El segon aspecte que podríem ressaltar de la Moció és la necessitat de donar una formació adequada al professorat. Entenem que hi han molts professors que davant les noves situacions que s'estan creant, sobretot amb l'arribada d'alumnes nou vinguts, es troben amb moltes dificultats per poder-los atendre, i és evident que la formació continuada del professorat és necessària, i entenem que en aquest sentit és molt favorable la necessitat d'afegir mestres de suport i psicopedagogs, però també comptar amb les experiències positives que han realitzat altres professors en aquesta tasca.

També la Moció fa referència al tipus d'alumnat, i parla d'alumnes nouvinguts, d'alumnes discapacitats que potser seran els que al professorat li crearan més dificultats, però també es descuida de parlar potser d'aquells alumnes que tenen més dificultats d'integració, que són aquells que presenten greus problemes de

conducta i que potser són, per al professorat, els que més problemes creen a l'hora de fer un seguiment adequat de les classes. I també s'oblida que a Catalunya tenim un nombre considerable de nanos superdotats, que també poden provenir de famílies amb problemes econòmics, i que, en aquest cas, les necessitats educatives especials són d'un altre caire, però que la seva atenció es dona només en escoles o bé privades i no concertades, i, com que aquests temes també es poden donar en famílies que tenen una situació econòmica no molt favorable, entenem que hem de donar-los suport també i posar al seu abast aquells mecanismes que puguin donar resposta perquè aquests talents no es perdin, que seran importantíssims per al desenvolupament del nostre país.

La Moció també fa referència a estendre i divulgar aquelles experiències portades a terme en alguns centres i que han resultat molt positives. Fer-les extensives a altres centres a nosaltres ens sembla important, per tal que en prenguin nota.

I, per últim, fa esment dels recursos, que entenem que, perquè això es pugui dur a terme, són importantíssims. I en aquest sentit li volia comentar a la senyora Baig que el nostre Grup ja ha aconseguit que el pressupost d'Ensenyament per als propers pressupostos s'hagi ampliat.

Per tot l'exposat, entenem que nosaltres hem de donar suport a aquesta Moció, que és una moció que parla d'un tema que està molt candent, que és l'atenció a la diversitat, i que demanar solucions per a aquest problema és només per aconseguir la finalitat d'una societat més plural, més cohesionada, amb un alt grau de convivència, que sens dubte ha de començar a les escoles i que ha de ser el primer pas per tenir una vida digna i expressar amb llibertat les pròpies idees i les pròpies opinions. Per tot això hi donarem el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Frederic Gené.

El Sr. Gené i Ripoll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la diputada Assumpta Baig presenta una moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials, i amb vuit punts insta el Consell Executiu a garantir, assegurar, potenciar, impulsar i dotar les necessitats educatives especials, debatre-les i votar-les en sessió plenària. Bé, doncs, penso que es dona la paradoxa que totes aquestes peticions, les mateixes, l'honorable consellera, en la seva compareixença, les va explicar i detallar, i va afirmar que el Govern és capdavanter en l'educació i escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials. Per tant, temes com la integració de l'alumne, la normalització del seu tractament escolar i la individualització de la resposta educativa a les seves necessitats, tots aquests punts, tots aquests principis, i d'altres, són principis vigents i defensats pel Govern.

I són uns principis aplicats, per tant, a l'alumne que requereix de manera temporal suports, atencions educatives específiques, pel fet de ser diferent, de patir discapacitats motrius, psíquiques o sensorials, o per manifestar trastorns greus de conducta davant de l'escola, o per trobar-se en situacions socials, culturals o familiars desfavorides. Som conscients que aquests alumnes, sense suport, sense ajut i l'atenció aliena, no se'n poden sortir. Per això des del Govern, i lògicament també des d'ajuntaments, amb els mestres, amb psicòlegs, pares, mares, estem aconseguint donar una resposta important a totes aquestes necessitats, i, per tant, es pot dir que ja s'està preparant, s'està iniciant la redacció per part del Departament del pla director de l'educació especial.

Un altre grup de discapacitats són els que tenen una condició socioeconòmica desfavorida. Aquests alumnes, el Govern ha assumit el compromís de prioritzar-ne la seva integració i de dissoldre a l'escola i a la societat de l'entorn la segregació, el perjudici i l'etnificació. El Govern hi esmerça recursos i, a més a més, l'acció, tal com s'ha dit ja, de 5.700 professionals del Departament, 22.000 milions de pessetes; s'elaboren nous programes, es contrasten noves idees, es cerquen nous camins, i lògicament el que s'intenta, pel que es lluita és per la integració escolar, quan sigui possible en centres ordinaris, i si no en centre específics.

Per tant, aquest pla director de l'educació especial, la formació del professorat, la millor oferta de recursos, totes aquestes qüestions fan que puguem dir que anem per bon camí, que és un camí difícil, però sabem on volem arribar, i, lògicament, s'han prioritzat tota una sèrie d'accions, i aquest és el sistema que se seguirà fent.

El pla director serà la resposta necessària a l'educació especial específica, però, bé, fins ara també s'han anat fent moltes coses, i evidentment que s'han fet. I, per exemple, en el tema d'admissió d'alumnes, el Decret d'admissió d'alumnes, en l'article 2.1, diu: «Tots els alumnes tenen dret a una plaça escolar que els garanteixi l'educació obligatòria gratuïta», i el punt 4.2 diu: «Es garanteix la integració dels alumnes i la cohesió social, mitjançant l'escolarització en tots els centres sostinguts amb fons públics d'aquells alumnes amb necessitats educatives que requereixen una atenció especial. A aquests efectes, s'estableix la prioritat d'accés d'aquests alumnes a un nombre predeterminat de places de cada centre, que no serà inferior a quatre places en cada grup d'alumnes.»

En el tema, per exemple, de formació del professorat, aquí hi ha tota una sèrie de preguntes fetes, precisament, doncs, en aquest cas pel Partit Popular i que estan contestades per l'honorable consellera, en què hi ha tota una sèrie de programes: formació del professorat formador en el camp de l'educació intercultural; sensibilització en les relacions interculturals; seminaris de formació per a l'organització i el funcionament de les unitats d'adaptació curricular; seminari de formació de centres d'atenció educativa preferent; curs de competència social; seminari de seguiment de l'aplicació del Programa de competència social; seminari de formació de formadors del Programa de competència social, etcètera. Per tant, hi ha tota una sèrie de cursos per als

professionals, per poder millorar i per poder posar-se al dia en totes aquestes qüestions.

Lògicament, també, en el tema dels alumnes, en el tema de la progressió de la primària a la secundària, també com a conseqüència d'una pregunta que va fer la senyora Montserrat Tura, de Socialistes-Ciutadans pel Canvi, i contestada per l'honorable consellera el 7 de novembre d'enguany, hi ha tota una sèrie de dades, números concrets, d'alumnes que han passat..., de les diferents delegacions territorials, que han passat per aquesta situació.

I, per últim, també veiem que, en el tema dels psicopedagogs o mestres d'educació especial –també contestant l'honorable consellera a una pregunta de la mateixa diputada Montserrat Tura–, hi ha tota una sèrie d'estadístiques del nombre de mestres de pedagogia terapèutica i professors de psicopedagogia a secundària, i en un nombre considerable, en què, doncs, podem dir que totes les escoles o hi ha un psicopedagog o hi ha un mestre d'educació especial.

I també a les instruccions d'inici de curs, també se'n parla, d'aquest tema. I, per exemple, llegeixo també un altre aspecte; diu: «Els centres que imparteixen ESO planificaran les actuacions adreçades a l'atenció a la diversitat de necessitats educatives dels alumnes, tenint en compte que aquesta atenció a la diversitat és responsabilitat del conjunt de professors/professores del centre. Tanmateix, també tindran en compte les funcions prioritàries a què s'han de dedicar els professors/professores de l'especialitat de psicologia i pedagogia i els mestres de pedagogia terapèutica.»

Per tant, jo crec que el tema que preocupava i que preocupa, evidentment, a tothom i que en aquest cas en donava referència la diputada Baig, de planificació, proporcionalitat al nombre d'alumnes, els recursos, la formació del professorat, la consolidació de les experiències conegudes de les escoles que ella ha citat, la continuïtat primària-secundària..., totes aquestes peticions i, lògicament, completar també el que deia el diputat Boada, tots aquests temes jo penso que s'estan fent, i penso que podem concloure que coincidim perfectament. Coincidim, penso que estem treballant en aquesta direcció, penso que hi ha una discussió en aquest tema, i discutir vol dir buscar la llum i buscar la solució. Hi ha sensibilitat també en aquest tema, n'hi ha i n'hi ha hagut sempre, de sensibilitat, lògicament. Hi ha noves idees, hi ha il·lusió, hi ha ganes de treballar per resoldre els problemes, sobretot dels més desfavorits i dels que més ho necessiten, i segur que trobarem la solució per completar tots aquests temes que ja s'han dit que hem iniciat. Per tant, com que coincidim, lògicament, votarem la Moció.

Però voldria acabar..., que aquesta coincidència penso que és tan important i tan nombrosa que la veritat és que jo diria que gosaria demanar..., o, millor dit, potser demanaria..., o, millor encara, demano si pot ser que la retiri, per innecessària.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Primer de tot, voldria agrair la presència, durant la defensa d'aquesta Moció, de l'honorable consellera, perquè penso que és una garantia que podem iniciar aquest camí que avui aprecio que hi ha una sensibilitat per part de tots els grups polítics a començar, i, per tant, la consellera és, evidentment, la que ha de posar-hi la lletra, la música, perquè després això sigui realment possible.

Evidentment, respecte a les esmenes que ens ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres les acceptarem, amb la correcció que ha demanat de canviar la paraula «urgir» per «completar», i accepto de molt bon grat aquesta puntualització en el punt número 3, quan parla dels especialistes que treballen en aquest àmbit, perquè jo els incloïa, suposo, per la meua concepció de dir: «Tots som professionals de l'educació», però sovint ens calen aquestes puntualitzacions tan concretes, perquè després no hi hagi una possibilitat de quedar, alguna d'aquestes persones, al marge d'aquesta formació i d'aquesta situació.

Evidentment, quan parlem de l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials, ens estem referint a l'ampli ventall i, per tant, jo no havia oblidat els alumnes amb greus conflictes de conducta, com ha dit la diputada del Grup Popular, però, en canvi, sí que li reconeixeré que havia oblidat els sobredotats, els que també tenen unes dificultats per tenir massa talent. Els havia oblidat en el moment de fer-ne menció, de treballar-ho, però, a mesura que ho he anat rumiant, crec que és important que els alumnes sobredotats, amb més talent –que també tenen dificultats a les escoles–, si hi ha aquests recursos que demanem a la Moció, si hi ha aquesta tensió respecte als que tenen problemes de conducta, als que tenen situacions culturals més desfavorides, als que tenen disminucions sensorials psíquiques o físiques, també hi serà per a aquells que tenen més talent. I és important que, en canvi, continuïn donant aquesta riquesa de pluralitat que hi ha a la societat perquè, realment, tinguin, també, assumit el que ha de ser la convivència i el treball social, la sociabilitat, que, molt sovint, massa sovint, ens trobem que aquests alumnes, quan són grans, tenen problemes de sociabilitat. Per tant, crec que poden quedar inclosos, també, en aquesta Moció.

I, evidentment, jo ho lamento molt, senyor Gené, però avui, que hi ha aquesta sensibilitat per poder aprovar tots, els grups polítics, una Moció, no la puc pas retirar, perquè és, evidentment, l'inici d'un camí de futur, d'un camí en què jo mateixa vaig admetre que s'havien fet coses –moltes i importants– a la Generalitat de Catalunya, els anys vuitanta, però que, des de fa massa temps, hi ha hagut absència de criteri en aquest camp, i l'absència de criteri en aquest camp ha portat a no haver-hi accions polítiques i a retrocedir perquè sempre hem d'anar endavant. Per tant, jo demano que tots els grups continuïn amb aquesta sensibilitat i votin la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Només per concretar, senyora diputada, és aquesta Moció amb les dues esmenes incorporades i amb el canvi de la segona esmena de «completar» per «urgir».

Moltes gràcies.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 302-00058/06)

El punt vint-i-sisè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística. La presenta Esquerra Republicana i, en nom seu, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

Un segon, senyor diputat. Pot començar.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció que debatem avui va amb l'objectiu de proposar una sèrie de mesures per contrarestar els efectes negatius que creiem nosaltres que conté la legislació liberalitzadora del Partit Popular i del Govern de l'Estat, propostes que vénen a partir del debat que vam tenir sobre la interpellació presentada per part d'aquest diputat respecte a la política urbanística del Govern de la Generalitat.

Entenem que no només el Decret 4/2000, de mesures urgents de liberalització del sòl, és negatiu per al Govern de Catalunya, per les competències municipals, sinó que també, evidentment, aquests elements negatius de lesiō de les competències vénen a partir de la Llei del 98, del Partit Popular. Una llei que cal recordar que està pendent d'un recurs d'inconstitucionalitat. Aquesta Llei també comporta –i així ho va manifestar el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat– una invasiō de competències que situava –cal recordar-ho– com un dels elements fonamentals de la Llei del 98 el sòl urbanitzable com tot el sòl residual.

El Decret 4/2000, que en el seu moment vam debatre en aquest Ple a partir de la proposta de diferents grups de la Cambra per presentar un recurs d'inconstitucionalitat, segueix aquesta invasiō de competències pel que fa al Govern de la Generalitat i als ajuntaments, i un element fonamental: treia l'element de discrecionalitat dels ajuntaments a l'hora de declarar el sòl no urbanitzable.

Per tant, en conclusiō, volíem afirmar que aquest concepte de liberalitzaciō del sòl va contra les tendències –almenys així ho entenem nosaltres– més modernes pel que fa a urbanisme a nivell europeu, i també atempta contra el mateix concepte del sòl com un bé escàs i insubstituïble. Qüestiona, també, el que és la capacitat planificadora de les administracions públiques i –un element, per nosaltres, greu– confon l'activitat urbanística i d'ordenaciō del territori com un simple problema

econòmic. Per tant, trobem una clara invasiō de competències locals, quan hem de tenir en compte que l'urbanisme és la base de la política municipal i contempla, evidentment, invasiō de competències, ja que la Generalitat les té exclusives en matèria d'urbanisme i d'ordenaciō territorial.

En el seu moment –com ja he dit abans–, vam presentar la proposta de presentaciō del recurs al Tribunal Constitucional perquè creiem que presentar aquell recurs era fer un acte a favor dels interessos del país, a favor dels interessos del Govern de la Generalitat, de les seves competències i, també, a favor dels interessos dels ajuntaments. En el seu moment vam trobar incomprensible l'actitud que va prendre el Govern de la Generalitat –i, evidentment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió– de no sumar-se a la voluntat que vam expressar, de presentaciō d'aquest recurs. Dissortadament, això no va ser possible. Ara, però, ens trobem davant d'una nova perspectiva, que és el fet que el Govern té l'obligaciō de presentar, abans que acabi aquest any, un projecte de llei d'una nova llei del sòl catalana.

Des d'Esquerra Republicana, malgrat aquestes diferències que hem anat expressant en els darrers debats que hem tingut sobre aquesta problemàtica, creiem que és un fet fonamental i, per tant, farem una aposta decidida per trobar els elements de consens necessaris.

Aquesta nova llei és necessària per tal que assenti unes bases sòlides del que ha de ser la política del sòl i d'ordenaciō territorial a Catalunya, que superi l'actual garbuix legislatiu que aquí, a Catalunya, es basa, encara, avui dia, en textos preconstitucionals i que, d'una vegada per totes, després de vint anys d'autonomia política, s'exerceixin les plenes competències en urbanisme i ordenaciō del territori.

Hem presentat, a partir d'aquesta esmena, una esmena, una mociō transaccionada per part del nostre Grup, conjuntament amb Convergència i Unió, que creiem que també recull aspectes fonamentals de les esmenes presentades pel Grup Socialistes i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds. Aquest text transaccional a què hem arribat, en un primer punt recull –potser no de la manera que nosaltres hauríem volgut, que contenia la nostra Mociō inicial, però sí canviant i matisant alguns dels aspectes del redactat..., però, en el fons, creiem que és, fonamentalment, el mateix, que aquests decrets de liberalitzaciō..., que el Decret 4/2000 produeix una invasiō de competències pel que fa al Govern de la Generalitat i a la capacitat d'exercir la seva capacitat en l'ordenaciō del territori i, també, lesiona greument les competències dels ajuntaments.

Aquest primer punt també recull la necessitat de modificar-ho en l'actual tràmit parlamentari com a projecte de llei a Madrid, i el que per nosaltres és fonamental i justifica aquest acord a què hem arribat en aquest primer punt, que és que depèn de com quedi aquest text, aquest projecte de llei a Madrid, és la necessitat, la possibilitat de presentaciō de recurs per part del Govern.

Un segon punt que manifesta que la nova llei del sòl catalana mantingui i potenciï les competències planificadores dels ens locals, un element –com ja hem anat repetint darrerament– fonamental de cara que els ajuntaments puguin planificar i decidir el seu futur.

Un tercer punt en el qual demanem que el Govern presenti un informe en aquesta cambra, abans de sis mesos, quan avaluï o estudiï els efectes que tindrà, que poden tenir aquestes mesures liberalitzadores.

Un quart punt, en el qual demanem l'elaboració d'un catàleg del territori català no urbanitzable. Estem d'acord amb una de les esmenes presentades pel Grup Socialistes, amb totes les concrecions que conté aquesta esmena, però creiem que això hauria de ser, seria bo que ho haguéssim concretant amb posterioritat, que aquests elements són molt importants perquè estiguin dins d'aquest catàleg –que tan necessària n'és la seva redacció– i, al mateix temps, alguns dels elements, aquests, també són molt importants de cara que siguin assumits pel que ha de ser la nova llei del sòl catalana. Alguns dels punts proposats també estaven dins de la Moció inicial, pel que fa referència al nostre punt cinquè, que hem presentat.

Per tant, són elements que creiem que s'han d'anar concretant posteriorment. Aquest instrument, aquest catàleg del territori català no urbanitzable és un instrument bàsic davant la situació actual de desprotecció amb què es troba el territori català davant d'aquesta legislació liberalitzadora tan agressiva.

Un cinquè punt, sobre el qual també hem arribat a un text transaccional, en el qual recollim d'una forma genèrica els aspectes que, per nosaltres, han d'inspirar el que són els planejaments urbanístics i que la Generalitat i les corporacions locals han de contemplar i han de preservar que es compleixin. Per tant, parlem de planejaments urbanístics sostenibles, la necessària capacitat dels teixits urbans, la coherència d'aquests creixements urbans, la viabilitat dels territoris a urbanitzar, amb les connexions necessàries als serveis generals i, també, la necessitat que això no representi una càrrega per als nostres ajuntaments –aspectes que, evidentment, també hauria de recollir la nova llei del sòl de Catalunya.

A partir d'aquí, d'aquests elements, creiem que es desprèn el que presentàvem en el nostre punt cinquè inicialment: la necessitat de legislar sobre els pendents màxims edificables, l'obligatorietat de reserves perimetrals de sòl no urbanitzable i la necessitat del discontinu urbà entre municipis, incorporant, també, les franges de protecció de sòl no urbanitzable a les zones d'influència dels espais protegits i un element també important: la protecció de l'agricultura periurbana.

I, finalment, pel que fa referència al sisè punt, el que afirmem és que aquesta nova llei del sòl catalana –i així hem arribat a aquest acord amb el Grup de Convergència i Unió– no ha de tenir no només una dimensió estricta del que són les competències urbanístiques, sinó que ha d'anar més enllà i que assumeixi tot el que és l'ordenació del territori, que contempli aquesta visió molt més general i necessària per a l'ordenació del territori català, i aquesta nova llei, evidentment, ha de recollir totes les sensibilitats polítiques i la implicació de les institucions que l'hauran de dur a terme, i, evidentment, ens referim, especialment, als ajuntaments.

Per tant, creiem que aquest text transaccional a què hem arribat recull, en bona part, les altres esmenes presentades per la resta de grups parlamentaris, i, alguns

dels aspectes, creiem que en aquests moments no era necessari contemplar-los, pel que fa referència a la mobilitat sostenible que, segurament, requeriria un altre debat, i també una de les esmenes presentada pel Grup Socialistes, que feia referència a la necessitat d'elaborar un calendari pel que fa a l'elaboració i l'aprovació dels plans parcials, evidentment, també això necessitaria un debat diferent, amb totes les implicacions que té, perquè és un element complementari, fonamental amb el debat que estem fent ara, i també m'agradaria afegir que aquesta és una de les greus mancances que ha tingut el Govern durant tots aquests anys, que, des del 1983, amb la Llei de política territorial aprovada, s'ha anat produint incompliment darre-re incompliment, per part del Govern, a l'hora de presentar uns plans territorials parcials que, a hores d'ara, encara no se n'ha aprovat cap.

Però, en definitiva, també voldríem dir que estem satisfets de l'acord a què hem arribat, els dos grups parlamentaris, i esperem que s'hi puguin afegir la resta de grups i ressaltar, també, i agrair la predisposició que ha demostrat el senyor Carles Puigdomènech, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per tal de facilitar aquesta transacció a què hem arribat, i esperem –i ens agradaria que fos així– que aquest acord que hem assolit avui representi un bon preludi del que ha de ser la futura llei del sòl catalana...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Oliveras i Maristany

... que, per cert, seria interessant, ja que s'ha anunciat diferents vegades, que aquests grups parlamentaris, que els grups parlamentaris d'aquesta cambra en poguéssim disposar, perquè ja seria hora. Per tant, fem aquesta aposta i, malgrat les diferències que hem tingut i que mantenim en aspectes pel que fa a política urbanística, creiem necessari poder arribar a acords per a una llei tan fonamental i tan decisiva per al futur del nostre país.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes a aquesta Moció el Grup Socialistes, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya-Verds. Sé que entre Socialistes i Convergència i Unió hi ha una esmena transaccional.

El Sr. Nello i Colom

Entre Esquerra Republicana...

El president

Ah, perdó. Exactament, ja la tinc, ja. Per tant, ara, per presentar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello, per part dels Socialistes-Ciutadans pel Canvi.

El Sr. NeHo i Colom

Senyor president, la transacció és entre Esquerra Republicana de Catalunya i...

El president

I Convergència i Unió, sí.

El Sr. NeHo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup ha seguit amb atenció i interès el debat de la interpellació plantejada pel Grup d'Esquerra Republicana sobre política urbanística; es tracta d'un debat d'importància, que arriba en un moment de gran incertesa, de gran perplexitat, sobre la possibilitat i les capacitats del Govern de la Generalitat per actuar en aquest camp. En l'origen d'aquesta perplexitat es troba la nova normativa, la que es refereix a l'apartat primer de la Moció. Com els senyors i les senyores diputades, saben —com ara ens recordava el senyor Oliveras, no és veritat?—, abans de l'estiu, el Govern de la Generalitat, el Govern de l'Estat, perdonin, va promulgar un Reial decret llei anomenat «de liberalització del sòl», que, sota el pretext d'abaratir el preu de l'habitatge, definia com a urbanitzable tot el sòl que no estigués especialment protegit, i sostreïa, així, a les administracions competents, a la Generalitat, als ajuntaments, la discrecionalitat a l'hora de classificar, a través de plans, sòl com no urbanitzable.

Es tracta, com ja hem tingut ocasió de comentar diverses vegades en aquesta cambra, d'una mesura diversa, profundament equivocada, que, de cap manera, tindrà els efectes benèfics que se li suposen i que, en canvi, en tindrà de perversos. El fonamental: incrementar la dispersió urbana al consum irrestricte de sòl. Però, a més, el Reial decret suposa un atac a les competències constitucionals i estatutàries de la Generalitat i ajuntaments, en aquest camp, tal com el Consell Consultiu de la Generalitat va dictaminar de manera inequívoca.

Tot i això, els grups que en aquesta cambra donen suport al Govern —el Grup de Convergència i Unió, el Grup del Partit Popular— varen decidir no portar al Tribunal Constitucional l'esmentat Reial decret. En el debat que va precedir aquella votació malaurada —debat, senyores i senyors diputats, que quedarà, sens dubte, com una de les renúncies més greus que mai s'hagin fet a Catalunya defensant les nostres competències—, els representants de Convergència varen tractar de justificar la seva posició dient que ja introduirien esmenes a la tramitació del decret com a projecte de llei davant les Corts de l'Estat. Ja els vàrem dir, llavors, que ens semblava un argument difícilment plausible i que allò que, en realitat, els feia por —ens ho semblava— era més aviat desairar dues vegades en la mateixa sessió els seus socis de Govern, és a dir, en el tema dels horaris comercials i en el tema del sòl.

Els fets, lamentablement, sembla que ens van donant la raó. L'esmena que diuen que aconseguiran introduir a les Corts de l'Estat fa referència al fet que caldrà tenir en compte els imperatius del desenvolupament sostenible a l'hora de definir sòl a urbanitzar. És a dir que, quan un ajuntament —vostè, senyor Nadal, qualsevol

dels alcaldes— digui a un veí: «Vostè no pot urbanitzar aquell o aquell altre hort», aquest veí anirà al jutge i el jutge decidirà si l'hort es pot edificar, o no, segons s'ajusti als imperatius del desenvolupament sostenible. No sé si amb això es donen per satisfets, no sé si amb això els sembla que és manera de defensar, des d'una perspectiva catalanista, els interessos i les competències de Catalunya. Però, en tot cas, a nosaltres no ens satisfà, de cap manera, i és per això que hem presentat una esmena al punt primer de la Moció, per tal que quedés clar que la nova normativa estatal vulnera les competències de la Generalitat i que caldrà interposar recurs d'inconstitucionalitat si la llei que, finalment, s'aprova no respecta escrupolosament les competències de la Generalitat i els ajuntaments en aquest camp.

El redactat que hem transaccionat, el Grup proponent i Convergència i Unió, no indica amb claredat aquests dos aspectes i és per això, senyor president, que no ho podrem votar afirmativament.

Passem, ara, als altres punts de la Moció. En la situació creada per la nova normativa, què és el que cal fer? En primer lloc, és clar, tractar de protegir amb celeritat tant de sòl com sigui possible, per tal d'evitar que els processos de revisió de planejament, que ja estan en marxa, resultin en un increment de l'escampadissa de la urbanització, amb la corresponent destrucció de paisatges, costos ambientals, increment de despesa energètica, etcètera. És per això que el nostre Grup va proposar elaborar amb urgència un catàleg del sòl no urbanitzable a Catalunya. I, en el debat del recurs d'inconstitucionalitat, el senyor Puigdomènech, en nom del Grup de Convergència i Unió, va dir literalment —ho llegeixo—: «Estem disposats a prendre en consideració la iniciativa que va tenir, aquest mateix mes de juny, el Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi quant a presentar una proposició de llei per fixar el catàleg del sòl no urbanitzable a Catalunya». Refiats d'aquestes paraules, nosaltres hem anat demorant, des de llavors, portar al Ple aquesta iniciativa, tot esperant un senyal del seu Grup, o del Govern.

Ara, amb la Moció que discutim, vam pensar: «Mira: aquesta és l'oportunitat», i per això vàrem fer una esmena al punt quart de la Moció, demanant, no només l'elaboració del catàleg, sinó concretant, també, els requisits mínims per al seu contingut. Però, en això, el Grup del Govern no ha considerat oportú de transaccionar —ni en això ni en posar-hi un termini. I, en aquestes circumstàncies, senyores i senyors diputats, nosaltres ens considerem defraudats i anunciem que en el proper Ple ordinari portarem a consideració de la cambra la presa de la nostra proposició de llei.

La segona línia en què calia actuar, en aquesta conjuntura a què estic fent referència, és la dels plans territorials parcials, perquè el planejament territorial és una de les poquíssimes esclotxes que la nova normativa deixa per a l'ordenació del territori. Es tracta d'uns plans que el Govern de la Generalitat té l'encàrrec d'elaborar des de l'any 1983 —en fa disset, d'anys—, i no n'hem aprovat ni un; no n'hem elaborat ni un. A començaments de legislatura, el conseller, senyor Macias, es va comprometre a donar un gran impuls a aquesta qüestió, nomenant responsable de l'elaboració d'aquests plans qui

havia estat, durant vint anys, el director general d'urbanisme de la Generalitat. Però, aquesta persona, com els senyors i les senyores diputats saben, va dimitir el mes passat, tot explicant que, entre altres raons, ho feia perquè el Departament –ho llegeixo– «no defensa les competències de la Generalitat en política de sòl». No ho diu l'oposició, ho diu qui ha estat el director general d'Urbanisme de la Generalitat durant vint anys.

Preocupats per aquest estat de coses, hem tractat d'incloure en la Moció una esmena demanant que, almenys, el conseller presenti a aquesta cambra un calendari per a l'aprovació dels plans territorials parcials, però tampoc això els ha semblat oportú. Fins on volen arribar? Volen arribar, potser, fins als vint anys de l'aprovació de la Llei de política territorial per aprovar el primer pla? Per un costat, no defensen les competències estatutàries; per l'altre, clarament, renuncien a governar.

I, finalment, el darrer aspecte pel qual es podria avançar, potser, una mica, era la redacció de la nova Llei catalana del sòl. Una Llei per la qual la nova normativa –diguem-m'ho de seguida– deixa molt poc marge, però que és necessària per salvar allò que sigui possible, per salvar els mobles, que diríem d'una manera col·loquial. A finals de la primavera, el Govern va manifestar la seva voluntat d'elaborar aquesta nova Llei d'una manera consensuada entre els diversos grups.

Ens vàrem entrevistar amb els responsables del Departament i vàrem trametre documentació i papers d'idees que ens varen demanar, però, de llavors ençà, no hem tornat a tenir notícia de l'elaboració de la nova norma. I, pel camí, Govern ha fet circular, sense consultar, diversos avantprojectes, així com un pla de xoc en matèria de sòl i habitatge, que –en el qual no entrarem ara, però deixin-m'ho dir– dista molt de merèixer aquest títol pompós.

Ara, a la Moció d'Esquerra, el text inicial deia que la nova llei s'hauria de fer amb el consens ampli dels grups parlamentaris i les entitats municipalistes, però en la fórmula transaccionada l'esmena a les forces representades en aquesta cambra ha desaparegut –segons tinc entès– per indicació del Grup del Govern. Bé, és contradictori amb el que varen dir, però cal reconèixer que és del tot coherent amb el que ja han anat fent. És, de totes maneres, una cosa que ens preocupa, i, ja des d'ara, els volem advertir, formalment, que per aquest camí serà molt difícil arribar a cap consens sobre la Llei catalana del sòl.

Acabo, senyor president. La Moció que tot seguit votarem tindrà efectes pràctics molt limitats. Tant de bo, tanmateix, que servís, si més no, per una sola cosa: per fer conscient la cambra que, mentre anem desgranant les múltiples excepcions del terme «sobirania», Catalunya està perdent les seves competències sobre urbanisme, sense que el Govern de la Generalitat faci res d'efectiu per impedir-ho. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor president, senyores, senyors diputats, per un moment, em feia la sensació que estàvem davant d'una interpellació del Grup Socialistes al Govern i no pas de la discussió d'un text d'una Moció que presenta Esquerra Republicana i que ha transaccionat amb el nostre Grup de Convergència i Unió i ha obert les portes, també, evidentment, que fos assumida pels altres grups de la cambra. Però, en tot cas, el Grup Socialistes, evidentment, té llibertat per presentar interpellacions i discutir detalladament el que ens ha plantejat ara, però em sembla que el que hem de fer en aquest moment és centrar-nos en el text de la Moció que presenta Esquerra Republicana, que és el protagonista, per dir-ho d'alguna manera, que avui estiguem discutint aquí aquests temes, i, per tant, jo, si m'ho permeten, em cenyiré al text de la transacció que ja el senyor Oliveras ha avançat abans, sens perjudici que en la meua intervenció també faci referència a algunes de les moltíssimes al·lusions al nostre Grup que s'han efectuat pels altres intervinents, no?

Pel que sembla, el primer punt de la Moció i de la transacció, que és el que genera més controvèrsia i disparitat d'opinions entre els diferents grups, és el que ja vam estar discutint a la cambra, el passat mes de juliol, arran de l'aprovació i publicació del Decret llei 4/2000, de mesures liberalitzadores en matèria de sòl. Ara, no crec que sigui el moment de tornar a discutir allò, perquè cada un dels grups ja va donar les seves opinions, i em sembla que nosaltres –també el Govern–, en diferents àmbits –no només aquí– ha explicat a bastament els motius pels quals el nostre Grup no va avalar la interposició del recurs en aquell moment, però sí deixant molt clar que posposava aquesta decisió per a més endavant, cosa que també va dir el conseller –amb motiu de la interpellació que es va formular i de la qual ha sortit aquesta Moció– i que jo ara torno a dir: el que a nosaltres ens semblava, tot i reconèixer allò –i ho tornem a dir aquí, tantes vegades com calgui–, que no ens agrada el Decret llei del mes de juny –el que vam discutir el juliol–, ni per motius formals, ni per motius competencials, ni per motius de fons –tot i que no ens agrada–, em sembla que, deixant al Govern de l'Estat les portes obertes a la seva modificació –entre altres coses, perquè, possiblement, dins el mateix Govern de l'Estat, hi ha diferents sensibilitats respecte a aquest tema–, i deixant les portes, com dic, obertes al Govern de l'Estat a la seva modificació, em sembla que havíem d'apostar, i apostem, primer, per esgotar totes les possibilitats –de reforma consensuada amb el màxim de grups possibles– d'aquest Decret llei.

I en aquesta línia estem, i, en aquesta línia, per la tranquil·litat dels que hi ha ara aquí, jo, si volen, molt breument, els avanço les esmenes que el nostre Grup ha presentat al Congrés de Diputats, i que van, com ha fet sempre, fa ara, i farà, en defensa de les competències del Govern de la Generalitat i que, bàsicament, són, tornar a introduir en l'article 9.1 de la Llei 8/90 l'«asimismo, aquellos otros» –referits al sòl no urbanitzable– «que, en razón de la exigencia determinada desde el principio de desarrollo sostenible, determinen las comunidades autónomas», i que són la supressió de l'apartat segon de l'article 15, que s'introduïa de nou en el Decret llei del mes de juny, i que són: introduir, en

l'article 16, la referència a «siempre de acuerdo con la tramitación establecida por las comunidades autónomas», i que són, també en relació amb l'article 16, «cuando se establezca, como máximo, por la legislación autonómica», etcètera. Per tant, defensa les competències de la Generalitat, abans, ara i sempre.

I dic això amb la màxima cordialitat al senyor Nello, perquè la vehemència de la seva intervenció jo crec que és sincera –pausada i sincera–, però no per ell, però sí que em sembla que caldria recordar que aquesta cambra, durant anys, ha sentit molts silencis, silencis d'escons que clamaven respostes quan hi havia un altre Govern a Madrid i que no arribaven, aquestes respostes, com, per exemple, amb la Llei 8/90, eh?, que si va arribar a una sentència l'any 97 va ser, precisament, pel recurs que, entre d'altres, nosaltres vam presentar. I, per tant, silencis que ara contrasten amb el que es diu ara, i del que ens n'alegrem, però que voldrem veure, si algun dia –no sé quan– hi torna a haver un canvi de Govern, si aquí continuaran estant en la mateixa línia.

Passant al segon punt... (*remor de veus*), el segon punt és el que fa referència a la transacció, que «el Parlament insta el Govern de la Generalitat a mantenir i potenciar en el Projecte de Llei del sòl les competències dels ajuntaments». Evidentment, hi estem d'acord, i ens consta que en l'avantprojecte de Llei que està treballant el Govern va en aquesta línia, i no ens fa res, al revés, estem contents de recollir-ho en aquesta transacció. I a la vegada recull part de les esmenes formulades pels altres grups, i en el punt 3, ens sembla molt bé que el Govern presenti un informe en el termini de sis mesos; no només sobre la incidència del Decret Llei, sinó –com hem pactat i hem afegit a través d'una esmena nostra que hem transaccionat– també sobre la incidència del Projecte de Llei, una vegada s'aprovi en el futur.

En aquest sentit, home, ens sembla una mica precipitat que l'esmena que proposava el Grup Socialista en aquest sentit demani, ja, al Govern, que interposi un recurs d'inconstitucionalitat contra el Projecte de Llei, en el cas que no es respectin les competències. Esperem a tenir aquest Projecte de Llei aprovat, i estudiem, com diu també el text transaccionat, què hem de fer, si és que, efectivament, no respecten –tot i que nosaltres creiem que, amb les esmenes que nosaltres presentem i que esperem que, amb la sensibilitat al Congrés dels grups majoritaris, es puguin aprovar.

I el punt quart, que fa referència a «elaborar amb la major brevetat possible un catàleg del territori català no urbanitzable», amb això hi estem d'acord; el que ho hem volgut acceptar, també, evidentment, amb el Grup proponent –que és qui decideix, d'alguna manera, les esmenes o transaccions que es fan–, entrar aquí una relació detallada de supòsits els quals s'han d'introduir en aquest sòl no urbanitzable. No perquè no hi estiguem d'acord, que hi estem, sinó perquè ens sembla que una moció, un text de moció no ha de substituir un text articulat legislatiu. Qüestions d'aquestes ja les tractarem, ja aniran al Projecte de Llei del sòl o, sobretot en alguns casos, on han d'anar és als plans generals d'ordenació.

Ara, alguna de les coses que es diuen, que el catàleg inclogui els sòls forestals..., ens sembla molt bé, però és

que ja ho diu la Llei forestal de Catalunya, actualment en vigor, que els sòls forestals han de ser sòl no urbanitzable. Que es diu que els terrenys amb una pendent determinada..., home, amb caràcter general, potser sí, potser no sempre ha de ser així. Però és que el Pla general territorial, d'alguna manera, ja ho insinua i ho avança, també. Per tant, no és que diguem que no; no diem que no, diem que no vulguem anticipar-nos a un text articulat amb base en una moció. A través del Projecte de Llei, i sobretot en coses que es demanen –entenen nosaltres– a través dels plans generals d'ordenació, és on s'han de regular.

Per això nosaltres estem d'acord amb aquest punt cinquè, que el que sí que fa és recollir els principis generals dels quals les esmenes aquestes són una concreció, i per tant, es parla que els planejaments han de ser ambientalment sostenibles, funcionalment eficients, socialment solidaris –recollim aquestes aportacions–, que respectin els espais que han de ser objecte de protecció, la compacitat urbana, la coherència dels creixements, la viabilitat de la continuïtat dels territoris a urbanitzar, etcètera. I, finalment, pensem –com creiem que ho ha de fer tothom– que, efectivament, aquest tema, el tema del planejament urbanístic, de les lleis urbanístiques afecten el territori, afecten tots els catalans, i són prou importants com perquè hi hagi un esforç per part de tots –per part de tots– d'aconseguir el màxim consens institucional i polític. I, per tant, pensem que en aquesta línia ens agradaria que aquest text –també com a anticipació d'aquest possible consens– fos votat pel màxim de grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Per tant, en definitiva, per tot el que acabo d'explicar i agrair, també, doncs, al Grup d'Esquerra Republicana que hagi acceptat, a través d'aquesta transacció, moltes de les nostres esmenes, i esperant, també, que en la tramitació parlamentària a Madrid, en el Congrés de Diputats, del Projecte de Llei es recullin moltes de les esmenes que nosaltres hem presentat, evidentment, votarem a favor del text transaccionat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet..., perdó, el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, està bé que, de tant en tant, puguem fer una discussió sobre temes urbanístics, aquí, en aquest Parlament. Llàstima que el conseller de torn no pugui assistir a aquesta discussió, perquè sempre és d'agrair, doncs, que, quan es parla d'un tema tan important per al país, qui ha de ser el màxim que l'ha de gestionar, doncs, hi pugui ser present. Bé, en tot cas, a l'hora de votació esperem que hi sigui, i així ja ho podrem acabar d'arrodonir.

Amb relació al tema concret de les esmenes que ha plantejat el Grup d'Iniciativa per Catalunya-Verds a aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana, anaven en dos grans blocs, en dos grans idees. Per un can-

tó, el que volíem era impulsar l'acció pública dels ajuntaments en el procés urbanístic i en el seu paper de gestor important, de garant d'aquest procés urbanístic, i per això plantejàvem aquesta primera Moció, amb la idea de defensar l'autonomia municipal i ampliar les seves competències, que creiem que són bàsiques. Competències –aquí no sortia, però volia posar un exemple– com la possibilitat d'aprovar els plans especials i els plans parcials per part de tots els ajuntaments, doncs, que ho puguin fer perquè siguin ells que tinguin –els ajuntaments– l'última paraula a l'hora de gestionar el seu propi territori.

En aquest sentit, el conseller, en la resposta a la interpellació que s'havia fet, manifestava –amb un to molt contundent, que l'hauré de comprovar posteriorment–, deia que «a tots els ajuntaments que vulguin fer polítiques de sòl, els donarem les competències, sigui quina sigui la seva població, sense posar cap límit d'habitants». En canvi, en el punt 2 d'aquesta transacció, quan volem plantejar nosaltres la necessitat d'augmentar les competències dels ajuntaments, no hi ha maneres de poder-ho incloure, i ens quedem amb «mantenir i potenciar» –potenciar no vol dir augmentar; potenciar, en tot cas, aquest verb, doncs, té un altre sentit que no pas el que nosaltres li volíem donar. Per això ens crea una certa desconfiança, per si veritablement això no serà una simple retòrica i no anirem a aquesta necessitat –que fins i tot eren paraules del conseller–, que hauríem d'anar a les màximes competències dels ajuntaments, mentre ells diguessin que volien fer polítiques de sòl.

Per això aprofito per dir que les esmenes anaven dirigides a una moció molt concreta, que nosaltres hi estàvem d'acord en gran part –excepte aquests punts que nosaltres plantejàvem, i de ben segur que haurien estat acceptats pel Grup d'Esquerra Republicana–, però, en canvi, amb aquesta transacció, queden coses que s'avança i que són coses que es tenen en compte del que ja existia, però que, en canvi, no acabem de trobar-li la capacitat que tenia la que havia desenvolupat Esquerra Republicana de Catalunya. Com, per exemple, en el punt 3. Ja sé que és una qüestió purament formal, però és bastant difícil o pot ser bastant complicat complir el que diu el punt 3 de la transaccional –no?–, que en el termini de sis mesos es faci un informe, es presenti un informe a aquest Parlament sobre la incidència a Catalunya del Decret –si és que continua, que sembla que se'n ha anunciat que no–, o com la llei que substitueixi, però, mentrestant, nosaltres, o des del Govern, s'està elaborant una llei, que potser ja la tindrem feta abans que puguem desenvolupar aquest informe, i no tindrà sentit. Seria bo, abans de fer aquesta llei, poder tenir aquest informe, que és possible que tota aquesta qüestió del temps no tingui cap importància, i llavors ens hàgim quedat en un punt que, en el fons, no serveix gaire per res.

Bé, l'altra esmena que nosaltres plantejàvem anava dirigida, bàsicament, a introduir els criteris de sostenibilitat i protecció mediambiental a les polítiques urbanístiques, tant en el planejament, gestió i execució urbanística. A més, nosaltres considerem com a bàsica la introducció de les polítiques de mobilitat, l'urbanisme, potenciant el transport públic i tenint en compte els

processos locals –que n'hi han– de formulació de les agendes 21. Em sembla que aquests eren elements importants que, si no els comencem a introduir amb força i amb claredat en tot el tema del planejament urbanístic, no serem capaços, evidentment, de fer unes ciutats amb una millor qualitat de vida, sinó que farem unes ciutats més sotmeses a l'especulació que no pas a aquesta qualitat de vida que nosaltres plantejàvem. Bàsic, imprescindible, i ho ha de ser, i ha de sortir amb claredat a la nova llei que, doncs, s'està redactant en aquest sentit.

Nova llei que, evidentment, ha de tenir un consens. Si aquest consens es vol establir en el punt 6, tal com està redactat, té una dificultat de comprensió. Deia que ha de recollir, la nova llei, ha de recollir sensibilitats de les diferents institucions que l'hauran d'aplicar. Home, aquí potser no queda gaire clar què volem dir, institucions. Són públiques?, privades? Quines són les institucions a què es refereix? Podríem fer un esforç i saber, evidentment, cap on vol dir. Jo faria una proposta –no sé si els dos grups, que són els que assumeixen aquesta transacció, que nosaltres no compartim, però que l'assumeixen...–, si seria possible allò que em sembla que ja s'ha plantejat, que, per comptes de dir: «de recollir les sensibilitats de les diferents institucions», digués que «ha de recollir el màxim consens institucional i polític»; institucional, bàsicament, també, per part dels ens locals i supralocals, i polític per part, evidentment, dels grups que formen part d'aquesta cambra.

No sé si és possible, senyor Oliveras, tant de Convergència i Unió com d'Esquerra Republicana, que es volgués acceptar, i des de la Mesa es pogués tenir en compte, si ells ho creuen convenient, doncs, potser ajudaria una mica que donéssim suport a aquest punt. O, si no, ens seria difícil donar suport a aquest punt, perquè no l'entendríem.

I, per últim, nosaltres, com ha dit el senyor Nello, no votarem favorablement el punt 1 d'aquesta transaccional; és del tot impossible, perquè cauríem en una certa incoherència en què nosaltres no volem caure, no? Cada un fa el que creu convenient; en tot cas, nosaltres varem creure que el Decret 4/2000, de mesures urgents de l'organització en matèria de sòl, doncs, l'havíem de passar al Constitucional, perquè, evidentment, creiem que era inconstitucional. No solament ho dèiem nosaltres, sinó que hi ha cent acords plenaris dient exactament el mateix –cent acords plenaris, amb majoria absoluta, que deien exactament el mateix–, perquè creiem que, des del nostre punt de vista –jo tampoc entraré en la discussió que ja varem fer, que era una irracionalitat, i el temps ens ha demostrat que el planejament d'aquest Decret era una irracionalitat, i l'únic que ens aportava era un moviment importantíssim de tipus especulatiu a les nostres ciutats, i així ha succeït, i tots plegats podríem posar exemples, fins i tot el Partit Popular podria posar exemples, què és el que ha provocat aquest Decret fins a aquest moment–, i que, en tot cas, el que expressa aquest punt és el posicionament de Convergència i Unió, posicionament que nosaltres varem criticar perquè creiem que el partit que dona suport al Govern havia de tenir una acció molt més clara i contundent a favor dels municipis, perquè retallava fortament l'autonomia municipal, i, en canvi, creia

portar a terme una estratègia partidista de no portar-ho al Constitucional i elaborar o participar en aquesta Llei.

Bé, nosaltres, poca confiança en l'elaboració d'aquesta Llei en el Congrés de Diputats; poca confiança, perquè no ens la mereix, evidentment, el Partit Popular, perquè ja sabem què és el que planteja en relació amb el territori i el planejament urbanístic –ens ho ha demostrat a través d'aquest Decret que ha intentat imposar. I per altra banda, tampoc ens mereix massa confiança la decisió de Convergència i Unió en aquest sentit i sobretot la capacitat que podrà tenir –nulla des del punt de vista numèric– per tal d'incidir que aquesta nova llei que s'ha de redactar en el Congrés dels Diputats, doncs, pugui tirar endavant.

En definitiva, per aquesta coherència, nosaltres no podem votar favorablement aquest punt. En canvi, sí que la transaccional, amb les dificultats o amb els canvis que ha provocat, de la Moció original d'Esquerra Republicana, que sí que ens semblava molt correcta i que hi donàvem suport..., malgrat tot, la resta de punts nosaltres també els votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Prego al titular de la Moció que es posicioni sobre les esmenes presentades... (*Veus de fons.*) Ai, perdó, és veritat, em deixava la meua estimada vicepresidenta. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president, fins i tot, per això d'estimada. Il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, per posicionar-me davant de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Començo al fil d'unes paraules que ha adreçat el diputat de Convergència i Unió, senyor Puigdomènech, en les quals semblava que criticués una mica el diputat senyor Oriol Nello en el sentit que li feia referència que vostè no és el protagonista de la interpellació, en el seu moment, i fins i tot li deia que el protagonista d'aquesta Moció era Esquerra Republicana.

Miri, ara sí que m'adreço a Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*) És evident que Esquerra Republicana no és el protagonista d'aquesta Moció. I diré el perquè. Mirin, vostè, en la interpellació que vaig escoltar detingudament, la seva interpellació i evidentment les respostes que va tenir el conseller envers vostè, vostè va esmerçar el noranta per cent del temps davant la preocupació del Reial decret i evidentment, doncs, amb la preocupació de per què el Govern de la Generalitat no havia presentat el recurs d'inconstitucionalitat. La resta, aproximadament un deu per cent –no hi arriba, i fins i tot els puc remetre, doncs, al *Diari de Sessions*–, vostè va fer referència al projecte de llei del sòl a Catalunya que, segons compromís adquirit pel Govern de la Generalitat i a través dels pressupostos aprovats en el Parlament de Catalunya de l'any 2000 i per unes esmenes i uns acords polítics amb el Grup Parlamentari Popular, abans del 31 de desembre d'enguany el Govern de la Generalitat ens ha de presentar a aquesta cambra, el projecte de llei de sòl a Catalunya.

Si vostè analitza la seva Moció i jo ara m'hagués de posicionar davant la seva Moció, ja li diria que llevat d'un punt, que és el número 6, l'hi podria votar. No m'estranyen les crítiques que ha tingut, perquè vostè –i ho lamento– ha estat dèbil i ha demostrat una debilitat per part d'Esquerra Republicana. La Moció no és d'Esquerra, la Moció, si per cas, serà de Convergència i Unió, perquè el seu redactat no té res a veure –i vostè ha anunciat que presentava una transaccional– només amb el Grup de Convergència i Unió, tenint en compte que hi havia esmenes –hi puc estar a favor o en contra– del Grup socialista, el qual ha defensat el senyor Oriol Nello, i fins i tot esmenes que ha defensat el senyor Joan Boada. Però és evident que vostè ha anunciat que havien presentat, els dos grups de forma conjunta, una moció, un text alternatiu a la Moció presentada, a l'esmena presentada del Grup de Convergència, que li esmenava tots els punts de la seva Moció.

Per tant, ja no em puc posicionar davant dels seus punts. No té cap sentit, il·lustre senyor diputat, no té cap sentit. Per això he entès molt bé les crítiques que ha tingut vostè. Per tant, jo ara m'haig de posicionar envers aquesta esmena transaccional.

Miri, sobre el punt primer, que vostès han arribat a un acord, el Grup Parlamentari Popular no hi podem estar d'acord. És evident, i tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra coneixem i coneixen molt bé, que, després d'aquest Reial decret de mesures urgents que no ha satisfet amb grau suficient a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, hi ha hagut una modificació transformada en un projecte de llei que està en aquests moments en discussió al Congrés dels Diputats, a Madrid. Tots els nostres grups hi són presents i tots els nostres grups han presentat diferents esmenes.

Per tant, aquest projecte de modificació d'aquest Reial decret tirarà endavant consensuat amb tots aquells grups parlamentaris que vulguin consensuar i que vulguin negociar les esmenes que han presentat. Portar a terme o aprovar o presentar avui aquí davant de la cambra el punt primer quan nosaltres mateixos, tots plegats, a través dels nostres grups parlamentaris, que estan presents al Congrés dels Diputats, a Madrid, estan portant a terme aquesta labor de discussió de les esmenes presentades –i fins i tot s'hi ha referit extensament el diputat senyor Puigdomènech– no té sentit.

I no té sentit una altra qüestió. Quan Convergència i Unió ha presentat l'esmena s'ha descuidat la part final que diu: «sense perjudici d'estudiar la interposició dels recursos que corresponguin, en cas que no s'aconseguissin els objectius esmentats»; vol dir poder presentar, evidentment, recurs d'inconstitucionalitat quan el mateix conseller li va explicar molt bé a vostè per què havien decidit no presentar-lo. És després que, amb aquesta transaccional que fa Convergència i Unió amb Esquerra Republicana, afegeixen en aquest punt primer, que ja és de Convergència i Unió, doncs, aquest sentit que si no prospera el projecte de llei en el Congrés dels Diputats en la mesura de les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, es guarden la facultat de presentar aquest recurs, cosa que en el passat Ple no va admetre en cap cas el mateix conseller. És allò: que Convergència i Unió de vegades no sap com ni amb què ni de quina manera ha de jugar.

En aquest cas, vol jugar amb Esquerra Republicana; molt bé, que hi jugui, però és evident que no és coherent, Convergència i Unió, amb el que va dir fins i tot aquí en el Saló de Sessions. Per tant, el vot en contra en el punt primer d'aquesta esmena transaccional.

Parlem del punt número 2. Nosaltres evidentment que els donarem el vot en aquest punt, perquè en definitiva vostès demanem mantenir i potenciar en el projecte de llei del sòl –que s'està redactant, que és cert– les competències urbanístiques de les corporacions locals. Totalment d'acord; és el que hem vingut defensant sempre el Grup Parlamentari Popular. Ara bé, fixi's bé que és curiós..., en el punt tercer, en el qual també els donarem suport, però –els hi dic a vostès, senyors d'Esquerra Republicana–, quan demanen presentar un informe a la cambra sobre la incidència en el seu conjunt del Reial decret 4/2000 i de la llei que el substitueixi, una vegada aprovada, a Catalunya, vostès posen un termini, posen sis mesos. Totalment d'acord, hi estem d'acord, i és bo. Ara bé, quan vostès parlen d'instar el Govern de la Generalitat a elaborar amb la major brevetat possible un catàleg del territori català no urbanitzable, aquí de data no n'hi ha; vol dir que –perdoni'm l'expressió– a vostès els importa un «pepino».

En el cinquè punt: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a vetllar per tal que els planejaments urbanístics siguin ambientalment sostenibles, etcètera, etcètera, etcètera.» Vostès saben quantes vegades ha incomplert, el Govern de la Generalitat. Tornem a donar suport perquè això es pugui posar a terme. Data? Cap; ni vostès ni el Grup de Convergència i Unió.

I en el punt sisè, que aquí sí que m'afegiria, perquè vostès puguin tenir el suport del Grup Parlamentari Popular, a les indicacions de l'il·lustre diputat senyor Joan Boada..., quan en el punt sisè..., que al marge del punt sisè que vostès presentaven en el seu moment i que els he dit, en un principi, que sí que els donaríem el suport..., ara vostès no compten amb les forces polítiques –sí que compten amb les diferents institucions que hauran d'aplicar aquesta llei que s'ha de presentar en el si del Parlament de Catalunya abans del 31 de desembre. Nosaltres creiem que també s'hauria de fer una esmena *in voce* i acceptada per tots els grups de la cambra en el sentit que hi hagi un màxim consens institucional i també polític; perquè no n'hi ha prou de parlar de les institucions que l'hauran d'aplicar, que és ben cert, però abans d'aplicar-la jo crec que hem d'aconseguir entre tots el que se'ns va prometre, perquè ens hi vàrem comprometre, a poder aconseguir el màxim consens institucional i polític.

I fixin-se en aquest projecte de llei, que gràcies al suport en aquells moments als pressupostos del Govern de la Generalitat, el maig d'aquest any 2000, vàrem aconseguir un compromís per al 31 de desembre; però vostès, ni aquí ni al punt número 6, posen la data exacta o posen el termini en el qual vostès volen que es presenti aquest projecte de llei al Parlament de Catalunya. Crec que significa sobradament que vostès han estat dèbils en la seva Moció i que aquesta Moció pràcticament és una moció de Convergència i Unió.

Per tant, il·lustres senyores i senyors diputats, al punt número 1 –i li demano al president...–, vot en contra; la

resta de punts, vots favorables, llevat del punt sisè a escoltar si s'accepta aquesta esmena *in voce* que coincidiríem Iniciativa per Catalunya-Verds i també el Grup Popular, i si no fos així, el nostre vot seria d'abstenció.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor Oliveras, el seu torn per posicionar-se.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, senyor president...

El president

Sí?

El Sr. Oliveras i Maristany

...primer de tot manifestar que estaríem d'acord amb aquesta esmena tècnica proposada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i en segon lloc...

El president

Especifiqui-la, si us plau, perquè consti, sap? És en el punt número 6.

El Sr. Oliveras i Maristany

Seria: «El Parlament de Catalunya considera que el desenvolupament mitjançant una nova llei del sòl de les competències urbanístiques i d'ordenació del territori de la Generalitat de Catalunya, atesa la seva transcendència i per tal de donar resposta efectiva als ciutadans, ha de recollir el màxim consens institucional i polític.»

El president

«El màxim consens institucional i polític», i continua la frase. És d'addició o és...?

El Sr. Oliveras i Maristany

És l'esmena tècnica presentada pel diputat senyor Boada. (*Veus de fons.*) No, no; s'acaba en aquest punt.

El president

S'acaba aquí, eh?; és a dir, és de supressió de l'una i llavors posem aquesta altra. Molt bé.

El Sr. Oliveras i Maristany

I en segon lloc, si em permet, celebrar l'atac de gelos polítiques que ha tingut la senyora Dolors Montserrat per aquest acord a què hem arribat amb Convergència i Unió. Em sembla que va una mica desorientada en la seva exposició que ha fet, i potser seria bo per al país que aquesta futura llei del sòl catalana..., que el Partit Popular, si segueix amb les seves tesis liberalitzadores, quedés al marge d'aquest consens.

Gràcies.

(*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*)

El president

És per atac de gelosia, senyora? (*Rialles.*) Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Els gelos són fruit de malalties; gràcies a déu —en vaig patir una, però— no en pateixo cap, i menys, la dels gelos.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem, per tant, ara a votació, crec que a votació separada... Senyora Montserrat... (*Veus de fons.*) No, el punt primer que vostè ha anunciat que vostè s'hi oposarà i a l'últim punt que s'hi abstindrà. Per tant, han de ser votacions separades. (*Veus de fons.*) Ah, s'absté de tot l'altre, molt bé. (*Veus de fons. Pausa.*)

A veure, anem, ja, a posar-nos... Farem dues votacions. Primer, votarem el punt número 1 tot sol i, després, tota la resta. Per tant, prego als senyors diputats que se situïn al seu escó, que passem a votar el punt número 1 de la Moció, que és l'esmena transaccional.

Comença la votació.

El punt 1 ha estat aprovat per 63 vots a favor, 14 en contra i 48 abstencions.

A continuació, votem la resta d'aquesta Moció transaccionalada.

Comença la votació.

La resta del text ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària (tram. 302-00060/06)

Passem ara al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària a Catalunya, especialment pel que fa a la gestió hospitalària. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller. (*Remor de veus.*) Prego als senyors diputats que permetin que puguem substanciar, ja, aquest punt de l'ordre del dia. Per tant, els prego un cert esforç i que facin silenci.

Moltes gràcies.

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular presenta aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre gestió hospitalària amb una sèrie de propostes que considerem que milloraran l'actual model sanitari català, que està basat, evidentment, en els principis de gratuïtat, universalitat i equitat.

A Catalunya hi ha diversitat, és un fet, a Catalunya hi ha diversitat d'hospitals amb diferents fórmules de ges-

tió que estan distribuïts a tot el territori, atesos per bons professionals i, tal com ens va recordar l'honorable conseller en la resposta a la nostra Interpellació en el proppassat Ple, molts d'aquests hospitals estan inclosos en un rànquing de qualitat. El Grup Popular considera gratificant aquest reconeixement, però considerem que no podem caure en l'autocomplaença. Hi ha problemes: han traslladat a tots els professionals i, per tant, considerem que hem d'analitzar si aquests hospitals —i, en general, el sistema sanitari— gaudeixen de les estructures i les organitzacions adequades per fer front a les noves demandes sanitàries.

En substanciar la meua interpellació vaig fer palesa la meua preocupació sobre la bona capacitat de resposta si no s'adopten algunes modificacions a diferents nivells organitzatius. Aquesta preocupació, inquietud, no és només del nostre Grup, sinó que està compartida per molts professionals, i recollida, també, per uns fòrums dels hospitals organitzats per l'il·lustre Col·legi Oficial de Metges, que vaig rebre després de substanciar aquesta interpellació i presentar la meua Moció, en la qual s'analitza la pràctica hospitalària i arriben a la conclusió que s'han d'adoptar noves fórmules per poder fer front, amb un bon nivell qualitatiu, a totes les prestacions sanitàries.

Les propostes contingudes a la Moció que presentem es poden classificar en tres blocs: un bloc que fa referència a l'estructura i l'organització sanitària; un altre bloc que fa referència als professionals, i, finalment, un tercer bloc que és relatiu a la planificació i coordinació de tots els nivells assistencials.

Pel que fa a les estructures administratives, proposem adaptar l'estructura i l'organització del Servei Català de la Salut a tots els nivells organitzatius, en un termini de quatre mesos, amb l'objectiu de racionalitzar la despesa, optimitzar els resultats i oferir una resposta més àmplia que garanteixi la qualitat de la prestació sanitària amb universalitat i equitat per als ciutadans.

A aquest punt, hi han presentat esmena, diferents grups polítics —en aquest cas, el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió—. Han presentat una esmena transaccional —que després lliuraré a la Mesa—, amb la qual hem arribat a un acord, amb la nova i definitiva redacció d'aquest Grup que recull, bàsicament, el text que acabo d'esmentar. Tanmateix, també, considerem necessari potenciar els mecanismes d'autoavaluació en les organitzacions hospitalàries, mitjançant indicadors de rendiment dels centres hospitalaris, en base a l'assoliment d'objectius i en funció del rendiment planificat, que permeti adaptar-se als esdeveniments amb eficàcia, i a les necessitats de salut, a tot el territori.

Pel que fa al segon bloc de la Moció, considerem del tot necessari avançar en la implicació dels professionals, en el resultat de l'organització i en la seva participació als diferents nivells, ja que considerem, i a més és un fet, que en els darrers anys no s'ha comptat amb la seva col·laboració en la presa de decisions, la qual cosa ha portat, d'una manera progressiva, la desmotivació dels professionals, que ha estat incrementada per la manca de diàleg entre els diferents nivells organitzatius. És per això que proposem estendre la gestió clínica a tots els hospitals de l'ICS amb la direcció mèdica, per tal que la direcció mè-

dica pugui participar en la planificació, la presa de decisions i l'assoliment d'objectius, prèviament pactats als centres hospitalaris. Comportarà, també, això, possiblement, establir protocols en alguns hospitals respecte a la redefinició de totes aquestes participacions.

Creiem, també, necessari endegar un nou model de relacions professionals que tingui en compte les necessitats específiques de cada hospital, mitjançant un procés de negociació amb tots els agents i sectors, amb l'objecte de millorar el seu règim de dedicació, estimular la formació continuada i potenciar els incentius a l'activitat. Hem de considerar aquests objectius com una eina i no com una fi en si mateixos. En aquest sentit, considerem que aquests objectius han de ser sempre en funció del rendiment dels professionals. Actualment, les retribucions actuals són bastant homogènies, i la part variable en funció de tots aquests objectius és molt baixa, i aquest sistema no estimula la competitivitat ni la motivació. Així mateix, considerem també necessari garantir que els centres sanitaris estiguin regits amb professionalitat i independència de gerents, que han de ser seleccionats en funció de criteris objectius de formació i capacitat.

Pel que fa al tercer bloc d'esmenes, vull que es reflecteixi en aquesta Moció que considerem del tot necessari millorar la planificació en l'actual marc del Pla de la salut amb la suficient antelació de les necessitats emergents que condicionen el sistema sanitari per tal d'afrontar l'increment de les prestacions sanitàries en l'àmbit sanitari, sociosanitari –ha insistit molt, el Grup Socialista, d'incloure l'àmbit sociosanitari per tal de garantir, perfectament, aquesta coordinació i, evidentment, l'hem recollida en el text transaccionat–, així com, també, hem d'elaborar un nou sistema d'avaluació i valoració permanent de necessitats que garanteixin la cobertura de recursos humans a les necessitats del sector i poder, així, anticipar-se als nous reptes amb eficàcia. Cal potenciar, també, la coordinació de tots els nivells assistencials, tant a la xarxa primària com a la xarxa hospitalària i a la sociosanitària, per tal de reduir els tràmits, no efectuar duplicitats en les exploracions ni exàmens innecessaris, així com racionalitzar la despesa i permetre la derivació i la coordinació i comunicació entre els professionals dels diferents nivells, i millorar, evidentment, la prestació del servei als usuaris.

Considerem que els punts que estan recollits en aquesta Moció, com deia abans, milloraran l'organització sanitària. I, agraïm les esmenes presentades pel Grup Socialista –algunes han estat incorporades i unes altres no, però, en canvi, penso que hem arribat a un text molt consensuat– i pel Grup de Convergència i Unió, que, evidentment, totes aquestes esmenes han contribuït a millorar el text final de la Moció.

És per aquest motiu que els demano el vot favorable a la Moció que avui presento amb una esmena transaccional que lliuro a la Mesa.

El president

La coneixen, ja, tots els grups?

La Sra. Esteller Ruedas

Sí. Gràcies, senyor president.

El president

Hi ha algun grup que no la coneix, per tant, pregaria, senyora diputada, que..., Esquerra Republicana diu que no la coneix, aquesta transacció. (*Veus de fons.*)

Els hi passarà, per al seu coneixement? Moltes gràcies.

Han presentat esmenes –que després ja seran reconvertides, suposo–, el Grup Socialista i Convergència i Unió. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula, la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Agrair al Grup Popular la possibilitat de parlar novament de com millorar el sistema hospitalari a Catalunya. Tenim un sistema hospitalari bo, raonablement bo –en alguns llocs, d'excel·lència–, però el debat, en aquest moment, és com si el sistema sanitari, sobretot, l'hospitalari, estigués en una cruïlla. Allò que vam considerar que eren punts forts del sistema sanitari, en aquest moment, si no millorem certes situacions, poden esdevenir amenaces.

Per tant, per això nosaltres vàrem llegir amb atenció la Moció i hem presentat esmenes per intentar obrir llum a possibilitats de millora d'aquest sistema hospitalari.

Quins són, aquests punts? Per un costat, incompliments d'allò que vàrem decidir a la Llei del 90. L'any 90, la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya va decidir que el Servei Català de la Salut era l'asseguradora pública única. I, nosaltres pensem que, deu anys després d'aquesta aprovació, no ha estat del tot complert. Tenim un sistema hospitalari de gestió molt diversa i que, en aquest moment, necessita, fonamentalment, d'algunes coses. Què necessita? Necessita garantir equitat i nosaltres sempre hem defensat que a cada hospital no s'ha de fer el mateix. Proximitat no vol dir, necessàriament, qualitat. Per tant, nosaltres diem: «El Servei Català de la Salut, asseguradora pública única, ha de garantir qualitat de prestacions sanitàries i equitat al territori, sempre basat en nivells assistencials del sistema hospitalari». I, per tant, cal fer una reflexió en profunditat i, per això, hem arribat a un acord en el primer punt, perquè han recollit tres paraules claus que eren: asseguradora pública única, equitat i qualitat.

Per altre costat, és com si en aquesta cruïlla, d'allò que vàrem decidir, ens vàrem dotar d'un instrument de planificació molt important, que era el Pla de salut. Per tant, el Pla de salut, el nou pla de salut, el Pla de salut 2002-2004 ha d'esdevenir un pla de salut, per primera vegada, probablement –i, avui, ho aprovarem– que integri una visió sanitària i sociosanitària, però, sobretot, que sigui el referent del mapa de programes i serveis, en aquest cas, hospitalaris. Em sembla que aquest és un dels temes pendents d'optimització d'allò que fem bé, que és el Pla de salut.

Per altre costat, en aquest moment hi ha un altre punt important de dubte en el sistema sanitari, que és la il·lusió dels professionals, i aquest, en qualsevol empresa de serveis a les persones, el capital humà, és molt important. Per un costat, escales salarials diferents amb gent que fa la mateixa feina.

La Llei d'ordenació sanitària deia que en sis anys havíem d'equiparar els salaris dels professionals dins l'as-

seguradora pública Servei Català de la Salut, i no ho hem fet, tot i que vàrem aprovar una proposició no de llei en comissió que ho deia, fa relativament poc.

Però, molt més enllà d'això, nosaltres hem volgut estar al costat del Grup Popular per parlar de carrera professional, de formació continuada i d'incentius variables, en base a objectius dels professionals. En aquest moment hi ha una gran inequitat dintre el sistema hospitalari, de formació, d'incentius i de possibilitat de carrera professional. I no estic parlant de carrera professional només en el sentit teòric de la paraula. No és el mateix un professional que treballa en un hospital que en un altre hospital, dintre allò que vàrem decidir el 90, que era l'asseguradora pública que era el Servei Català de la Salut.

Per altre costat, una altra feblesa del sistema és un divorci o un cert divorci entre els gestors i els clínics. I això genera, quan hem de parlar –i nosaltres en volem parlar– de despesa sanitària..., volem que els professionals s'impliquin en l'eficiència del sistema, però no volem que se sentin dirigits per gestors freds que només saben de números. I per això, tot i que nosaltres vam presentar una esmena transaccional al Grup Popular, que no ha estat acceptada, en què parlàvem que per fer això que avui aprovarem, que és la gestió clínica, necessitàvem una reforma de l'Institut Català de la Salut..., que vostè sap, senyor conseller, i aquesta cambra sap que torna a ser un incompliment d'any darrere any. I, per tant, estem només refent els incompliments d'una llei del 90, en alguns casos, i de reflexions *a posteriori*, després d'acceptar que entre tots hem comès alguns errors.

Per tant, hem volgut parlar d'administració, hem volgut parlar i estar al costat del Grup Popular per parlar de professionals, d'autoavaluació, de gestió clínica, de millorar les escales salarials, els temes professionals, perquè hi ha una baixa autoestima en aquest moment dintre els professionals. I nosaltres també volíem parlar d'usuaris, de consumidors. No se'ns ha acceptat una esmena, perquè potser consideraven que avui no tocava, en aquesta Moció; nosaltres ja tenim altres espais per presentar-la. Aquest és un debat pendent. On han quedat les associacions de consumidors de la sanitat pública a Catalunya, que n'èrem pioners? Tenim, evidentment, associacions d'usuaris d'algunes patologies, però el referent d'anàlisis..., només ens movem amb enquestes que fem als usuaris. I, evidentment, donen bona nota relativa al sistema. Però estic parlant de participació, sobretot en molts aspectes de la salut, i també de corresponsabilització de moltes coses.

Per tant, nosaltres pensem que avui..., i no sé si aquest Govern podrà complir el sostre alt d'aquesta Moció, perquè, encara que sembli una moció molt genèrica, tornem a dir allò que vam dir el 90: que el Servei Català de la Salut havia d'esdevenir l'asseguradora pública única; que els professionals que treballaven dintre el sistema havien de tenir una homogeneïtat d'escales salarials mínimes i d'escales professionals mínimes. Diguem que els gestors, la selecció dels gestors ha de ser amb transparència i amb carrera professional. Per tant, avui aprovarem també que aquest Pla de salut que s'ha de començar a fer o que s'està començant a fer, del

2002-2004, no serveixi només per identificar objectius de necessitats de salut al territori, sinó per decidir què fem en cada un dels programes dels hospitals, quin és el nivell assistencial.

Per tant, haurem parlat d'administració, de professionals, d'usuaris consumidors i de territori, i per això, en benefici d'una moció conjunta, nosaltres retirem aquelles esmenes que, tot i ser molt importants, tornarem a presentar en altres espais d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de CiU va formular algunes esmenes a la Moció presentada pel Grup Popular, secundària a la interpellació substanciada en el proppassat Ple, per tal de poder ajustar la filosofia del text presentat –en la qual coincidíem i coincidim majoritàriament– a la realitat actual del sistema sanitari català i fer palès que moltes de les actuacions que es proposen ja s'estan duent a terme.

Com ja han dit les dues diputades que m'han precedit, cal assenyalar que finalment s'ha arribat a un text transaccional que va proposar la Moció i que òbviament, com a transaccional, ja notifiquem que li donarem el suport, i només faré algunes indicacions a cada un dels punts.

Pel que fa al primer punt de la Moció, cal dir que precisament el passat 31 de juliol es va aprovar el Decret 260/2000, pel qual es despleguen l'estructura i organització del Servei Català de la Salut, precisament amb l'objectiu d'avançar en el desenvolupament i implantació de noves fórmules de gestió dels serveis sanitaris, per tal d'oferir als ciutadans uns serveis més eficaços i eficients. I aquesta nova estructura respon, a més a més i efectivament, a la rehabilitació d'aquest ens públic cap a un organisme amb funcions d'asseguradora pública de salut.

Aquest nou plantejament del Servei Català de la Salut ha comportat la redistribució d'algunes de les funcions que li corresponien en l'etapa anterior i que han estat assignades al Departament de Sanitat i Seguretat Social, mencionant el Pla de salut de Catalunya, l'ordenació farmacèutica, l'ordenació professional, la inspecció sanitària, etcètera. I, d'altra banda, l'assumpció de nous àmbits funcionals, que fonamentalment es concreten en l'anàlisi, seguiment i avaluació de la demanda i del risc sanitari, i per l'altra, la vertebració de polítiques de qualitat i d'atenció al client del sistema sanitari públic.

Per tant, ara creiem que cal veure i procedir al ple desplegament i consolidació d'aquesta nova estructura del Servei Català de la Salut en tots els nivells organitzatius, incloent regions i sectors sanitaris, tal com recull el text que s'ha transaccionat amb tots els diferents grups.

Respecte al punt 2 de la Moció, cal dir que en aquests moments les organitzacions hospitalàries públiques ja

inclouen en els seus processos de gestió mecanismes d'autoavaluació, mitjançant indicadors que avaluen el rendiment i l'assoliment dels seus objectius. Aquest procés s'ha endegat, a més, amb el consens dels representants sindicals del sector. Per tant, la nostra esmena s'expressa o s'expressava en el sentit de potenciar aquests mecanismes d'avaluació, tal com també s'expressa en l'esmena transaccional amb el Grup Popular.

En aquest punt cal a més tenir en compte que el Servei Català de la Salut, en les seves relacions actuals amb els centres hospitalaris de la XHUP, preveu contractualment mecanismes que permeten avaluar l'assoliment d'objectius assistencials prefixats d'acord amb els criteris de planificació definits en el Pla de salut de Catalunya.

A més a més, cal fer esment del nou model d'acreditació dels centres hospitalaris que està elaborant el Departament de Sanitat i Seguretat Social i que ja s'ha mencionat per l'honorable conseller de Sanitat en la substanciació de la interpellació, segons el qual els centres acreditats hauran de disposar de mecanismes d'autoavaluació, els quals seran, al seu temps, avaluats pel Departament.

Quant al punt 3 de la Moció, cal dir que coincidim plenament en aquesta línia d'estendre la gestió clínica als hospitals de l'ICS, per tal d'assolir una major implicació dels professionals en la gestió dels centres. I en aquest sentit val a dir que l'any 99 l'ICS ja va dissenyar un model de direcció clínica consensuat amb tota l'estructura directiva dels centres i una mostra representativa de tots els seus professionals mèdics i d'infermeria. A continuació l'ICS va desenvolupar una política de comunicació adreçada a tots els òrgans de participació dels centres: junta de personal, junta clínica, facultativa, i junta d'infermeria. I aquest any 2000 s'ha redactat el Pla d'implementació del projecte en tots els centres sanitaris. Durant el proper any 2001 es desenvoluparà la fase pilot, en la qual tindran cabuda els projectes, prèviament analitzats per a cada centre, que s'hagin presentat al centre corporatiu de l'ICS. Per tant, és obvi que l'ICS té previst estendre la gestió clínica als seus centres hospitalaris, i, per tant, la nostra corroboració total del punt corresponent de la Moció, el punt 3.

Pel que fa al punt 4, relatiu a un nou model de relacions professionals, cal dir que el 23 de maig del 97 ja es va signar, en l'àmbit dels hospitals concertats de la XHUP, el primer acord del marc global d'incentivació, promoció i desenvolupament professionals, fruit del treball de la comissió negociadora de l'article 68, del quart conveni col·lectiu de la XHUP. En el cinquè i darrer, en el conveni cinquè s'ha mantingut aquest acord d'incentivació, i així es contempla en el seu capítol 12.

Val a dir que l'esmentat acord incorpora un model de gestió integrada dels recursos humans, basada en el principi de reconeixement de la importància de l'individu en l'organització, i que recull tres elements fonamentals, que són: en primer lloc, la incentivació per al desenvolupament de la tasca habitual i per a la configuració de polítiques salarials, utilitzant instruments de millora de la formació amb relació al lloc de treball, i també amb relació a la formació en general; en segon lloc, la formació professional en el marc de l'empresa,

que permeti, mitjançant la corresponent autoavaluació, reconèixer l'aportació permanent que es vagi realitzant, amb traducció retributiva complementària no consolidable, i en tercer lloc, el desenvolupament professional en el marc de l'empresa, que permeti, també a través de l'avaluació, reconèixer el valor afegit aportat pel professional, amb instruments de promoció dinàmica i projecció exterior, amb retribució, també, complementària no consolidable.

L'acord d'incentivació i promoció professionals del sector hospitalari públic que he mencionat va ser negociat i subscrit tant per les representacions sindicals com per les patronals. Així doncs, creiem que cal seguir en aquesta línia d'afavorir la incentivació, la promoció i el desenvolupament dels professionals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, d'acord amb el que estableix l'esmentat conveni. En el marc de l'ICS també s'està treballant en l'establiment de les bases d'un model d'incentivació i promoció professionals dels metges i infermeres dels seus centres.

Pel que fa al punt 5 de la Moció, entenem que els criteris de professionalitat i objectivitat en la selecció del personal administrador i gestor dels centres i serveis sanitaris públics es compleixen actualment i s'han complert sempre. Cal assenyalar que els llocs d'alta direcció i comandaments superiors requereixen la lliure designació, atès el seu nivell de responsabilitat i la naturalesa de les seves funcions, els quals fan justificable un major grau de discrecionalitat –que no arbitrarietat– en l'apreciació dels mèrits i capacitats dels candidats. En qualsevol cas, aquesta selecció dels càrrecs de comandament es fa en tot moment en funció de la seva formació, mèrits i capacitat professional, per la qual cosa el text que hem transaccionat fa èmfasi en la necessitat de garantir que la designació d'aquests professionals es realitzi d'acord amb aquests criteris, tot i que, hi insisteixo, pensem que això ja s'està fent.

Pel que fa al punt sisè de la transaccional, destacar finalment que aquest text estableix que el sistema d'avaluació de necessitats per garantir l'adequada cobertura dels recursos humans s'inclouï en el Llibre blanc de les prestacions sanitàries que actualment està elaborant el Departament de Sanitat, i que, per tant, hi estem absolutament d'acord.

Respecte al punt 7, cal dir que en els darrers deu anys la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i el Pla de salut de Catalunya han estat els elements de referència per a la millora i desenvolupament del sistema sanitari català. El Pla de salut explicita els objectius de política sanitària i és l'eina de govern i el marc de referència per a les actuacions públiques en l'àmbit de la salut a Catalunya. Voldria recordar que Catalunya va ser la primera comunitat autònoma a dotar-se d'un pla de salut com a instrument indispensable de planificació sanitària: el nostre primer pla, que, com vostès saben, data del 1993, i la darrera edició es refereix al trienni 99-2001, i el Departament de Sanitat té la ferma voluntat de continuar en aquesta línia en els propers anys, tal com ha mencionat la il·lustre diputada del Grup Socialista.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Quant al punt 8, i en la mateixa línia que l'anterior, estem parlant d'una actuació que ja s'està fent des de fa temps i que nosaltres estem convençuts d'ella, i que, per tant, creiem que el que cal és potenciar la coordinació en tots els nivells assistencials, d'acord amb els mecanismes i actuacions que s'estan impulsant ja des del Servei Català de la Salut i que també fem constar en el punt 8 de la transaccional.

L'últim punt mencionat per la il·lustre diputada del Grup Socialista, volia dir que ja havíem comentat que la representació dels usuaris està assegurada també en els òrgans de participació i direcció tant dels sectors com de les regions sanitàries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden anar intervenint els grups que no han presentat esmenes. En nom d'Iniciativa per Catalunya-Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo vull començar també dient i felicitant-nos que els hospitals integrats en la xarxa hospitalària d'utilitat pública tenen un bon nivell de qualitat; ho ha assenyalat abans la senyora Marina Geli; ho va dir també l'altre dia en el Ple passat el senyor conseller de Sanitat i Seguretat Social, i ell va indicar en aquell moment que hi havia una consultora privada que havia fet un sistema d'avaluació que sortia publicat en un diari i, en aquest sentit, es congratulava que fos així; jo, simplement, vull fer l'acotació que l'afirmació que tenim un bon nivell de qualitat no és perquè ho digui aquesta consultora privada, ni molt menys, quan, de fet, fixin-se que és una consultora que està molt vinculada a una de les organitzacions hospitalàries i que cal donar valor, també, per la seva qualitat a altres hospitals d'altres organitzacions i també de l'Institut Català de la Salut, que tenen –insisteixo– també molt bon nivell de qualitat.

És en aquest sentit que el fet d'introduir-nos en el tema a través de la interpellació que va presentar la senyora Àngels Esteller, del Grup Popular, sobre la gestió hospitalària, no és accessori, és evident que es pot millorar aquesta gestió de cara a millorar la qualitat del servei que presten aquests hospitals, i és evident, també, que en aquesta qüestió de la gestió sempre es poden introduir noves millores, segur que dintre d'uns anys, quan fem l'avaluació del que hagin fet ara, trobarem altres maneres de racionalitzar i estarem obligats, a més a més, a buscar altres maneres de millorar la gestió, de disminuir la despesa i seguir oferint bon servei. Per tant, era oportuna la presentació d'aquesta interpellació. Nosaltres no hi hem presentat cap esmena, però sí en tenim opinió, i l'expressaré a través, si em permeten, del que és finalment el text transaccional, que és el que se sotmetrà a votació per fer, fins i tot, algunes indicacions de quin serà el nostre posicionament.

Estem d'acord, essencialment, en com ha quedat el primer punt d'aquesta Moció pel que fa referència en

quin sentit cal modificar l'estructura i organització del Servei Català de la Salut; quan es parla del paper d'aquest ens com un ens d'assegurament sanitari públic hi estem absolutament d'acord; aquí hi hauríem d'afegir –però és obvi, perquè ja té aquest altre paper– que és també qui efectua els plans d'actuació, i ho fa a través d'un instrument molt important com és el Pla de salut. Es diu després, per tant, això no és cap objecció.

Quan es parla, també, en el segon punt de potenciar els mecanismes d'autoavaluació i avaluació amb les organitzacions hospitalàries, també entenem que això és important, justament per poder tenir aquestes referències constants respecte a la qualitat que s'està oferint i els serveis que s'estan oferint.

El tercer punt parla d'introduir la gestió clínica en els hospitals de l'Institut Català de la Salut... Aquí nosaltres tenim un interrogant, la veritat, perquè sí és cert que pot ser bo que s'introdueixin els professionals en aquesta gestió, però no està demostrat que sigui una gestió millor que la que hi ha ara i, en aquest sentit, nosaltres, en aquest punt en concret, ens abstindrem –ens abstindrem.

El quart punt, estem d'acord amb els objectius, però no amb els mitjans, i aquí jo suggeriria que si els que han fet l'esmena transaccional ho poguessin recollir, ho fessin. A veure, aquí el que es diu és que cal arribar a potenciar els incentius, millorar el règim de dedicació dels professionals en funció d'objectius assolits, hi estem d'acord. Com es diu? «A partir d'un procés de negociació amb tots els agents i sectors», i aquí és on a nosaltres se'ns posa també un interrogant. Si queda així aquest text, nosaltres hi votariem en contra per una raó: perquè tal com està redactat obre la via de negociació sectorial, parcial o, fins i tot, individualitzada. Nosaltres entenem que la negociació ha de fer-se a través de mecanismes col·lectius, no servei per servei, posem per cas, i, per tant, nosaltres suggeriríem, si és que és possible que alguns dels que... –nosaltres no ho podem fer, no som qui ha presentat l'esmena–, s'afegís, és a dir, quedés: «afavorir un nou model de relacions professionals mitjançant un procés únic de negociació col·lectiva», per tant, negociació col·lectiva com element bàsic, procés únic, perquè pot ser col·lectiu tot un servei, però això implica negociar amb una part i no amb la totalitat. Per tant, si queda així el text –insisteixo–, nosaltres votariem que no perquè estem d'acord amb les finalitats, amb els objectius que es volen aconseguir, però no amb els mitjans, és a dir, la via que obre aquesta redacció, i a la millor no és el que es volia dir –a la millor no és el que es volia dir. No ho sé, en tot cas, simplement ho assenyalo.

Pel que fa referència al punt cinquè, en què s'assenyala que es garanteixi que la designació d'administradors i gestors es faci amb criteris objectius en funció de formació, mèrits i capacitat professionals, hi estem d'acord. No ens entusiasmen les designacions, cal dir-ho. Aquí hi afegiríem que si es fa amb aquests criteris –que és totalment lògic que es faci aquí, no podria ser d'una altra manera–, també caldria demanar responsabilitats amb relació als objectius assumits; en tot cas, no en farem qüestió; nosaltres votarem que sí també a aquesta part.

Entenem que el punt sisè també és important, que es faci aquesta avaluació i valoració de les necessitats per tal d'anar adaptant el sector, justament, a aquestes necessitats. Entenem, també, i per tant també votarem afirmativament, i veiem també com a molt importants –i ho subratllo, potser entenem que són molt bàsics– el punt 7 i el punt vuitè, que es parli de planificar justament amb antelació les necessitats que condicionen el sistema sanitari per poder afrontar les prestacions en l'àmbit sanitari i sociosanitari. És a dir, incorporar aquesta articulació dels dos àmbits ens sembla un element molt positiu i, per tant, nosaltres també votarem a favor d'aquests punts.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, de fet, tot el discurs que havíem preparat per a la Moció subsegüent a la interpellació, doncs, ja ho arxivo directament i anem a posicionar-nos sobre l'esmena a la qual hi hem tingut accés fa uns minuts; per tant, la transaccional, francament, no és ben bé el mateix.

Fa uns moments, en una altra interpellació, en una altra moció la senyora Montserrat, en nom del Grup Popular, deia que una moció presentada no era la Moció d'Esquerra Republicana, que de fet era qui l'havia presentada i l'havia defensada, sinó que era la Moció de Convergència i Unió. Jo no cauré en la temptació de dir que aquesta no és la Moció del Partit Popular, que és la de Convergència i Unió, però, sincerament, les paraules que expressava la senyora Montserrat anteriorment, doncs, m'hi han fet pensar. D'alguna manera, perquè és evident que aquesta és una moció que en el seu resultat final planteja algunes coses que són interessants, però que només donen pistes de per on poden anar els trets; en cap cas, entra a fons en tot un seguit de qüestions que són molt més importants del que es desprèn de la lectura –insisteixo– ràpida que s'ha hagut de fer fa pocs minuts d'aquesta transaccional que al final serà la moció que es votarà.

En relació als plantejaments que aquí es fan, en el punt primer, expressar el nostre acord, tot i que algun defecte de forma té –concretament, els terminis, que caldria comentar des de quan es compten. Amb relació al punt segon, que, d'alguna manera, va molt vinculat amb els que vénen darrere, però, en qualsevol cas, jo tinc la sensació que de vegades quan parlem dels hospitals públics, tenim al cap una mena d'hospitals públics, i d'hospitals públics n'hi ha de moltes maneres, que tenen composicions en els seus organismes diferenciades i que, fins i tot, alguna de les coses que es diuen aquí, aquests hospitals ja les estan fent. Perquè, per exemple, «potenciar els mecanismes d'autoavaluació i avaluació en les organitzacions hospitalàries mitjançant indicadors de rendiment i qualitat dels centres hospitalaris, i en base als següents objectius...», jo li podria parlar d'uns quants hospitals a Catalunya que estan fent tot

això. Llavors, generalitzar d'alguna manera, i plantejar-ho com a proposta de resolució en un text d'aquestes característiques, dóna la sensació que els hospitals de Catalunya no estan fent, en aquests moments, en aquesta qüestió, no estan funcionant en aquests moments d'aquesta manera. Per tant, aquí caldria, en tot cas..., o segurament que si entréssim més en el detall o a matissar, potser estaria bé d'haver-ho fet.

Amb relació al punt tercer, nosaltres també anunciem ja la nostra abstenció. Primer, perquè el concepte de gestió clínica, mirin –què volen que els digui?–, jo crec que és un concepte que caldria aprofundir molt més, debatre molt més i entrar molt més en el detall. I segon, perquè el problema no és integrar els professionals de la gestió als centres sanitaris, el problema és l'estructura a l'ICS; és a dir, en aquests moments, amb l'estructura actual de l'Institut Català de la Salut, això és absolutament inviable. Jo vaig dir fa uns quants dies, suposo que ho discutim els pressupostos del Departament de Sanitat ho tornarem a repetir, però, i fent una frase potser reduïda, massa simple, segurament, però en qualsevol cas molt expressiva, l'altre dia deia: «Escolti, el problema de la sanitat catalana en aquest moment són dos: el finançament i l'ICS.» I l'ICS com a model, com a estructura, fins i tot com a visió de la gestió que s'hi duu a terme –no?–, i mentre no es resolguin alguns problemes, que segurament que també van lligats, la sanitat catalana no acabarà de superar tot un seguit de traumes que en aquests moments té. Per tant, la solució que es planteja puntualment aquí, nosaltres entenem que no és la solució i que, en qualsevol cas, passaria per molts altres paràmetres, i, per tant, en aquest punt, si queda tal com està, el nostre Grup Parlamentari s'abstindria.

També, i pels mateixos motius, pràcticament ens abstindríem en el quart. És a dir, en definitiva, entenem que, en aquests moments, amb el model, amb l'estructura actual, amb el model actual de l'Institut Català de la Salut es fa de difícil portar a la pràctica el que aquí es planteja i, a més a més, vull dir, la indefinició amb què s'expressa el punt quart és –entenem– una arma de doble tall, en el sentit que pot ser interpretat per un cantó, pot ser interpretat per un altre i, per tant, nosaltres, davant del dubte, preferim abstenir-nos.

A la resta de punts hi votarem a favor, tot i que en el cas del punt cinquè, doncs, és obvi; és a dir, fixin-se què aprovarem: que aprovarem –diu– «garantir que la designació dels administradors i gestors dels hospitals públics es realitzi amb criteris objectius en funció de la formació, mèrits i capacitats professionals». Per tant, se suposa que ja no es fa això. En tot cas, seria bo saber que, si no es fa, que hi hagin les denúncies corresponents i les explicacions pertinents. En qualsevol cas, també és cert que d'altres paràmetres, en la designació d'administradors i gestors d'hospitals públics, també són interessants d'aplicar. Abans es parlava d'objectius, jo parlaria també d'objectius econòmics i d'altres aspectes ja potser més concrets, però que, en definitiva, fan que aquesta frase, doncs, o aquest paràgraf d'aquesta esmena transaccional sigui una obvietat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A la resta de punts hi votariem a favor –hi insisteixo– tot i que en alguns casos es remarquen obvietats. És

especialment remarcable, en qualsevol cas –i aquí em semblava que hi havia alguna reticència; jo crec que segurament és l'aspecte més interessant de tota la Moció, quan parla de la coordinació de l'àmbit sanitari i sociosanitari–, la incorporació del concepte sociosanitari cada vegada més en el que són les polítiques de salut i en el que és pròpiament la política del Departament de Sanitat. Crec que aquest cas és una obvietat que ens anirem trobant a partir de la pràctica, del dia a dia, i en definitiva, en el debat que fem aquí al Parlament, ho haurem d'incorporar així.

Per tant, senyor president, jo li demanaria d'entrada, si les coses queden com estan –hi insisteixo–, votació separada del punt 3 i del punt 4.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, senyora diputada, té vostè la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Respecte a la posició de les esmenes presentades, he lliurat a la Mesa l'esmena transaccional que recull tots els punts que sotmetrem a votació. I respecte a la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya respecte al punt 4 per tal d'aclarir el nou model de relacions professionals, nosaltres considerem que, donada la particularitat, s'ha de fer en la literalitat de la proposta presentada i no podríem recollir la seva observació en aquest sentit.

I respecte a les observacions del Grup d'Esquerra Republicana respecte al lliurament de l'esmena transaccional, jo li diré, senyor Benach, que vostè no ha presentat esmena, i la transaccional –no– s'ha presentat i s'ha arribat a un acord entre tots els grups que han presentat l'esmena transaccional una vegada ha estat redactada i s'ha presentat en aquesta cambra. I per aquest motiu es nota que no ha sigut voluntat d'aquest Grup no traslladar-li en aquest cas l'esmena transaccional, però sobre els seus comentaris, i donat potser també a les premses, veurà que el text que s'aprovarà avui recull l'esperit i sobretot la literalitat

de les propostes presentades pel Grup Popular, amb algunes matisacions, en alguns punts, de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, i algunes altres, respecte... –que ja ho hem agraït–, respecte al que és la qualitat i els serveis sociosanitaris, del Grup socialista, però de fet la Moció que s'aprovarà avui recull íntegrament la Moció presentada pel Grup Popular, i estic ben segura que quan ho pugui llegir amb més deteniment així ho valorarà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem a la votació. Farem, si ho entès bé, senyor Benach, separatament el bloc 3 i 4 de tota la resta. Hi ha alguna votació separada més?

El Sr. Benach i Pascual

No: la 3 per un cantó, la 4 per l'altre i la resta.

El president

Molt bé. Alguna precisió més? (*Pausa.*) Votarem ara separatament el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat votat favorablement per 105 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Ara sotmetem a votació el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 105 vots a favor, 4 en contra i 11 abstencions.

I ara sotmetrem a votació la resta de la Moció.

Comença la votació.

La votació de la resta de la Moció ha sigut de 120 vots favorables, cap en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts d'onze.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i set minuts.

N. de la R.: En el DSPC - P núm. 32, de 14 de novembre de 2000, a la pàg. 15, on diu: «tram. 202-0001/06», ha de dir: «tram. 202-00011/06».